

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 25 16-31 AĞUSTOS 1998 FİYAT: 250.000 (KDV DAHİL)

Polis-patron baskısına işçilerden anlamlı yanıt

Nakliyeciler Sitesinde, Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri (TÜMTİS) İstanbul Şube Başkanı Hüseyin Özdoğan ve 3 üyesinin 3 Ağustos Pazartesi günü polisler tarafından gözaltına alınıp, kaba dayaktan geçirilmesi ve 10 Ağustos Pazartesi günü Blok temsilcisi Ramazan Altun'un Zeytinburnu Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülüp, çıplak soyularak dövülmesi, 12 Ağustos Çarşamba günü TÜMTİS üyesi bine yakın işçi tarafından yapılan bir basın açıklamasıyla kınandı.

İşçiler basın açıklaması öncesinde saat 09:30'dan itibaren blok aralarında toplanmaya başladı. Daha sonra "Baskılar bizi yıldıramaz", "Faşizme

ölüm, halka hürriyet" sloganlarıyla Zeytinburnu'ndaki Topkapı Nakliyeciler Sitesi önüne iki ayrı koldan yürüyüp toplandılar. Burada da "İşçiye kalkan eller kırılır", "Yaşasın işçilerin birliği", "İşçi memur el ele genel greve" sloganlarını atarak protestolarına devam ettiler.

İstanbul İşçi-Sendikaları Şubeler Platformu adına söz alan Haber-İş İstanbul 1 No'lu Şube Sekreteri Ali Küçükkoçkaya, TÜMTİS üyelerine yapılan saldırının işçi sınıfına yapılmış bir saldırı olduğunu vurgulayarak, platform olarak ambar işçilerine her türlü desteği vereceklerini söyledi.

● Sayfa 7'de

HADEP İstanbul Kongresi coşkuyla gerçekleştirildi

Halkın Demokrasi Partisi İstanbul İl Örgütü'nün 3. Olağan Kongresi 8 Ağustos Pazar günü Abdi İpekçi Kapalı Spor Salonu'nda 15 bin kişinin katılımı ile coşkulu bir şekilde gerçekleştirildi.

Kitlenin coşkusu arasında divan seçimi gerçekleştirildi. Seçim sonucunda divan Ahmet Cihan, Aynur Gürbüz ve Kemal Peksöz'den oluşturuldu. Oluşturulan divanın hemen ardından insan hakları, demokrasi ve özgürlük için şehit düşenlerin anısına saygı duruşunda bulunuldu.

● Sayfa 4'de

JITEM'cilerden ölüm tehdidi

İnsan Hakları Derneği (İHD) Genel Başkanı Akın Birdal'a yapılan suikastin sanıklarının yargılanmasına başlandı. Ankara 1 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde görülen davanın 3 Ağustos günü yapılan duruşmasında, suikastin azmettiricisi JITEM mensubu Cengiz Ersever, Akın Birdal'ı ölümle tehdit etti.

11 sanığın 1 ile 24 yıl arası hapis cezası istemiyle yargılandığı davanın ilk duruşmasında bir sanığı tahliye eden mahkeme heyeti, duruşmayı 3 Eylül 1998 tarihine erteledi.

● Sayfa 12'de

Sen de omuz ver dağlarda büyüyen umuda

Ülkemiz kan ve revan içinde, vahşet ve zulüm adım başı kol geziyor. Dünyayı değiştirmeye ve güzel yarınlar için yepyeni bir yaşam yaratmaya çalışan gerilla, Dersim'de, Karadeniz'de mazlum halklarımıza umut vuruşlarını derinleştirerek yayıyor.

Ihanetin, teslimiyetin, korkaklığın ve de karamsarlığın kol gezdiği ülkemizde, yükselen halk savaşımızın ateşinde bütün halk düşmanları kavrulmaktan asla kurtulamayacaklardır. Onlar varisin faşizmin karpısına çullarını sersinler. Sırtlarını, çilekş mazlum köylülerimizin evlerini ateşe veren it sürülerine dayasınlar. Tarih tanıklıktır, üç-beş kuruş ve bir tas çorba için teslimiyeti seçip sınıfına ihanet eden hiçbir halk düşmanı cezazsız kalmamıştır. Kaçarak kurtuluşu sanan bu halk düşmanları bir gün ansızın kızı ordunun pençesine takılmaktan asla kurtulamayacaklardır.

Unutmayın vahşet tellalları, mücadelemiz "Hedef bin Dersim"dir şairiyle Munzurlardan-Kaçkarların zirvelerine, oradan da Toroslar'da halk savaş güzergahı üzerinde mitralyözler çatılarak, kavgaya motive edilerek yayılıyor.

Sen de omuz vermelsin kirlarda çağalarak yükselen ve şehirleri saracak olan bu şanlı kavgamıza, sen de yerini almalsın zifiri karanlıkları delen gece yoldaşlarının yanında. Omuz ver ki dağlarda daha da büyüsün bu şanlı

kavga.

Sen de tükümlersin; kavgadan kaçarak ihaneti seçenlere ve göğsünün kafesini siper etmelsin nice zorlukları aşsın, hainin başını ezen ve her türlü ihanet odaklarını büyük Kardelen Harekatı'yla dağıtan öncümüzde, sen olmasan da olur, ama seni de aramızda görmek isteriz, kırdan şehirlere doğru akan mücadelemizde. Kan kusturmalıyız birlikte Türkiye ve T. Kürdistanı'ndaki insan kasaplarına, karıncalar bile rahatsız olur dağlarımızda gezen postai seslerinden.

Uzun yürüyüşten geliyoruz, kardelen-den alak suyumuzu, zorlukları aşsın, çelikleşerek yürüdük Karadeniz zirvelerine, artık düşman termal kameralarındaki nefes alış verişimizden: "Bunlarda ne? Her geçen gün çoğalıyorlar biz öldürdükçe". Ve kavga büyüyor, büyüdükçe yayılıyor. Kan ve barut kokusu yayılıyor dört bir yana, Dersim'den esen rüzgar eşliğinde.

Banane deme; senin de mutlaka yapacağın bir iş vardır. Susma, sustukça esaret karanlığına gömülmekten asla kurtulamayacaksın.

Banane deme; sen de yaşamını devrimleştire. Yüzün dağlara, kulağını nazlı nazlı öten mitralyözün sesine ver. Unutma ki bu sistem seni ruhi bunaltma sokup, yaşayan bir ölü haline getirecektir. İyi ve de kötü günlerini birlik-

te paylaşan, yoldaşı için ölüme meydan okuyan gerilladan öğrenip yaşamına öyle yön vermelsin ve sen de halka umut kaynağının bir parçası olabirsin.

Birileri; bir parça ekmek için günlerce çöplerde kanlarını doyururken, sen banane, Allah belasını versin o başlakiler var ya! demekle yetiniyorsun.

Birileri; "faiil meçhul" cinayetlere, yargısız infazlara karşı, kayıplar bulununcaya kadar her Cumartesi günü oturma eylemi yaparken, it sürülerini kontrolar tarafından ak saçlı analarımız cöplendirilerek yerlerde sürüklenildiği halde direnirken.

Birileri; iskence tezgahlarında canlı bedenlerine her türlü işkence denenerek, cellatlar sürüsünün içinde tek başına olmasına rağmen direniş günlerce ilmek ilmek örecek celladı dize getirirken.

Birileri; yaşamını kız güzergaha adanarak, en çetin muharebelerde düşmanın beyrinde lav olup patlarken, sen en ufak bir desteği vermekten bile hayıflanıyorsun.

Birileri; benim oğlumun canı partiye feda olsun, üç oğlum var biri de partiye gitsin derken, sen oğlumu nasıl kendi elimle ölüme gönderebilirsin diyorsun.

Birileri; hergün sekiz saat üretime katılarak beş saat de partiye çalışırken,

sen, vitrinlere bakıyor, plajlarda güneşleniyor, nasıl bir araba alayım, hangi turistik bölgede gezmeye gideyim ve nerede daha güzel kafa dinlendirebilirim diyerek toz pembe hayallerle yaşamaktasın.

Bilmelisin ki; vurduğuk kimimiz bu şanlı kavgada, varoşlarda, sokak artasında, iskence tezgahlarında parçalandı canlı bedenimiz, düşen bomba parçalarıyla, uçaksavar mermileriyle her düşenin yerine yenileri filizlenerek yüce dağ zirvelerinde silahları çatıyorlar.

Tasaya ve tereddüte yer vermedik safiamızda, Kardelenle ezdik, bütün yılanı başları ve dağıttık tüm ihanet odaklarını, umutsuzluk tohumları ekenleri. Umud verdik **KARDELENLE** cümle halkımıza, yaydık kavgayı **MUNZUR**lardan **PALU**'ya, sonra **DİCLE** zirvelerinde 105 saat tetik çektik, tohum aldık **DIYARI-BEKİR**'e, sonra bir şafak vakti baskınla girdik **ALMUS**'a, sıçradı kıvılcımlar **TOKAT**'a, **SİVAS**'a sonra **KARADENİZ**'de filizlendi, boyverdi toprağa düşen tohumlar. Umud oldu, büyüdü ve yayıldı kır çiçekleri.

Sen de omuz ver, kan ve katliam, yargılı ve yargısız infazlar, "faiil meçhul" cinayetlerin giderek yaygınlaştığı ülkemizde, kırdan şehirlere doğru gelişen halk savaşına.

A. Cemal Laçın
Viyana

ABD, emperyalizmin İkinci Paylaşım Savaşı'nın sona erdiği (Mayıs 1945) bir dönemde, en acımasızca ve en insancıl olmayan bir tarzda, Japonya ile olan savaş atığı iki atom bombasıyla noktalar.

Amerika tarafından 6 Ağustos 1945'te Hiroşima'ya ve 9 Ağustos 1945'te de Nagazaki'ye bombaların atıldığı günler, insanlık tarihine birer kara gün olarak geçmiştir. Bu bombaların etkisiyle çocuk, kadın ve yaşlı demeden 400.000'den fazla savunmasız insan bir anda kül haline gelir. Aradan bunca zaman geçmesine rağmen, bir yandan bu iki kentteki insanlar ve onların çocukları kanser vb. gibi çeşitli hastalıklardan yaşamalarını yitirirken, diğer yandan da akıl almaz biçimde halen çocuklar sakat doğmaktadır. Bugün, dünya insanlığı Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan bombanın acısını yaşarken, ABD emperyalizminin bu insanlık dışı suçunu da aynı tepki ve acılarla lanetlemektedir.

12 Nisan 1945 de ölen ABD Devlet Başkanı Roosevelt'in yerine geçen Truman, bu silahı (atom bombası) "binlerce Amerikalı'nın hayatını kurtarmak için" kullandığını söyler. Bilineceği gibi bu savaş da Sovyet kuvvetleri, Batı cephesinden Uzak Doğu cephesine kadar büyük zorluklarla savaşı sürdürmek durumunda iken, bu çok zorlu

ABD'nin Hiroşima Dehşeti

savaş ortamında, Batı müttefikleri Japonya ile savaşı ABD'nin üstün başarısı şeklinde özellikle nokta koymaktan yana açık politik tavır alırlar. Oysa Batı cephesinde Nazi Almanyası (Mayıs 1945) teslim alınmış ve Nazilerle savaş döneminde müttefik olan İtalya ve Japonya'nın da artık verilen savaş ve savaş diplomasisiyle o dönemlerde pek fazla ciddi bir gücü kalmaz iken, savaşta her iki ülkeninde tümünden etkisiz kıldığı bilinir.

ABD'nin, Japonya'ya attığı atom bombası ve böylesine hırçın davranarak saldırganlığını savaş sonrası döneme taşımaya, yeni dönemin siyasal ve politik çatışmasının önemli hesaplarındandı. Çünkü, özelde Nazi Almanyası büyük bir yenilgiyle Avrupa coğrafyasından silinirken, genelde de uluslararası emperyalizm tarihinde önemli bir yenilgi sürecine girmiştir. İşte bu süreç, uluslararası ilişki ve çatışmaları nitel bir değişim sürecine koyar. Emperyalist güçlerin neden ve sorumlusu oldukları bu savaşta, sonuçta kendilerine karşı cephe alan ve savaşan yeni anti-emperyalist ülke ve güçlerin doğmasına da engel olamazlar.

ABD'nin, savaşın sona erdiği bir aşamada, bu bombayı halen kullanma-

sındaki ısrarı da, işte sözüne ettiğimiz savaş sonrası yeni anti-emperyalist ülke ve güçlerin verilen aynı savaşın coğrafyasında oluşması nedenleri idi. Yoksa iddia edildiği gibi, atom bombasının kullanılmasındaki neden, savaşın bir an önce sona erdirilmesi veya fazla insanın ölmesini engellemek değildi.

Savaşın başından sonuna kadar Batı müttefiklerinin dönemin Sovyetlerine karşı izlenmiş oldukları siyasal ve askeri işbirliği, şu anlayış temelinde bir gelişme seyri içindeydi: "Sovyetler Birliği mezarı, Nazi Almanyası'na ameliyat odasıdır". Bu perspektif doğrultusunda, savaş döneminde Batı müttefikleri arasındaki siyasal ilişkinin daha da önem kazanarak güçlendirilmesine hep önem verilir. Batı müttefikleri arası savaş diplomasisi ve askeri işbirliği Nazi Almanyası'yla olan bir hesaplaşmadan ötürü değildi. Savaş süresince, Batı müttefikleri Sovyetleri Nazi'lerle savaşarak, Nazi'lerde Sovyetlere karşı kıskırtarak savaşta tutmak ve yıpratmak için hep çaba sarfettiler. Savaş dönemindeki Batı müttefiklerinin Sovyetlerle olan ilişkilerinin perde arkası gerçeği, işte yukarıda sözü edilen ilişki bütünlüğüne dayanıyordu. Atom

bombasının savaş sonrası bir dönemde ısrarla atılarak, yüzbinlerce canlının yok edilmesinin de, ABD tarafından gönül rahatlığıyla sahiplenmesi anlaşılır olsa gerek.

Savaş sonrası dönemde uluslararası ilişkileri etkileyip, uluslararası emperyalizmin sömürü ve baskısını düzenleyerek tek güç olmak gibi bir ideal için, yüzbinlerce canlının hayatı ABD'nin bombasına kurban edilmiştir. ABD, bu bombalarla yeni dönemde sorumlusu olacak yeni haksız savaşları kendi cephesinde meşru kılabilmek için, yüzbinlerin ölümünü rahatlıkla göze almanın tarihi sorumsuzluğunu üstlenerek, bugünlere dek süre gelen sermayenin sömürü, baskı ve cinayetine ev sahipliği yapmıştır.

Her yıl 6 ve 9 Ağustos'ta Hiroşima ve Nagazaki'de katledilen yüzbinlerce insanı anarken; esas olarak da bu tepkimizle günümüze dek süre gelen, ABD önderliğindeki uluslararası emperyalizmin ülkemizdeki uzantılarını ve ezilen ülke halkları üzerindeki baskı, zulüm ve kara bulutunu lanetlemek de bir o kadar gerekli ve anlamlıdır. Yani, Hiroşima ve Nagazaki'de katledilenleri anmak demek, emperyalizmin özünü ve ezilen dünya halkları üzerindeki dehşetini dile getirmek ve onu kinamak demektir.

A. Can Ataç

Sömürü ve zulmün prangalarını söküp atmak için; gerillanın özgürlük ateşine koşmak zorundasın!

Memleketimizin başındaki devlet kokuşmuş, çürümüş ve çökmüş durumdadır. Mevcut devletin sahibi hakim sınıflar ise çürüyen ve her geçen gün biraz daha çökmekte olan sömürü ve zulüm üzerine kurulu saraylarını daha uzun süre ayakta tutmanın binbir hileli politik hesaplarını yapmaktadırlar. Bunu yaparlarken; bir yandan emekçi halklarımızın yaşamını, sömürü ve zulüm cenderesine acımasız ve vahşi bir şekilde sıkıştırmak, öte yandan ise memleketin her kanş toprağını emperyalistlere daha fazla peşkeş çekmektedirler.

Daha fazla sömürü, daha fazla zulüm ve daha fazla emperyalizme kölece bağımlılık mevcut politik rejimin beslediği damarlardır. Mevcut politik sistemin beslediği bu üç kaynak hakim sınıflar için vazgeçilmezdir. Demokrasinin d'sine dahi düşman boylesine faşist bir rejim için; bu sistemin tüm kurum ve kuruluşlarıyla faşist ideoloji ve onun politikalarıyla yön verdiği bir devlet, elbetteki bizim ve emekçi halklarımızın olamaz.

Bizim sömürü ve zulüm üzerine kurulu bu devlet ve ona karakterini veren faşist diktatörlüğü kurtarma veya düzeltme diye bir derdimiz yoktur/olamaz. Onu kurtarmak ya da düzeltmek isteyenler, faşist rejimden beslenen hakim sınıflar, onlardan ideolojik gıdasını alıp kendisini sisteme yedeklemeye çalışan bilumum uzlaşmacı-teslimiyetçi reformistler olur ancak. Bizim derdimiz, sömürü ve zulüm ağacı olan bu devleti kökten yıkmak ve bunun yerine bütün mazlum halklarımız için sömürsüz-zulümsüz bir dünyanın ilk adımı olan **Demokratik Halk Devletini** kurmak, oradanda kesintisiz bir şekilde **Sosyalizme** ve nihai amacımız olan **Komünizme** geçmektir. Bu coğrafyada yaşayan emekçi mazlum halklarımız kendilerinin hak etmedikleri bir sistemden ve bu sistemin dayattığı emperyalist kölelikten kurtulmak hergeçen gün, hem de gözle görülür bir şekilde mücadele etmek amacıyla ayağa kalkmaktadırlar. En önemlisi de önderlik bekliyor olmalarıdır. Özellikle son iki yıl gözle görülür bir şekilde halkımızın faşist diktatörlüğün ve hakim sınıfların bütün pisliklerini örme için maske olarak kullandıkları parlamento'ya karşı üst derecede güvensizliklerini belirmeleri, doğru-devrimci bir önderlik beklediklerini daha canlı ve yakıcı bir biçimde göstermektedir. Bu nedenledir ki, devrim açısından çok önemli bir avantaj olarak, yani devrimi daha bir geliştirip büyütmek ve geleceğin siyasal iktidarının alt basamaklarını döşemek için eli-

mizde birikmiş önemli fırsatlar mevcuttur. Aslolan bu fırsatları doğru bir politik önderlik altında, devrimin araçlarını devreye sokarak değerlendirmektir. Fazla uzağa gitmeye gerek yok. Hakim sınıflar ve onlardan beslenen burjuva yazar-çizerlerinde ifade ettiği gibi, bu faşist diktatörlük kuruluhi beri "ilk kez bu kadar erken bir seçimin yapılması", yönetenlerin ne denli zor durumda olduğunu göstermek için önemli bir veridir dersek yeterli olur. Sözün kısası, devrimin objektif koşullarına hangi boyutuyla bakacak olursak olalım devrim açısından lehimize. Eksik ve yetersiz olan ise subjektif koşulların kendisidir. İşte düşmanlarımız, bizim bu zayıflığımızdandır ki, başta işçi sınıfımız olmak üzere bütün emekçi halklarımızı istediği gibi sömürüp, zulüm altında ezebiliyor. Son birkaç haftadır da, kamuoyunun gündemini seçimlerle meşgul etmeye çalışan bu asalak ve mezalim

min çürüyen, kokuşan çarkına su taşımaktadır.

Şüphesizki doğru bir politika, ancak bu politikayı besleyen kadrosundan tutulmada üyesine oranda sempatan ve taraftarına kadar eldeki bütün araçları en iyi bir şekilde harekete geçirmekle orantılıdır. Yoksa etki gücü zayıf olur.

Önemli bir süreçten geçtiğimiz ortadadır. Bu sürecin bizden beklediği çok büyük görev ve sorumluluklar vardır. Kendi gündemimizle meşgul olmak derken, bununla hakim sınıflar cephesinde meydana gelen veya gelecek olan siyasal gelişmelere gözümüzü kapamayı kasdetmiyoruz. Zaten bir öncü ve onun aktivistleri kendi gündemini ne kadar doğru bir şekilde tespit eder ve bu tespit doğrultusunda pratikte adım atarsa o kadar da dışımızdaki dolaylı dolaysız gelişmelere de o kadar müdahale etmiş olur. İşte burada kendi

miz var. Bazen öyle anlar olduğu tek bir veya birkaç sempatan ve taraftarla öncüyü gözbebeğimiz gibi korumayı bildik; onu ayağa kaldırdık. Bütün düşmanlarımız bizi kökten yoketmek için çok yönlü çaba içerisinde girdiler. İşte bunun en son örneğini iki yıl öncesinde tüm kamuoyunun bilgisine sunulan ajan-ışbirlikçi düşman unsurlarla yaşadık. Ama geçen bu iki yıl gösterdi ki, kimse bizi yokedemedi. Ve yoketmeye de gücü yetmeyecektir. Tam tersine daha da geliştik. Hemde en zor anımızda, bir dönem için aksayan Karadeniz'in dağlarını yeniden kırmızı alevlerle harlandırmayı bildik. Kökümüz sağlam, mirasımız büyük. Savaşımız tüm acımazlıkla sürmektedir, yurtdışından tutulmada bulunduğumuz coğrafyanın her karış toprağından yaşayıp öncüye gönül vermiş insanlar, dağın özgürlük ateşiyle buluşmak için kendisini Halk Ordusunun kucakına atmalıdır.

İmkânlarını yoktur deme. Devrimci iradenin ne kadir olduğunu her gün, hatta her an ve saat yaşıyorsun. Daha iki yıl öncesinde 12 komünistin ve devrimcinin şehit olmasıyla sonuçlanan bir zaferin tayin edici faktörünün, devrimci iradeden başka bir araç olmadığını hepimiz birlikte yaşadık. Yeterki engelleri aşmak için cüret et. Dışında, içeride tek başına kalsan bir yolunu bulup daha kendini atabilirsin. Bu, yakınların aracılığıyla olabileceği gibi dostların aracılığı ile de olabilir. Yeterki kafa yor; devrim için en ufak bir fırsatı kaçırmak devrim isteyen bir insana yakışmaz. Hele hele öncüye gönül vermiş yüreği temiz, inancı kutsal olan bir devrimci insana "yaratamam, mümkünü yok" vb. söz ve pratikler hiçmi hiç yakışmaz. Bak Munzura, bak Kaçkarlara sana özgürlük meşalesi sunuyor. Kendine bu ateş dokundurduğun zaman ancak kurtulabilirsin çağrısını yapıyor. Onurunu korumanın ve daha anlamlı kılmanın yolu bundan başkası olamaz. Yakınma sana değil karamsarlık içinde yaşamı kendisine zehir eden insanın öz doğasına yabancılaşmış kişilere yakışır. Özgürlük için savaşmayan gerçek insan değildir. Tarihe sahip çık; onu devrimci değerlerle büyütmek ve dahada zirvelere çıkartmak için bu memleketin insanlarına ve içinde yaşamı kendisine zehir eden, insanın öz doğasına yabancılaşmış kişilere, emekçilerine vurulan esaret prangalarını kökünden söküp atmanın umut ağacı dağdaki gerilla olma. Komünist ve devrimci irade ustaca konuşturulduğunda ve engelleri aşmak için cüret edildiğinde, bir biçimiyle bu umutla bütünleşmenin o kadar zor olmayacağı görülecektir.

Devrimci durumun devrim lehine olduğu koşullarda kendimizi parlamento seçimleriyle oyalamanın hiç mi hiç bir anlamı yoktur ve böyle bir dönemdeki taktiğimizin seçimlere katılmak değil aktif boykot olduğu, hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ortadadır. İşçi sınıfımız başta olmak üzere bütün emekçi halklarımız, önümüzdeki Nisan ayında olası bir parlamento seçimini boykot ettiği oranda kendisine karşı sorumluluğunu yerine getirmiş olacaktır. Bunun dışındaki taktik politikalar, adı ne olursa olsun, objektif olarak mevcut sistemin çürüyen, kokuşan çarkına su taşımaktadır.

devlet ve de onların parlamentoda bozozanlığını yapan partilerin, önceden önderlik bekleyen emekçilerin gündemini meşgul etmesine izin vermeyelim. Biz kendi gündemimizle meşgul olalım; halkımız ve sınıfımız bu gündem etrafında daha bir birleştirmek için kuşkusuzki her zaman vurgusunu yaptığımız köylü gerilla savaşına daha fazla yüklenmek zorundayız. Devrimci durumun devrim lehine olduğu koşullarda kendimizi parlamento seçimleriyle oyalamanın hiç mi hiç bir anlamı yoktur ve böyle bir dönemdeki taktiğimizin seçimlere katılmak değil aktif boykot olduğu, hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ortadadır. İşçi sınıfımız başta olmak üzere bütün emekçi halklarımız, önümüzdeki Nisan ayında olası bir parlamento seçimini boykot ettiği oranda kendisine karşı sorumluluğunu yerine getirmiş olacaktır. Bunun dışındaki taktik politikalar, adı ne olursa olsun, objektif olarak mevcut siste-

gündemimizi stratejik açıdan birinci derecede önem ve içinde arz eden, özellikle geçtiğimiz aşama itibarıyla öncelikli taktik arzeden köylü gerilla savaşına ağırlık vermeliyiz. Çünkü bu, vazgeçilmez ana görevimiz ancak sistemin beslediği ağacı kökünden sallayabilir ve oradanda amaca doğru yolabiliriz. Halkımıza karşı gerçek anlamda görev ve sorumluluk taşımamızın birincil yolu onları devrim için örgütlemek ise, bunun da, yani mevcut sistemi zorla alt etmenin aracında (parti dışında) halk ordusunu bütün araç ve yöntemlerle geliştirmek büyütmek bugün açısından daha bir önem arz etmektedir.

Dünden bugüne bu uğurda çok büyük değerler yaratık. Eksik ve yetersizde olsa başta işçi sınıfımız olmak üzere bütün emekçi halklarımızın kanyla, alintileriyle beslenen bu asalak ve kokuşmuş devleti yıkmak için yüzlerce şehit verdik. Tarihten gelen çok büyük mirası-

HADEP İstanbul Kongresi coşkuyla gerçekleştirildi

Halkın Günlüğü/İstanbul: Halkın Demokrasi Partisi İstanbul İl Örgütü'nün 3. Olağan Kongresi, 8 Ağustos Pazar günü Abdi İpekçi Kapalı Spor Salonu'nda 15 bin kişinin katılımıyla coşkuyla bir şekilde gerçekleştirildi.

Kürt halkının yöresel kıyafetlerini giyen kızlar ve kadınlar, spor salonunun sahasında çember oluşturdular. Ayrıca spor salonu, "Mehmet Sincar, Vedat Aydın, A. Muhsin Melik ve Musa Anter" in resimlerinin bulunduğu afiş, "Şehitlerimiz ölümsüzdür", "Özgürlük kadınların örgütlü mücadelesindedir", "Yakılan halk, yakılan ülke bu ateş sizi de yakar", "Savaşı durdurun anneleri sevindirir", "Biz anayız savaştız, sömürsüz bir dünyadan yanayız", "Güneşin ülkesinden işçi sınıfına bin selam", "Silahlar sussun kalemler konuşsun" yazılı pankartlarla donatıldı.

Kitlenin coşkusu arasında divan, seçimi gerçekleştirdi. Seçim sonucunda divan Ahmet Cihan, Aynur Gürbüz ve Kemal Peksöz'den oluştu. Oluşturulan divanın hemen ardından insan hakları, demokrasi ve özgürlük için şehit düşenlerin anısına saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşundan sonra PM üyesi Ahmet Cihan, Türkiye'nin içinden çıkmaz durumuna ilişkin konuşma yaptı. Cihan, Türkiye'de var olan sözde insan haklarına ilişkin, "Düşünce suç değildir diyorlar, düşüncesinden dolayı insanlar içeride, işkence yok diyorlar, işkenceler sürüyor" diyerek bunların tüm insanların gözleri önünde yapıldığını ve aynı şekilde herkesin gözünün önünde düşünce özgürlüğü, insan haklarının var olduğu yalanlarını söylediklerini belirtti. Sistemin bu insanlık dışı uygulamalarına karşı bütün demokratik kitle örgütlerine, sendikalara, insan hakları derneklerine, barıştan yana olanlara, özgürlüğü isteyenlere, birlik, beraberlik çağrısında bulunan Cihan, partilerinin 1996 kongresinden bu yana yaşadığı keyfi uygulamalara ilişkin ise şunları söyledi. "Bu partiğin üzerinde oynanan oyunlar başına, 1996 kongresinden bu yana Genel Merkez yöneticilerinin faaliyet gösteremediği bu partide, yöneticilerimizi

ilk önce 11.5 ay baskı provakasyonundan dolayı içeride tuttular. İlk iki ay hizmette kalan yöneticiler, bir provakasyonla hiç yoktan bir bahaneyle bir partinin çok doğal hakkı olan, eğitim hakkını kullandıkları için içeri atıldılar. Bugün bu baskıların hiç birjeği değiştirmediği Abdi İpekçi Salonu'nu tükabasa doldurarak halkımız göstermiştir"

Anılarından HADEP Genel Başkanvekili Bahattin Günel'in kürsüye çağırılmasıyla kitlenin coşkusu doruklara ulaştı ve "HADEP halktır, halk burada" sloganı atıldı. Günel, dünyada insanlık adına, insan hakları adına, barış adına, demokrasi adına bir sürü gelişmelerin olduğunu ama buna rağmen Türk devletinin aksine bir seyre izlediğini, var olan hakların da çürütülüp atıldığını belirterek, bugün hangi ülkede yaşarsa yaşarsın, in-

san hakları ve demokrasinin, tüm dünya halklarının temel sloganı haline geldiğini ama Türkiye'de demokrasiden, barıştan, özgürlükten ve halkların kardeşliğinden habesdenlerin cezaevlerine, zindanlara kapatıldıklarını söyledi.

Daha sonra kürsüye gelen HADEP İstanbul eski İl Başkanı Mahmut Şakar, ulusal kuruluş mücadelelerinin, Yeni Dünya Düzeni'nin tüm saldırılarına, sömürlerini derinleştirme umutlarına ve dirençlerini teslim alma çabalarına karşı, insanlığın umudu olarak tarih sahnesinde bir kez daha yerlerini almayı başardıklarını, aynı şekilde YDD'nin insanlık üzerinde oynamakta olduğu çirkef oyunun emek ve özgürlük mücadelesinin bütünleştirilmesiyle boşa çıkartılacağını söyledi.

Şakar'dan sonra kürsüye gelen, Newroz Ateşi'nin kızı Semir Yüce'nin babası Sabri Yüce, bir konuşma yaptı. Ardından Grup Yeni Gün Müzik Topluluğu sahne aldı. Koma Rojhilar'ın sahne almasıyla kitlenin coşkusu bir kat daha arttı. Müzik dinletisinin ardından seçime gidildi. Tek listeyle gidilen seçimde, eski İl Başkanı Mahmut Şakar yeniden İl başkanlığına seçildi. Yönetim Kuruluna ise Ayşe Nur Zarakolu, Alican Önlü, Oktay Şamiloğlu, Halil Sahk, Gönül Özkur, Salih Yıldız, Haydar Güleç, Ergin Atabey, Ayten Fırat, Rahime Özatıktı, Hidir Doğan, Yusuf Çirik, Mecit Aydıllı, Cemal Kavak, Mahmut Eşiyok, Menderes İnanç, Yusuf Çetin, Nusrettin Kaplan, Cihan Erbaş, Saim Aktürk, Ayşe Karadağ, Serhat Yegün, Fethi Özcan ve Güler Menteş seçildi. Kongre bitiminden sonra Kürt Enstitüsü çalışanı Aysel Çetin, Hayrettin Daş adlı Batman nüfusuna kayıtlı bir kişi ve isimleri öğrenilmeyen 8 kişinin gözetimine alındığı öğrenildi.

Kongre süresince salondaki kitle, "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Şehit Namırın", "HADEP Halktır, Halk Burada", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Zindanlar Boşalsın, Tutsaklara Özgürlük", "Biji Serok Apo" sloganlarını atarken sloganlar eşliğinde ERNK bayrağı açıldı ●

Haber Merkezi: Devletin devrimci, yurtsever, komünist insanlar üzerinde uyguladığı baskı ve şiddet aynı paralelde emekçilere, aydın, yazar ve çizerlere de uygulanıyor.

Gerek düşüncelerinden ve gerekse çizdiklerinden dolayı gözaltına alınarak haksızca maruz kalıp, arkasından çıkarıldıkları göstermelik mahkemelerle kalem, sağı, sözü kafası tutsak edilmeye çalışılan duyarlı insanlara bir yenisi daha eklenirken, devletin muhalif insanlara karşı tahammülsüzlüğü ve faşist kimliği de bir kez daha gözler önüne serilmiş oldu.

Kapatılan Özgür Gündem ve Özgür Ülke gazetelerinde "Qirix" karikatür tipinin çizildiğini yapan Doğan Güzel, Taksim'de dolaşırken şüpheli şahıs olarak polislerce Be-

QIRIX TUTUKLANDI

yoğlu Merkez Karakolu'na götürüldü. Ardından dört ayrı davadan çarptırıldığı 40 ay hapis cezası nedeniyle tutuklandı. 3 Ağustos Pazartesi günü İstanbul Adliyesi İnfaz Savcılığı'na çıkarılan, bir davadan beraat, bir davadan tecilli olan ve bir davası da halen süren Güzel, 4 ayrı davanın her birinden 10 ay olmak üzere toplam 40 ay hapis cezası nedeniyle tutuklanarak Bayrampaşa Özel Tıp Cezae-

vi'ne gönderildi. Doğan Güzel hakkında daha önce de çizdiği karikatürler nedeniyle TCK'nın 159. Maddesi gereğince "Türkiye Cumhuriyeti devletinin manevi şahsiyetini tahkir ve tezyif" ettiği iddiasıyla hakkında 7 ayrı dava açılmıştı.

Güzel'in avukatı

Osman Ergin, yaptığı açıklamada, Güzel'in kapatılan Özgür Gündem ve Özgür Ülke gazetelerinde çizdiği bant karikatürünün kahramanı Qirix'in (kırık) yaşadığı bölgeye özgü kullandığı dil, hatta tek bir sözcük nedeniyle mahkum edildiğini belirtti. Avukat Ergin karikatürlerin bütünü ve karikatürdeki çizgi kahramanının dikkate alınmadığını da belirterek, "Qirix'in kullandığı sözcük 'Qehpe' (kahpe) dir. Karikatürdeki lümpen bir tip olan çizgi kahramanının günlük konuşmalarında çok sık kullandığı bazen olumlu, bazen olumsuz ifadesi olan bu sözcük Doğan Güzel'e 40 ay hapis cezası getirmiştir. Sonuç olarak düşünceleri ve çizimleri nedeniyle bir gazete karikatüristi daha cezaevine sokulmuştur" dedi ●

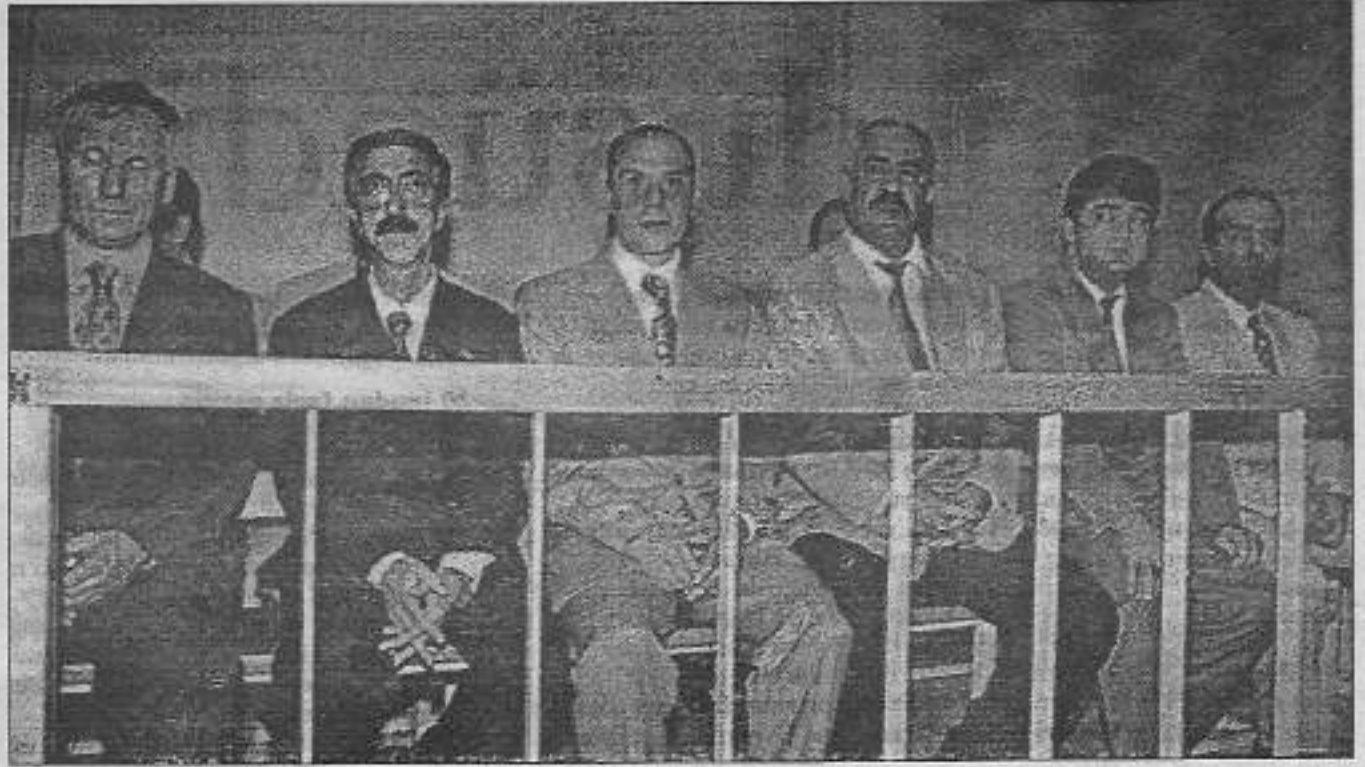
Susurluk çözülmedi Mesut hala başbakan

Haber Merkezi: Susurluk'taki kazayla ortaya çıkan, birçok insanı öldüren, toplu katliamlar yapan, her türlü çıkeşliği yaşamaya geçiren eli kanlı çetelerin "yargılanmalarına" 10 Ağustos Pazartesi günü İstanbul 6 No'lu DGM'de devam edildi.

Muhalefetçiyken Susurluk'ta ilgili önemli iddialarda bulunan ve "Susurluk'u çözmezsem başbakanlık bana haram olsun" diyen Mesut Yılmaz, bırakın Susurluk sorununun çözümü, ki çözemez, dördüncü defa istenmesine rağmen, Susurluk Raporu'nu bile mahkemeye göndermedi.

Duruşmaya, TBMM tarafından dokunulmazlığı kaldırılan ve tutuksuz yargılanan DYP Urfa Milletvekili Sedat Bucak, Özel Hareket Dairesi Eski Başkanvekili İbrahim Şahin, uyuşturucu kaçakçısı Yaşar Öz, özel tim mensupları Ercan Ersoy, Ayhan Çarkin, Oğuz Yorulmaz, Ayhan Akça, Ziya Bandırmalıoğlu, çete tarafından öldürülen kumarhaneci Ömer Lütfi Topal'ın iş ortakları Sami Hoştan, Ali Fevzi Bir ve Bucak'ın şoförü Abdülkani Kızılkaya katıldı. Duruşmada, iki duruşma önce Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliği'ne gönderilen yazıya cevap gelirken, Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş tarafından hazırlanan Susurluk Raporu'yla ilgili dört kez gönderilen yazıya yine cevap gelmedi.

Mahkeme Başkanı, MİT meşubu Mehmet Eymür'ün tanıklık etmesi için gönderilen yazıya cevaben 2937 sayılı MİT Kanunu'nun 29. Maddesi uyarınca, "Devletin çıkarlarının zorunlu kalındığı hallerde MİT mensuplarının tanık olarak dinlen-

mesi için MİT Müsteşarlığı'ndan konu hakkında izin alınması gerektiği" belirtilen yazıyı okudu.

Okunan dilekçeden sonra söz alan Topal'ın iş ortağı Sami Hoştan'ın avukatı Hüsamettin Nisancı, mahkemenin Eymür'ü dinleme yetkisi bulunduğunu söyleyerek daha önce verdiği ifade de ilgili yasaya tabii ise bunun hukuk dışı sayılması ve ifa desinin kabul edilmesi gerektiğini belirtti.

İbrahim Şahin'in avukatlarından Refah Gözümlü, Eymür'ün daha önce verdiği ifadelerin MİT Müsteşarlığı'nın izni olmadan alındığı için hukuken yok sayılmasını talep etti. Sanık avukatlarından Uğur Önder de Şahin'in devlet memuru olduğunu, Mehmet Ağar'ın da bu davanın ortaklarından olduğunu hatırlatarak, Memurun Muhakemat Kanunu'nca yargılanması gerekçesiyle görevsizlik kararı verildiğini, kararın Yargıtay'ca bozulduğunu, bu yüzden diğer sanıkların da Ağar gibi yargılanmalarını istedi.

Mütealası açıklayan Savcı Ali Yılmaz, Eymür'ün dinlenmesi için MİT Müsteşarlığı'na yazı yazılmasını ve Şahin hakkında istenen talebin reddine karar verilmesini istedi. Duruşmaya bir süre ara veren mahkeme heyeti, Susurluk Raporu'nun istenmesi için beşinci kez Başbakanlığa yazı yazılmasına, Eymür'ün dinlenmesi

icin Başbakanlığa yazı yazılmasına, Şahin hakkındaki Lüzum-u Muhakeme talebi ile Ağar'ın durumunun net olmaması nedeniyle, Ağar nerede yargılanıyorsa, sanıkların da orada yargılanması talebinin reddine, Tarık Ümit'in amcası Cemalettin Ümit'in ortaya attığı iddialarla ilgili bilgilerin beklenmesine karar vererek, duruşmayı 12 Ekim 1998 tarihine erteledi.

Bu arada, sanıklar DGM bahçesinde beklediği sırada, cezaevinden getirilen siyasi tutuklular, "Çeteler halka hesap verecek" şeklinde slogan attılar. Tutuklular, slogan üzerine jandarmalar tarafından tartaklandı.

MAHKEMELERDEN KATİLLERE CESARET

Haber Merkezi: Malatya İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi Tarih Öğretmenliği 3. Sınıf öğrencisi olan ve 8 Ocak 1998 tarihinde Malatya şehir merkezinde faşistlerin linççiliği sonucu yaşamını yitiren Ümit Cihan Tarho'nun katillerinin yargılandığı davanın 7. duruşması, 5 Ağustos Çarşamba günü Malatya Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Duruşmada polislin adliye binası çevresinde yoğun güvenlik önlemleri alındığı görüldü.

Duruşmaya tutuklu sanıklardan Cener Öztürk ile tutuksuz sanıklardan İrfan Küçük ve Levent Mutlu katılırken, tutuklu sanık Kadri Kılıç rahatsız olduğu gerekçesiyle katılmadı. Duruşmada söz alan müdahil avukatlardan Muharrem Kılıç, delillerin gerektiği gibi isnlenmediğine ve karartıldığına dikkat çekerek, delillerin toplanmasında gecikme olduğunu söyledi. Dosyada ismi geçen Ülkü Ocakları'nın aranmadığını vurgulayan Kılıç, "İlk duruşmadan itibaren cep telefonu tar ancak araştırılmıyor. Bıçak üzerinde araştırma yapılmıyor. Araştırma Hastanesi'ne yazılan yazıya bir aydır cevap gönderilmedi. İşin ciddiye alınmasını talep ediyoruz" dedi. Da-

ha sonra söz alan müdahil avukatlarından CHD Genel Başkanı Aydın Erdoğan da, Malatya Ülkü Ocakları'nın birçok yerde işlenen cinayetlere adının karıştığını ve Ülkü Ocakları Dergisi adı altında yasadışı faaliyetler yürüttüğünü belirterek, suç aletlerinin genellikle bu bürodan temin edildiğine dikkat çekti. Avukat Erdoğan, ayrıca Malatya Ülkü Ocakları hakkında Emniyet Müdürlüğü'nden bilgi alınmasını da talep etti. Mahkeme heyeti, sanıkların tutukluluk hallerinin devamına, gelmeyen tutukluların adreslerinin tahkik edilmesine ve savcılığa yazılan yazıların istenmesine karar vererek, duruşmayı ileri bir tarihe erteledi.

Duruşma sonrası bir açıklama yapan İHD genel Başkan Yardımcısı Avukat Osman Baydemir, Tarho'nun katledilmesinin devlet organizeli militarizmin ne ilk ne de son örneği olduğunu belirterek, "Eğer organize edenler ortaya çıkmazsa yeni bir hak ihlali ile karşılaşacağız. Maddi faillerin yanı sıra gerçek faillerin de yargılanması gerekmektedir. Biz Diyarbakır Demokrasi Platformu olarak dayanışma amacıyla geldik. Sadece müstekinin atlesi mağdur değil, tüm halk mağdur olmuştur" dedi.

SOMA İŞÇİLERİNE KIYIM

Halkın Günlüğü/İzmir: Manisa'da özel sektöre ait Hütaş Madencilik'de 740 işçinin işine 3 Ağustos Pazartesi günü son verildi. İşten atılan işçiler, işyerlerine gittiklerinde giriş kapısında 740 kişinin işten atıldığını gösteren bir listeyle karşılaştıklarını, bunun üzerine Maden-İş Sendikası'na gittiklerini, burada da sendikacıların verdikleri duyuruya tutumlarıyla karşılaştıklarını belirttiler.

İşten çıkarılan işçiler, sendikaların işten çıkarmalara ilişkin duyarlı olmalarını ve aynı şekilde işverenin işten çıkarmalarda ilgili olarak Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne 15 gün önceden haber vermesi gerektiği halde, müdürlüğe hiçbir bilgi vermediğini tespit ettiklerini söylediler. Sendikaların da işveren gibi davranıldığını belirten işçiler şöyle konuştular: "Önceki gün kendi imkanlarımızla İz-

mir Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne giderek durumumuzu bildirdik. İşten çıkarıldıktan sonra en geç 3 gün içerisinde tespit yapılmazsa, biz işçiler keyfi olarak işe gitmiyoruz gibi sayılıp, her türlü hakkımızı kaybediyoruz. İçimizde bizi uyaran arkadaşlarımız olmasa bugün bütün haklarımızı kaybedecektik" dediler.

Öte yandan İşletme Müdürü Ali Akarsu ise işten atılmalara ilişkin yaptığı açıklamada, çalıştıkları sahada kömürün bitmek üzere olduğunu, yeni bir kömür sahası ile ilgili ihaleyi de kaybettiklerini ve bu ihalenin Süzer Holding'e verildiğini, önümüzdeki günlerde 750 işçiyi daha işten atacaklarını belirterek, kalan kömürü de 1000 işçiyle 2-3 senede çıkartıp, işletmenin kapısına kilit vuracaklarını iddia etti. Akarsu yeni sahadaki kömürü taşıyan olarak çıkarmak için Süzer Holding'e görüşme yürüttüklerini de sözlerine ekledi.

Devletin yeni hedefi: kültür merkezleri

Haber merkezi: Mezopotamya Kültür Merkezi'nin (MKM) Taksim İstiklal Caddesi'ndeki Genel Merkezi 31 Haziran Cuma günü saat 17:30 sularında polisler tarafından basıldı.

Izinsiz film gösterildiği gerekçesiyle basılan MKM'de tam bir terör havası estirerek gösteri salonu Şanoya Helini mühürlendi. Polis arama sırasında etrafı dağıtarak duvardaki resimlere, arşive ve film kasetlerine el koydu. Yaklaşık 3.5 saat süren baskında, polis MKM çalışanı Mutia Cıvak, Sevgi Akın ve Koma Azad Müzik Grubu çalışanı Yılmaz Düden'i arandıkları gerekçeyle gözaltına aldı. Saat 21:00 sularında MKM'den ayrılan polis, ertesi gün de MKM Genel Başkanı Nuray Şen'i Aksaray Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü'ne ifade vermesi için çağırdı.

Baskından sonra destek amacıyla MKM'ye gelen kitle, baskını alkış ve zılgılarıyla protesto etti. MKM Başkanı Nuray Şen yaptığı açıklamada, baskını Kürt halkının kültür ve sanatına karşı bir saldırı olarak değerlendirdiğini ve bu durumu protesto ettiklerini belirtti. Şen, bundan sonra da meşru temellerde kültür ve sanat çalışmalarını yürüteceklerini kaydederek, "Bu konuda halkımızın desteği yeterlidir. Halkımızın sevgisi mücadelemizin gerekçesidir" dedi.

Alternatif Kültür Merkezi, Tohum Kültür Merkezi, Arya Kültür Merkezi, Hilmi Bulunmaz Kültür Merkezi, Stran Kültür Merkezi, Genç Ekin Sanat Merkezi, Emek Kültür Evi, MED-KOM, Mezopotamya Kültür Merkezi, BEKSAY, Çağdaş Sanat Atölyesi, Nazım Kültür Evi, Mart Ekin Kültür Merkezi ve Yapı Sanat Evi; polisin son zamanlarda kültür merkezlerini çeşitli bahanelerle basıp, terör havası estirmesini 8 Ağustos Cumartesi günü saat 13:00'te MKM önünde 200 kişinin katıldığı, ortak bir basın açıklaması ile protesto ettiler. SİNE-SEN Başkan Yardımcısı ve MKM Yönetim Kurulu üyesi Yusuf Çetin'in okuduğu basın açıklamasında, hakim sınıf

ların iktidarlarını sürdürebilmek için toplumsal muhalefeti bastırmaya, kendilerince tehlikeli buldukları kişi ve kurumları türlü yöntemlerle sindirmeye, yoketmeye çalıştıklarını ve son zamanlarda yapılan baskınların, bedef göstermelerinin bunun bir parçası olduğu belirtildi.

Yedi yıldır faaliyet gösteren MKM'nin 25 Ekim 1997'de Urfa Şubesi'nin, 14 Ocak 1998'de Diyarbakır Şubesi'nin kapatılması; 2 Kasım 1997'de Mersin, Aralık 1997'de Adana MKM'nin gösteri salonlarının kapatılması ve son olarak da 31 Temmuz 1998'de İstanbul MKM Genel Merkezi'nin gösteri salonunun "izinsiz

film gösterimi" bahanesiyle basılmasıyla, Kürt kimliğini, kültürünü yoketme çabalarını boşa çıkartmak, Kürt kültürünü yaşatmak ve yaymak, Kürt halkının sesi olan MKM'nin bu görevini boşa çıkartmak ve engellemek amaçlı olduğu belirtildi. Yine BEKSAY'ın; "içeriye silahlı iki kişi girdi" bahanesiyle basılmasını, çalışanlarının ve misafirlerinin gözaltına alınmasını; devletin burjuva medyalarında, Tohum Kültür Merkezi'nde çalışan Eşef Gürnlü'yü Karadeniz kırsalında faaliyet gösteren TKP/ML TIKKO gerillası olarak göstermesinin yapacakları saldırıyı meşrulaştırma çalışmalarından başka birşey olmadığı gibi, çalışanı üzerinden kurumun bedef gösterildiği belirtildi.

İltilti.

Son on günde Stran Kültür Merkezi'nin üç defa basılması, çalışanlarının kaba dayaktan geçirilerek, arşivlerine el konulmasına ve İzmir'de bulunan Mart Ekin Kültür Merkezi'nin basılması ve yedi çalışanının gözaltına alınmasına karşı tüm devrimci-demokrat-yurtsever kamuoyu oynanan oyunları boşa çıkarmak için duyarlı olmaya ve kurumları sahiplenmeye çağırıldı. "Yaşasın devrimci dayanışma", "Halkların kültürü engellenemez", "Devrimci sanat susturulamaz" dövizlerini açan kitle, daha sonra dağıldı.

GAZİ DAVASINDA BEKLENİLENLER YAŞAM BULDU

Haber Merkezi: Gazi Mahallesi'nde 12-13 Mart 1995'te meydana gelen ve 17 kişinin ölümüyle sonuçlanan katliama ilişkin, davanın 11. duruşması 10 Ağustos Pazartesi günü yapıldı. Davada, katliam sanığı olarak hakkında giyabi tutuklama kararı olan polis memuru İsa Bostan, ilk kez katıldığı duruşmada tahliye edildi.

Adli tatil dolayısıyla nöbetçi hakim Dinçer Yavuz'un başkanlık ettiği davanın 11. duruşmasında tutuklu polisler, şehit ailelerine, müdahil avukatlara ve davayı izlemek için gelen kitleye yönelik sözlü saldırılarını sürdürürken, yoğun güvenlik önlemleri altında başlayan duruşmada görüntü yasağı yüzünden basın mensupları dışarı çıkarıldı.

Gazetecilerin dışarı çıkarılmasının ardından duruşmaya ilk olarak tutuklu polisler Adem Albayrak ve Mehmet Gündoğan ile giyabi tutuklu İsa Bostan geldi. Askerden terhis olan ve ilk defa ifade veren Bostan,

olay sırasında görevli panzerlerden birinin kulesinde olduğunu söyleyerek, "Panzerin arkasından ateş edilseyse bile biz bunu görmeyiz, duymayız. Ayrıca uzun namlulu silahlarla ateş eden hiçbir polis görmedim" diye konuştu. Daha sonra söz alan tutuklu, eli kanlı polislerden Adem Albayrak ise tankları kastederek, "10-15 tane teröristin jalen ifadesi yüzünden 10 aydır tutuluyum. Üç silahımı da Balistik'e gösterdim. Eğer birinden bir şey çıksın, ölümleri hepsini üsleneneceğim" dedi. Diğer tutuklu Mehmet Gündoğan ise, tankları "terör örgütü sempatizanları" olmakla suçladı.

Olaylar sırasında gazeteci olarak Gazi Mahallesi'nde bulunan ve tanık olarak mahkeme ifade veren Zâlfü Livaneli, ortada 17 masum insanın ölümü olduğunu, bunların da faili meçhule gitmemesi gerektiğini kaydetti. Müdahil vekillerinden Av. Remzi Kazmaz, bir sürü tanığın korktukları için Trabzon'a ifade vermeye gelemediklerini, tutuklu sanıkların ve vekilleri Av. İlhami Yelek

çi'nin bir önceki duruşmada müdahillere ve vekillerine sözlü saldırıda bulunmaları ve onları tehdit etmeleri ile ilgili suç duyurusunda bulunulmasını istedi. Bu sırada tutuklu sanıklar yine saldırıya geçerek "siz şerefsizsiniz" dediler. Saldırıları jandarma tarafından daha sonra engellendi.

Müdahil vekilleri ayrıca polis telsizi konuşmalarına ilişkin bant çözümlerinin eksik olduğunu, bant çözümlerinin aslının getirilmesi ve polis tarafından değil tarafsız bir bilir kişi tarafından çözülmesini, yine davanın diğer giyabi tutuklu sanığı Orhan Durmuş hakkında verilen giyabi tutuklama kararının CMUK 223'ten değil, CMUK 104'ten olmasını talep ettiler.

Mahkeme heyeti ise, hakkında giyabi tutuklama kararı olan Orhan Durmuş'un askerlik durumunun sorgulanmasına, Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde görevli olan İsa Bostan'ın da tahliye edilmesine, polisler Adem Albayrak ve Mehmet Gündoğan'ın tu-

tukluluk hallerinin devamına karar vererek duruşmayı 8 Eylül 1998 tarihine erteledi.

Mahkeme heyetinin bu yanlış tutumunu protesto etmek için mahkeme çıkışında basın açıklaması düzenleyen müdahil avukatlardan Remzi Kazmaz, "Trabzon'da bu davanın sonucu ulaşamayacağımızı gördük. Mahkemede Gazi halkının onuruna, şerefine dil uzatan bu sanıklara cevabı yine onurumuzda veriyoruz. Bu dava hepimizin dir. Sonuna kadar takipçisi olacağız" dedi.

Muhalef kesime yönelik uygulanan devlet politikasının bir parçası olan mahkemeler, eli kanlı yüzlerce katil, işkenceciyi serbest bırakırken kendisine muhalif en küçük bir sesi dahi boğmaya, insanlara verdikleri ağır cezalarla teslim almaya çalışarak, mahkemelerin sadece göstermelik olduğunu da bu tip örneklerle gözler önüne seriyorlar.

Polis-patron baskısına işçilerden anlamlı yanıt

Halkın Günlüğü/İstanbul: Nakliyeciler Sitesi'nde, Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS) İstanbul Şube Başkanı Hüseyin Özdoğan ve 3 üyesinin 3 Ağustos Pazartesi günü polisler tarafından gözaltına alınıp, kaba dayaktan geçirilmesi ve 10 Ağustos Pazartesi günü Blok temsilcisi Ramazan Altun'un Zeytinburnu Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülüp, çıplak soyularak dövülmesi, 12 Ağustos Çarşamba günü TÜMTİS üyesi bini yakın işçi tarafından yapılan bir basın açıklamasıyla kırıldı.

İşçiler basın açıklaması öncesinde saat 9:30'dan itibaren blok aralarında toplanmaya başladı. Daha sonra; "Baskılar bizi yıldıramaz", "Faşizme ölüm, halka hürriyet" sloganlarıyla Zeytinburnu'ndaki Topkapı Nakliyeciler sitesi önüne iki ayrı koldan yürüyüp toplandılar. Burada da; "İşçiye kalkan eller kırılır", "Yaşasın işçilerin birliği", "İşçi memur el ele genel greve" sloganlarını atarak protestolarına devam ettiler.

İşçilerin temsilcilik önünde toplanmasının ardından TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Hüseyin Özdoğan bir konuşma yaptı. Konuşmasında, uzun mücadeleler sonucu elde ettikleri bir takım hakların sermaye tarafından geri alınmak istendiğini, geri adım atmamalarını belirterek, "Ölümüne direneceğiz. Patron ve polisler el ele vermişler, sitedeki çalışma barışını bozmak istiyorlar. Bu tavırlarına devam ederlerse biz de bunu görmezden gelmeyiz" dedi.

Türk-İş 1. Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak da konuşmasında, TÜMTİS yöneticileri ne ve üyelerine yapılan saldırıları kınadıklarını, İstanbul Valiliği'yle, İçişleri Ba-

kanlığı'na şikayette bulunacaklarını belirtti.

İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu adına söz alan Haber-İş İstanbul 1 No'lu Şube Sekreteri Ali Küçükkoçkaya, TÜMTİS üyelerine yönelik yapılan saldırının işçi sınıfına yapılmış bir saldırı olduğunu vurgulayarak, platform olarak ambar işçilerine her türlü destek vereceklerini söyledi.

Hava-İş Genel Başkanı Atıl Ayçin de, patronların hotel lüküslerinde biraraya gelerek, Meclis'teki tasarımları aracılığıyla işçilere saldırılar yönelttiğini ve bu saldırılara karşı işçilerin birlikte hareket etmesi gerektiğini ifade etti.

Senatörlüğün konuşmalarından sonra TÜMTİS İstanbul Şubesi başkanı Sekreteri İsmet Güven hazırlanan basın açıklamasını okudu. Güven, saldırıların sendikası ve kaçak işçilerin çalıştığı yerlerin örgütlendiği döneme denk gelmesine dikkat çekerek, saldırıların tesadüf olmadığını belirtti. Sendikaların örgütlenme çalışmasında şimdiye kadar olduğu gibi yasal ve meşru haklarını kullanacaklarını ve kazanılmış haklarını korumakta bir adım daha geri atmayacaklarını ifade etti.

Basın açıklamasına TÜMTİS Genel Sekreteri Yurdal Şenol ve TÜMTİS'e bağlı diğer şubeler de katılırken, dünya gençlerinin Bergamo buluşmasına katılan Rus Gregory Kovalev, Alexander Grigoriev ve Hindistanlı Partha Sarkar, Amar Singh Amar da katılarak eyleme destek verdiler.

DBGP'DEN LONDRA'DA PANEL

Halkın Günlüğü/Londra: 4 Haziran '98 tarihinde kuruluşunu ilan eden Devrimci Birleşik Güçler Platformu, birliğin amacını kitlelere anlatmak ve birlikte tartışmak amacıyla İngiltere alanında da bir panel organize etti. Panelde DBGP'de yer alan TKP(ML), PKK, MLKP, TDP ve TKP/ML adına birer temsilci katıldı.

Dunya, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devrimi mücadelesinde şehit düşenlerin anısına 1 dakikalık saygı duruşu ile başlayan panelde ilk sözü alan TKP(ML)'li temsilci arkadaş; "TKP(ML) adına, panele katılan tüm yoldaşları, siper yoldaşlarını, dostlarımızı ve DBGP'yi saygıyla selamlıyoruz" diyerek, topyekün hak-sık savaşa karşı, topyekün direnış örgütlenme noktasında atılmış bir adım olarak gördükleri DBGP'nin önemine ve somut olarak nelerin yapılması gerektiğine işaret etti.

"Eylem birliğimiz, siper yoldaşlığının ilerletilmesi, Ölüm Orucu şehitlerimizin bize mirasıdır. Halklarımızın direnış geleneğinden, Pirsultanlardan, Şeyhbedrettinlerden kazandığımız mirastır. Eylem birliğimiz, bilimsel sosyalizmin Türkiye kuram-

cısı İbrahim Kaypak'a ve devrimci önderlerden Mahir, Deniz, Mazlum Doğan'ın ve binlerce şehidin mirasıdır" dedi. TKP(ML) temsilcisi, "Eylem birliğimiz farklı düşünenlerin biraraya gelerek, farklılıklarına rağmen birlikte yürümesidir. Bu bir cephe birliği değildir. Eylem birliği yap-mak için oldukça çok sebep var, bölün-mek için ise hiçbir sebep yok eğer halkla-rın çıkarlarını savunuyorsak tabi" diyerek birliğin önemine işaret etti.

TKP(ML) temsilcisi arkadaş son olarak; "Birlik-mücadele-birlik şiarıyla DBGP Platformu'nu yükselteceğimize sizlerin önünde bir kez daha söz veriyoruz. Bu birliğin kı-yıncıları öncesinde Dersim ve Karadeniz'de yakılmıştır. Bu kıyıcılara barlamaya devam edeceğiz" diyerek sözlerini bitirdi.

Panelde konuşan katılımcı diğer temsilciler de eylem birliğinin önemine, oynadığı ve oynayacağı role ilişkin görüşlerini açıkladılar. Geçmiş birliklerin başarısızlıklarına rağmen bir tür tecrübe bıraktığını anlatan temsilciler, "Sorumluluk duygularıyla eylem birliğine yaklaşıldığında kazanacak olan halklarımız ve devrim olacaktır" belirle-

mesinde bulundular. Bu nedenle gerek platform içinde gerekse dışındaki güçler bu eylem birliğini önemsemeli ve katkı sunmalıdır denildi.

Panelin ikinci bölümünde dost devrimci örgütlere söz hakkı verildi. Söz hakkı alan DHKP-C temsilcisi arkadaş, birliğin kendilerine karşı yapıldığını, örnek olarak da Dev-Sol denen kontra örgütünün yer almasını gösterdi. Söz haklarını kullanırken hiç bir müdahalede bulunmayan divan, sonrasında DHKP-C'ye verilen yanıtlar sırasında devrimci ahlak ve yönetime yaklaşmayan sözler surfeden bir kaç DHKP-C'li arkadaş kitle ile birlikte dışarı çıktı. Bu üzüntü verici durum arkadaşların kendi provakatif tavırlarının sonucuydu. Dostlarımız bilmelidirki, saygı karşılıklıdır ve hiç kimseyi inandırmıyorsa noktalarda zorlayamayız. İkna temel prensibimizdir. Zaten eylem birliğinin ruhu da budur ve farklılıklarımıza rağmen birlikte yürüme sanatıdır. Böyle kavranmadığı sürece ve örgütler amaç olarak görüldüğü müddetçe kaybeden devrim, halklarımız ve bizler olacaktır. Dostlarımızın bu tavırlarını yeniden göden geçimeleri en büyük isteğimizdir.

ASKERİYEDEN KORUCU İNFAZI

Haber Merkezi: Erzurum'un Hınıs İlçesi'ne bağlı Arabo Köyü Yaşar Mezarı'nda, gerillalar tarafından öldürüldüğü iddia edilen korucu Cemal Çetinkaya'nın, Astsubay Uzmancaş Erdal Çelik tarafından vurulduğu ortaya çıktı.

İki yıl önce PKK'lıları öldürdüğü için kahraman ilan edilen ve daha sonra ölenlerin korucu olduğu anlaşıncı silahtan alınıp göçettirilen Çetinkaya ailesi mezarlarına, yasak olmasına ve izin verilmemesine rağmen geri dönünce evi askerlerce basıldı. Götürülmek istenen Cemal Çetinkaya gitmek istemeyince Astsubay Uzmancaş Erdal Çelik tarafından öldürüldü. Çetinkaya'nın eşi Gülbahar Çetinkaya, Hınıs Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvurdu. Savcılık, Çelik hakkında kasıtlı adam öldürmekten soruşturma başlattı.

Daha önce Hürriyet Gazetesi'nde, "Bahanın PKK'dan intikamı" başlığı altında verilen haberde, olay çarpıtılarak Çetinkaya'nın öldürüldüğü korucu gerilla olarak gösterilmiş ve 4 gerillayı öldürdüğü şeklinde verilmişti. İki yıl sonra Gülbahar Çetinkaya'nın Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvurması ile ortaya çıkan bu olay gerek burjuva medyanın ve gerekse Güneydoğuda dönen devlet senaryolarının boyutunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Gökçek, eylem kırıcılığına soyundu

Haber Merkezi: Buca Belediyesi işçilerinin grevini 'yasadışı' gösteren sistem bu sefer de Ankara Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan Hizmet-İş Sendikası üyesi işçilerin yaptığı grevi 'yasadışı' olarak göstererek, eylemin biran önce bitirilmesi için tehditkar tavırlarını sürdürüyor

Ankara Büyükşehir Belediyesi ile Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş Sendikası arasında yürütülen TİS görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması nedeniyle, 9 Temmuz 1998 tarihinden ilan edilen grev, 4 Ağustos Salı günü Ankara Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı 20 işyerinin önüne, Hizmet-İş'e üye işçilerin açmış oldukları grev pankartıyla fiilen başlamış oldu.

Güvenpark girişinde bulunan Ankara Büyükşehir Belediyesi Başkanlık Binası önünde sabah saat 08:00'de bulunan işçiler, "Bu işyerinde grev var" yazılı pankartı astılar. Ardından grev masası kuruldu ve grev sözcüleri önlüklerini giydiler. Polisin bariyer kurduğu eylem yerinde işçiler sık sık, "Vur vur inlesin, Melih Gökçek dinlesin", "Ankara, Ankara duy sesimizi, bu gelen işçinin ayak sesleri", "Ankara başkanı işçi düşmanı", "İşçiyiz, haklıyız kazanacağız", "İşçiye yok, müteahhitlere çok" vb. sloganlar attılar. Ayrıca grev alanına, Hizmet-İş Sendikası yöneticileri dışında Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş ve Öz Ağa-İş yöneticileri ile Türk-İş'e bağlı Türk Harb-İş Ankara Şubesi Başkanı Necmettin Doğan da gelerek destek verdi. Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu, Türk-İş'e bağlı Tez Kop-İş Genel Başkanı Sadık Özbek ise mesajlarıyla desteklerini iletiler.

Grev önlüğünü giyen Hizmet-İş Sendikası Genel Başkanı Hüseyin Tanrıverdi, işçileri, "El emeğinden, göz nurundan başka şey olmayan onurlu insanlar" olarak selamladı. Başkan Tanrıverdi; 4 Ağustos'un iş-

çilerin haksızlık karşısında susmadıkları, köle ücretine karşı direndikleri, haksızlığa karşı şerefleriyle mücadele ettikleri bir tarih olduğunu ve tarihin direngen sayfalarında yer alacağını belirtti. Tanrıverdi, Gökçek'in, "İşçilerin alınteri kurumadan haklarını vereceğim" sözünü hatırlatarak, "alın terini bırak kanı kurudu, hala duymuyorsun" Gökçek'in umursamaz tavrını kınadı. Gökçek'in, "İşçilere versem otobüs ücretlerine zam yapmak zorunda kalacağım" sözünü de hatırlatan Tanrıverdi, Büyükşehir ile EGO'nun bütçesinin ayrı ayrı olduğunu söyledi.

Ayrıca işçilerin net 129 milyon lira istediklerini söyleyen Tanrıverdi, "memura, % 20.5 vermem" sözünü anladıklarını, çünkü Başbakanın IMF'ye söz verdiğini kaydederek, "Melih Gökçek sen de mi IMF'ye söz verdin?" sözleriyle eleştirdi. Gök-

çek'in uzlaşmaz tutumu karşısında greve gitmek zorunda kaldıklarını ve bundan dolayı Ankara halkından destek istediklerini belirtti.

Tanrıverdi'nin konuşmasının ardından, işçilerin her gün sabah saat 10:00'da Hizmet-İş Ankara Büyükşehir Şubesi önünde toplanması çağrısıyla eylem, sona erdi.

5 Ağustos Çarşamba günü bir televizyon programında Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu ile grevi tartışan Gökçek, grevin başlangıcından beri efendilerinin iyi bir kuklası olduğunu sergileyen tavırlarını sürdürdü. Gökçek, Ankara Valiliği'nin ASKİ'de grev yapılamayacağını kendilerine tebliğ ettiğini ve bundan dolayı ASKİ'de grevin sözkonusu olmayacağını, ayrıca Ankara Valiliği'nin kararı ile sinekle mücadele, tıbbi araçların kaldırılması ve gıda kontrolleri konusundaki görevli işçilerin grevin sağlık ge-

rekçesiyle kaldırıldığını söyledi. Aynı şekilde Belediye'deki 5 bin 600 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesinde ancak 2 bin 500 işçinin grevi sürdürdüğünü ve bunun Ankara hayatını etkilemediğini söyledi.

Yemek dağıtım işinin ve azevi araçlarının aylar öncesinde özel bir firmaya kiralandığını, sadece aracı kullanan şoförlerin Belediye görevlisi olduğunu belirten Gökçek şunları söyledi: "Dün bir azevi aracımızın yemek dağıtımını engellemek amacıyla aracımızı sıkıştırarak kaza yapmasına neden oldular. Bunlarla ilgili suç duyurusunda bulunduk."

Gökçek'in iddialarını yanıtlayan Hizmet-İş Sendikası Başkanı Hüseyin Tanrıverdi ise azevi araçlarının belediyenin olduğunu, bunu kullanan araç şoförleri ile yemek dağıtımını gerçekleştiren kişilerin grev kapsamındaki belediye işçileri olduğunu belirtti.

1989 yılında siyasal nedenlerden dolayı cezaevine giren ve 8 yıl yattıktan sonra '97 Haziran ayında "özgürlüğe" kavuşan devrimci insan Çetin Güneş, bir yıl aradan sonra bu kez düşüncelerinden dolayı cezaevine konuldu.

Bursa cezaevinde yattığı '94 yılında "Alternatif" dergisine yazdığı, "Türkiye Devriminde Militan Kişiliğin Rolü ve Özellikleri" başlıklı araştırma-inceleme yazısında "bölücülük" yaptığı iddiasıyla İstanbul 4 No'lu DGM tarafından TMY'nun 8'e 1. Maddesi'nden hakkında dava açılan arkadaşımız bir kez daha cezaevinde.

İstanbul DGM'nin verdiği 1 yıl 4 ay hapis ve 133 milyon TL cezanın Yargıtay 9. Dairesince onaylanmasının ardından G. Antep emniyetine bağlı TMS ekiplerince evinden alınıp, yasa ve hukuk dışı bir biçimde siyasi şubede üç gün boyunca fizi-

BASINA VE KAMUOYUNA

ki ve psikolojik işkence altında tutulan Güneş, geçtiğimiz günlerde (5/8/98) tutuklanarak G. Antep/Araban Cezaevi'ne konuldu. İşkenceli sorgudan cezaevine getirildiğinde zorla saç kesilmek istendi, buna direnen arkadaşımız gardiyanların saldırısına uğradı; çok ağır hasta olmasına bakılmaksızın kaba dayaktan geçirildi, ardısıra tek kişilik hücrelere konuldu. Gaziantep Özel Tıp Cezaevi'nde böyle 'karşılanan' arkadaşımız, bu yaptırımlar karşısında AG'ye girmiş, sonrasında ise ağır bir kalp krizi geçirmiştir. Arkadaşımız ancak böylesi bir katmerli süreç sonrasında Araban Cezaevi'ne sevk edilebilmiştir.

1996 yılında cezaevlerinde yaşanan SAG ve ÖO eylemine de katılan ve eylemden sonra ileri derecede kalp hastalığına ya-

kalan Çetin Güneş'in düşüncelerinden dolayı yeniden cezaevine konması, rejimin vahşi bir intikam politikasıyla muhalif-devrimci kimliğini ısrarla sürdüren insanları yoketme mantığının çok belirgin yeni bir örneğidir. Bu uygulamayla Çetin Güneş açıkça öldürülmek istenmektedir. Arkadaşımızın zindanda kalması tıbben mümkün değildir. Devamlı müşahade altında tutulması gerekmektedir. Çok nadir görülen bu kalp hastalığı türünde, hasta en ufak bir gribal enfeksiyonda dahi krize girebilmektedir. Arkadaşımızın akciğer ve karaciğeri su toplanmış olup, ağır derecede kansızlık, kilo kaybı, devamlı uyku hali ve ödemleri mevcuttur. Çetin Güneş, bırakınız tıbbi olanakları, insani olanakların dahi yok denecek kadar kısıtlı olduğu cezaevi koşullarında

tutularak ölüme terk edilmiş durumdadır.

Bu duruma sessiz kalamaz! Çetin Güneş öldürülemez! Cezaevinden çıkarılarak tam teşekküllü bir hastaneye yatırılmalıdır! Bunun için gerekli hukuki mevzuat halihazırda yasalarda mevcuttur ve uygulanmaktadır. Tutuklu ve hükümlü ailelerini, TTB'yi, Baroyu, ÇHD'yi, İHD'yi, THV'yi bu konuyla ilgili olarak acil tıbbi, insani ve hukuki yardıma, dayanışmaya çağırıyoruz. Heyetler oluşturularak Araban Cezaevi'nde Çetin Güneş'in durumu yerinde görülmelidir.

ÇETİN GÜNEŞ ÖLDÜRÜLMEK İSTENİYOR! SESSİZ KALMA! SEYİRCİ KALMA! REJİMİN ZINDANLARA ÖLDÜRME POLİTİKASINA İZİN VERME!

Bursa Cezaevi TKP(ML), PKK, MLKP, TİKB, TDP, TKP/ML, MLSP-B, PRK-Rızgari, EKİM, THKP-C/İHDÖ, TDKP, TKEP, DHP dava tutsakları

Karadeniz'e, her türlü haktan mahrum, 1-2 aylığına çalışmak için yola çıkan Kürt "findik işçileri"ni biçen "talik kazaları"nın düzenden bağımsız olmadığı aşikardır. Tıpkı adına "doğal afetler" denilen diğer katliamlar gibi.. Kendi sistem araştırmacılarının raporlarıyla haber verdikleri ve gündeme geldiğinde yapı ve benzer sorunlar itibarıyla katliamların yaşanacağı hakim sınıfların Japon firmalarına yaptırdığı incelemelerin sabit sonucuydu. Önlem için tek adım atmadıkları gerçeğini, itiraf ettiler.

Emperyalizm uşağı devlet, karekteri ve çıkarları gereği, taşımacılığı, otomobil holdinglerini atlayarak düşünemez.. Daha doğrusu ofendileri emperyalizm ve uşağı komprador kapitalizm-feodalizmin çıkarları, her alandaki politika ve uygulamalarının yol göstericisidir. Gerçek bu olduğuna göre, sorunların kaynağını oluşturan sistemden çare beklenemez.

Kendi medyalarının da açıklamak zorunda kaldıkları gibi, 2 aylık "ücret" olarak kuru ekmek ihtiyacına dahi yetmeyecek olan 30 milyon lira için 40.000 Kürt emekçisi, "dayıbaşları" refakatinde yollara düşmüş durumdadırlar. Ekonomik-siyasi-sosyal sistemlerinin ve bunu ayakta tutmak için halklarımıza yönelik sürdürdükleri topyekün haksız savaşlarının sonuçlarını beklediği gibi, ezilenlere fatura etmektedirler. Bu da yetmiyor.. "Çalışma özgürlüğü-seyahat hakları" sahtekarlığını dillerinden düşürmeyenler, Giresun-Ordu sınırlarında Kürt ezilenlerine barikatlar kurmakta, girişlerine "izin" vermemektedirler. Her milliyetten emekçilerin genelde maruz kaldığı sınıfsal baskının yanı sıra, bu uygulamada, ulusal baskı gerçeğiyle birkez daha karşı-karşıyayız.

MAOİST ÇİZGİ

ALİ HAYDAR DOĞAN

Karadeniz'e Kürt yasağı

Aynı şekilde haklı savaşa karşı düşük yoğunluklu savaş stratejisi uygulamalarıyla... Kürt ulusal hareketi tarihinde özel bir yeri olan 15 Ağustos günlerinin yaklaştığı bir ortamda vahşi saldırılarla, gözaltılarla pervasızlaştırılan "öç alma" operasyonları, "kentlere vize" uygulaması projeleriyle "hukuk"i bir zemine oturtulmaya çalışılmaktadır. Diğerleri gibi bu da hukuklarına fevkalade uygundur. Hukuk denilen, toplumsal sistemden bağımsız değil ki.. Onun üzerinde yükselen ve onu kollayıp koruyandır. Bunu anlıyor ve düzenden hiçbir şekilde merhamet beklemiyoruz. Sorun anlayamayanların aydınlatılmasıdır. Kentlerin sorunlarını, düzenlerinden kaynaklanan nedenlerini gizleyerek, göçetmek zorunda bıraktırılmış emekçilere ve Kürt ulusuna fatura edilmesi, ezilenleri birbirlerine karşı kıskırtma operasyonudur. Oysa temel neden açık. Özel mülk dünyası! Gasplarıyla, üretim araçları mülkiyetinden dışladıkları, haksız savaşlarıyla topraktan-köyden zorla kopardıkları, sürgün ettikleri ezilenler mi suçlu? Kürt ulusu ve azınlıkların varlığını reddeden, imhayı dayatanlar mı? Bunun sonucu olarak yerlerinden-yurtlarından edilenler mi istilacı?

Egemen sömürücüler her tarafta aynılar. Emperyalistler de işsizlik gibi sistemlerinin yarattığı sorunları, yağmaladıkları ezilen ülkelerin, bir dönem ihtiyaç duyarak deyim yerindeyse "daval

zurnalarla" karşıladıkları ucuz işgücü kitlesine çıkarmıyorlar mı? İflas eden, yıkıma uğrayan, mülksüzleşen küçük işletme, ortaköylü kimin ürünü? Mülksüzleştirilen mülk sahipleri, kendilerini de mülksüzleştirip, özel mülk dünyasına son verecek mezar kazıcılarının da sebebidirler. Üretim araçları mülkiyetinin biçimi, üreticilerin ilişkileri ve yeri, ürünlerin dağılımı biçimi şimdiki durumda, komprador-feodal sistemce belirlenmektedir. Üretim araçlarının komprador-feodal mülkiyet biçiminin yol açtığı üretim ilişkilerinin sonuçlarının ezilenlere fatura etme sahtekarlığının üzerine yürümeliyiz.

Sınıf karşıtlığının anası olan özel mülk dünyasının yolaçtığı kır-kent çelişisini kendileri yaratıyormuşçasına başkalarına biçen sahtekarların yakasına yapışmalıyız.

Kısacası, yaşanan sorunların başlıcaları ulusal ve sınıfsal sorunlardır. İlişkilidirler ancak bir ve aynı değildirler. Örneğin, bir Kürt ulusal sorunu, toprak sorunu ya da feodalizme karşı mücadele çerçevesinden ibaret görülemez. Siyasal özü emperyalizme ve uşaklarına karşı mücadele, sosyal özü köylü, ekonomik özü itibarıyla da bir pazar meselesi olan ulusal sorunda, tam hak eşitliği, proletarya ve emekçilerin birliği, ezilen ulusun aynı devlet kurma hakkını bayraklaştırmalıyız.

Ulusal sorunu, Ecevitvari bir "feoda-

lizm sorunu" olarak değerlendirmedimiz içindir ki, her türden revizyonizm tarafından Maoist öncü saldırılara uğradı, uğruyor. Diğer temel meseleler gibi, Kaypakaya güzergahında, bu meselede de yükselere çekilmiş bayrağımıza layık olalım. Demokratik Halk Devrimi, Halk İktidarı ve bunu icraa etmenin adı olan Halk Savaşı Stratejimiz, diğerleri gibi bu sorunun çözümünün de anahtarıdır.

Devrim sorununu ele alırken Marks, Engels'e bir mektubunda, "Devrim yaklaşıyor. Credit Mobilier'in ve genellikle Bonaparte maliyesinin gidişi bunu göstermektedir" diyordu. Ulusal çapta ezen ve ezileni derinden sarsan bir ekonomik ve politik buhranın adı olan devrimci-darum, coğrafyamızın yadsınamaz gerçeğidir. Ayan-beyan sonuçları, her alanda konuşmaktadır. Ancak bu bir devrim için kendi başına yeterli değildir. Olmazsa-olmaz diğer şey öncünün bilinçli müdahalesidir.

Büyük toprak ağalığı mülkiyetini kayıtsız millileştirme DHD'nin önemli hususudur. Ormanlar, yeraltı zenginlikleri, devlet mülklerinin köylü konseylerine devri ve giderek millileştirilmesi buradaki tüm üretim aygıtlarına el konulması, büyük toprak ağalarının, büyük çiftliklerin proletarya iktidarı organlarına devri, gerekli ve uygun toprak dağıtımı toprağın alınıp-satılmasının yasaklanması, proletarya iktidarı aracılığıyla elektrik-traktör imalatı-gübre vb. için köylülere gerekli teşviğin yapılması, kooperatif ve kolektif mülkiyetin desteklenmesi, örnek sosyalist girişimlerle emekçi köylülüğün sosyalizme geçişe kazanılması, sınırlandırılması gerekenlerin sınırlandırılması toprak devrimi programımızın diğer bazı özellikleridir ●

LİCE YİNE TARANDI

Haber Merkezi: Faşist devlet, Diyarbakır'ın Lice ilçesinde geleneksel hale getirdiği ilçeye ateş açmayı 4 yıl aradan sonra yeniden gerçekleştirdi. 9 Ağustos Pazar günü saat 24:00 sularında ilçe, çevresindeki mevzilerde bulunan askerler ve özel tim tarafından ağır silahlarla tarandı. Açılan ateş sonucu ölen olmamakla 1 çocuk ağır yaralandı ve bir çok ev de hasar gördü.

9 Ağustos Pazar günü, 24:00 sularında özel tim ve askerler tarafından uzun namlulu ve makineli silahlarla taranan Lice'nin Karahasan, Molla, Delivan ve Mumğa mahallelerinde bir çok ev hasar görürken, Delivan Mahallesi'nde oturan 15 yaşındaki Şehnaz Dolak, pencereden içeriye giren G-3 silahından çıkan kurşunla karnından ağır biçimde yaralandı. Taramanın bitmesinden sonra akrahaları tarafından gece saat 03:00'te Diyarbakır'a getirilen Dolak, Dicle Üniversitesi Araştırma Hastanesi'nde sabah saat 06:00'da ameliyata alındı. Dolak'ın ameliyatını yapan doktorlar, Dolak'ın Yoğun Bakım Ünitesine kaldırıldığını ve sağlık durumunun ciddiyetini

koruduğunu söylediler.

Mahalleleri taranan Liceliler, devletin Licelileri teslim alamadığını, bu yüzden Lice'yi yakıp-yıkarak istediğini vurguluyarak şunları anlatıyor: "Damda uyuyorduk, geceyarısından sonra birden silah sesleri gelmeye başladı. Çocuklar ve kadınlar bağırmağa başladılar. Hiç kimsenin yapacağını bilmeden kendilerini evin içine atmaya uğraştık. Kurşunlar çok yakınımdan geçiyordu. Kurşunların çoğu camlara ve duvarlara isabet etti. İlkin baskın olabileceğini sandık fakat sonra kurşunların askerlerin ve özel timlerin mevzilerinden atıldığını ayrıca taburur içinden de ateş açıldığını gördük. 1992 yılında Lice ve Licelilerin başına getirilenlerin tekrarlanaacağı telaşına kapıldık. Uzun namlulu ve ağır makineli silahlarla yapılan tarama yaklaşık iki buçuk saat sürdü."

92 yılından beri ilçe merkezinin taranmasından dolayı 30'dan fazla insan hayatını kaybederken, yüzlerce yaralandı ve 263 işyeri ile 521 ev yakılarak kullanılmaz hale getirildi ●

ABT dostlarına çağrı...

Tiyatromuz, son oyunumuz olan "BİR GÜZEL ÇİRKİN KRAL"a konan yasaklardan ötürü, ekonomik bir kriz içine girdi. Şu anda İstanbul'da ki salonumuz "ABT SANATEVİ" kapanma konumuyla karşı karşıya.

Ankara Birlik Tiyatrosu olarak 27 yıldır HALKIN TİYATROSU olmanın mutluluğu, İŞÇİ SINIFI SANATÇISI olmanın onuruyla yaşadık. Bu çizgiden sapmamak, düzene ödün vermemek için tiyatromuzu kapatacak, ya da sizlere başvuracaktık. Biz ikinci seçeneği seçtik. Çünkü şurası bir gerçek ki; 27 yıldır ABT'yi sadece bilet gelirleri ve kendi olanaklarımızla borç-harc yaşattık. Ancak İstanbul'daki salonumuzu yeni ve borçlanarak açmış olmamızın ve tam borçlarımızı ödeme döneminde üst üste gelen yasaqların, giderek icraların sonucu, artık ABT'yi kendi gücümüzle yaşat-

ma olanağımız kalmadı. 27 yıldır ne "devlet yardımı"na başvurduk, ne de karşılığını veremeyeceğimiz "bağış" kabullendik. Her kazanımımızda ABT emekçilerinin alıntıları var.

Sizlere başvurmayı seçtik. Çünkü bu tiyatronun gerçek sahipleri sizsiniz. O nedenle de sizlere soruyoruz: **KAPATILIM MI, SÜRDÜRELİM Mİ?**

"ABT KAPANMAMALIDIR" diyen izleyicilerimiz ve dostlarımız için bir önerimiz var; **ABT KOLTUK KAMPANYASI:** ABT SANATEVİ'nde 300 adet izleyici koltuğu var. Bu krizi atlatacak için, bu koltukları satışa çıkarıyoruz. Kampanyamıza ilgi göstereceğinizi umuyor, 28. yılımıza sizlerle daha güçlü ve etkin gireceğimize inanıyoruz.

Saygılarımızla.

Geniş bilgi için: (0212) 525 25 44-525 23 91

Kızıl karanfiller bahçesi: Galatasaray

*Hiznün kollarına düştüğünü görmedik
Ofkeyse hiç terk etmedi seni
Nereye yağacağını bilirdin
Ve sen bizimleken
Tebessüm hiç eksilmedi gözlerinden.*

Hıdır Arslan

Haber Merkezi: Yaklaşık üç yıldır her Cumartesi günü saat 12:00'de evlatlarının, eşlerinin, annelerinin, babalarının kısaca kendilerinden koparılıp alınan ve bir daha haber alınamayan sevdiklerinin akıbetini öğrenmek, muhalif kesimleri sindirmek amacıyla kaybetme politikasını uygulayan faşist diktatörlüğün iğrenç yüzünü tüm halklara göstermek amacı ile oturarak "Sessiz Çığlık"larını duyurmaya çalışan Cumartesi Anneleri tarafından kızıl bir bahçeye dönüştürülen Galatasaray Lisesi önündeki oturma alanı anlaşıp 168. ve 169. kez kucağına açtı.

168. Hafta: 1 Ağustos Cumartesi günü 168. kez biraraya gelen kayıp yakınlarına, insan hakları ihlallerini izlemekle görevli İngiliz avukatlar Maria Siminis ve Sara Megrano katılarak desteklerini sundular.

Oturma eyleminde; Ankara'daki HADEP davasını izlemek için gelen ve oradan da İstanbul'a gelerek Cumartesi Annelerine destek vermek ve sorunlarını uluslararası platformlara taşımak isteyen İngiliz avukatlardan Maria Siminis bir konuşma yaptı. Siminis konuşmasında kayıp yakınlarıyla dayanışma amacıyla oturma eylemine katıldıklarını, bundan sonra başta İngiltere olmak üzere gelecekte her yerde kayıplar sorununu dile getireceklerini belirtti. Siminis'in ardından İHD Genel Başkan Yardımcısı Osman Baydemir tarafından 168. hafta basın açıklaması okundu. Açıklamada beş ay önce İzmir'de kaybolan Neslihan Uslu, Metin Andaş, Hasan Aydoğan ve Mehmet Ali Mandal'dan halen haber alınmadığı, İngiltere hükümeti'nin Türkiye Büyükelçiliği aracılığıyla dört kişi için yaptığı başvuruya, Türkiye İçişleri Bakanlığı tarafından yakında dört kişi ile ilgili açıklama yapılacağını bildirildiği belirtilerek şöyle denildi:

"İçişleri Bakanlığı yakında bu dört kişiyle ilgili açıklama yapılacağını bildiriyor. Bu cevap, söz konusu dört kişinin gözaltında olduğunun teyidi anlamına geliyor. Eğer öyleyse neden bu zamana kadar kaybolan kişilerin yakınlarına cevap verilmedi? Ayrıca kaybolan kişilerin yakınlarının Meclise giderek milletvekilleriyle görüşme dahil olmak üzere yaptığı çeşitli girişimler sonucunda kendilerine gayri resmi bir şekilde yakında açıklama yapılacağı bildirildi. Bütün bunlar ne demek oluyor? Yetkililer bir şeyler biliyor da açıklamıyorlar mı? Bu ülkede yasalar, yönetmelikler gerçekten var mı, yoksa bunlar istenildiği zaman başvurulan, istenildiği zaman çığnayan şeyler mi?"

Oturma eyleminin ardından kayıp aileleri ve tutuklu yakınları EKB (Emekçi Kadınlar Birliği) tarafından Sivas Esir Kampı'ndaki 121 bayan tutuklunun, hak gasplarına karşı baş-

lattığı açlık grevine destek vermek amacıyla hazırlanan mektupları, Galatasaray Postanesi'nden toplu bir şekilde gönderdiler.

169. Hafta: 8 Ağustos Cumartesi günü 169. kez gerçekleştirilen oturma eyleminde kayıp yakınlarının konukları Özgür Gündem Gazetesi muhabirlerinden kaçırılıp kaybedilen Aysel Malkaç ve kaçırıldıktan sonra işkenceyle katledilen Ferhat Tepe idi. Oturma eylemine Gazi Mahallesi'nde diktatörlüğün

mek üzere ayrıldığı, bir daha kendisinden haber alınmadığı, aynı gün Kadırga esnafının Aysel'e benzeyen bir bayanın ellerinde telsizler ve silahlar olan sivil giyimli kişiler tarafından zorla bir arabaya bindirilerek kaçırıldığı, daha sonra ortaya çıkan Hasan Karataş'ın 7-12 Ağustos tarihleri arasında gözaltında olduğu İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nin bodrum katında Aysel'i gördüğünü, ona yoğun bir işkence yapıldığını söylediği belirtilerek

duğunu söyledi. Bu ifadelerle rağmen devletin hiçbir yetkili birimi konuya ilişkin araştırma yapmadı.

Açıklamanın devamında Özgür Gündem Gazetesi Bitlis muhabiri Ferhat Tepe'nin 28 Temmuz 1993 tarihinde evinden çıktıktan kısa bir süre sonra ellerinde telsizler olan sivil giyimli kişiler tarafından kaçırıldığı ve 9 Ağustos günü Hazar Gölü kıyısı civarında yoğun bir şekilde işkence edilerek katledilmiş cesedinin bulunduğu belirtilerek, Ferhat'ın katledilmesini araştırarak, ülke ve dünya kamuoyuna ulaştırılmaya çalışılan Tepe ailesinin evlerinin sürekli basıldığı, ev sakinlerinin gözaltına alınarak fiziki ve psikolojik işkencelere maruz bırakıldığı ve baskıların hala yoğun bir şekilde sürdüğü açıklandı.

Basın açıklamasının ardından Ferhat Tepe'nin ablası Mukrime Tepe bir açıklama yaparak kardeşinin, kalemini ezilenlerden, sömürenlerden yana kullandığını, satılmış, sahibinin sesi olmayan bir kalem olduğu için katledildiğini belirtti. Daha sonra basın mensupları bir dakikalığına makinalarını yere bırakarak Aysel ve Ferhat'ın kaybedilmesi ve katledilmesini protesto ettiler.

KONAK'TA OTURMA EYLEMİ

Haklar ve Özgürlükler Platformu İzmir'de kaybedilen dört devrimci için gerçekleştirdiği oturma eyleminin 7. ve 8.sini Konak meydanı'nda gerçekleştirdi.

7. Hafta: Kayıp yakınlarının Hasan Aydoğan, Metin Andaş, Neslihan Uslu, ve M. Ali Mandal'ın resimlerini taşıdığı eyleme polis, "Kayıpların burada eylem yaparak değil, yetkili mercilerde aranması gerekiyor. Aksi takdirde saldıracaktır" sözleriyle müdahale etmek istedi. Eylemci grup ise, "Biz gereken her yere basacağız. Ama devlet suskunluğunu devam ettiriyor. Biz sesimizi eylemlerimizle kamuoyuna duyuracağız" cevabını vererek eylemlerine devam etti.

HOP adına yapılan açıklamada, "Son eylemimizde, Belçika'dan gelen Belçika Emek Partisi iki dostumuzun eylemimize destek verdi diye gözaltına alınıp sınır dışı edilmeleri dünyanın her yerinden artan desteğimize tahammülsüzlüğün son örneğidir" denildi. Açıklamanın ardından oturma eylemine geçildi. Oturma eylemi sırasında kayıplardan Metin Andaş'ın hayatı anlatıldı. 10 dakika süren oturma eylemi sessizce sona erdi.

8. Hafta: 130 gün önce aramızdan alınarak kaybedilen dört devrimci için yapılan oturma eyleminin 8.si, 8 Ağustos günü yine Konak Meydanı'nda gerçekleştirildi.

HOP adına yapılan açıklamanın ardından oturma eylemine geçildi. Oturma eylemi sırasında Hasan Aydoğan'ın hayatı anlatıldı. Her iki oturma eyleminde, "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Onlar kaybettikçe biz çoğalacağız", "Kaybedenler kaybedecek", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganları atıldı. ●

kolluk güçleri tarafından katledilenlerin aileleri de katılarak desteklerini sundular. Gazi şehitlerinden Zeynep Poyraz'ın annesi yaptığı konuşmada: "Bizler sizleri desteklemek için buradayız. Bizim çocuklarımız da katledildi. Sizleri sonuna kadar destekleyeceğiz. Duymayanlar duysun, görmeyenler görsün diye sizlerle tek bir vücut olacağız. Tüm devrimcileri saygıyla anıyoruz, hepsi bizim evlatlarımızdır" dedi. Ardından ülkede Gündem Gazetesi çalışan Baki Gül tarafından 169. hafta açıklaması okundu. Açıklamada Aysel Malkaç'ın 7 Ağustos 1993 tarihinde Özgür Gündem Gazetesi'nin İstanbul Kadırga'daki binasından bir habere git-

tiği bildirildi. "Bu konuda iki önemli gelişme yaşandı. İlk önce itirafları Murat Demir ve Murat İpek medyaya itiraflarda bulundukları dönemde Aysel Malkaç'tan da söz ettiler. Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın başında bulunduğu bir ekibin çeşitli kaçırma olaylarını gerçekleştirdiğini, Aysel Malkaç'ın da bir itiraflarının telefon edip taze kurmasından sonra kaçırıldığını, işkence edilip öldürüldükten sonra Trakya bölgesinde boş bir araziye gömüldüğünü açıkladılar. Daha sonra adının açıklanmasını istemeyen bir polis de benzer bir ekibin söz ederek Malkaç'ın işkence edilip öldürüldükten sonra Trakya'da bir araziye gömül-

Karadeniz'de Kürtlere OHAL uygulaması

Haber Merkezi: Türkiye ve T.Kürdistan'ında verilen sınıfsal ve ulusal mücade- nin her gün ivme kazanması sistemi her geçen gün çıkmaza sokuyor. Bu durum- dan "kurtulmak" için sistem; gerilimin can damarı olan köylülere yöneliyor. Köylülerin köylerini boşaltmakta, yakmakta, yıkmakta ya da koruculuğu zorla dayatmaktadır.

Köylerinden zorla göç ettirilen Kürtler; göç ettikleri yerlerde de ikinci sınıf muamelesi görüyorlar. En ağır işlerde, çok düşük ücretle çalıştırıldıkları halde çoğu yerlerde ise sırf Kürt oldukları için işe bile almıyorlar.

Ordu Valisi Kemal Yazıcıoğlu'nun fındık toplama mevsimi başlamadan yaklaşık 1 ay önce yayınladığı genelge ile fındık toplamaya gelen Kürtlerin içinde "PKK casuslarının bulunduğu" gerekçesiyle kente girişlerini yasakladı. Ardından da Giresun Valisi İbrahim Şahin'in yayınladığı genelgeyle Kürtlerin şehire sokulmasını yasakladı. Her iki ilin Valileri gerekçe olarak, Kürtlerin bölgedeki sınıfsal ve ulusal mücadele yürüten gerillalara lojistik ve ekonomik destekte bulunduklarını, Türkiye Kürdistanı'ndan gelen köylülerin, illerin sosyal-ekonomik durumunu bozdu-

kanını ileri sürdüler. Sakarya Valisi Yener Rakıçoğlu, Ordu ve Giresun valilerinin aksine, işçi ücretlerinin artmaması için Kürt işçilerinin kente girişlerine izin verdi ancak farklı bir yasak getirdi. Rakıçoğlu'nun genelgesine göre; işçiler, gazeteci-

leri Bakanlığı'nı ve hükümeti bu çağdışı uygulamaları acil olarak düzeltmeye ve yasal işlem başlatmaya davet etti.

IHD İstanbul Şubesi ve DKÖ'ler, 12 Ağustos Çarşamba günü, Saat: 12:00'de Galatasaray Postanesi'nde Başbakanlığa ve

ler dahil olmak üzere hiç kimse ile görüş-türülmeyecek.

Ordu Valiliği'nin Kürt işçilerine yasak koyması ve işçilerin sınır dışı edilmesi, Dev Maden-Sen Genel Başkanı Tayfun Görgün tarafından kınandı. Görgün, işçi-

ler Bakanlığı'na telgraf çektiler. Tel grafta, "Ordu ve Giresun illerine çalışmak için gelen Kürtlerin ile alınmamasının korkunç bir insan hakları ihlali olduğu" belirtilerek bu kararı veren bölücü Valile- rin görevden alınmaları istendi.

Öğle saatlerinde Galatasaray Postanesi önünde toplanan insan hakları savunucuları, Mazlum-Der, GÖÇ-DER, Kürt Enstitüsü, İCAD ve DKÖ temsilcilerinin de aralarında bulunduğu eylemde, IHD İstanbul Şube Başkanı Av. Ercan Kanar sözlü bir açıklama yaptı. Kanar, iki yıl önce, "İller İdareleri Yasası"nda yapılan bir değişiklikle OHAL yasaının yasal olarak coğrafyanın her tarafına yaygınlaştırıldığını söyledi.

GÖÇ-DER Genel Başkanı Mahmut Özgür ise, binlerce köyün boşaltıldığını, binlerce insanın yerinden yurdundan zorla kopartıldıklarını, İstanbul'a vize uygulaması düşüncesinin de açıkça bölünmeyi teşvik etmek olduğunu ifade etti. Özgür, "Şimdi bu resmi yetkililerce bölünmeyi teşvik eden uygulama İstanbul'dan sonra Ordu, Giresun ve Sakarya'ya taşındı. Köylülerden zorla göçertilen, bir ekmek parası için ilden ile giden ve naylon çadırlarda yaşamını sürdürmeye çalışan Kürtler için bu uygulamalarla yeminli- yor. Aç bırakılarak da cezalandırmak istiyorlar" dedi.

Alman Demokrat Sosyalist Partisi Milletvekili Winfred Wolf ve arkadaşlarının da destek verdiği eylem, telgraflar çekildikten sonra sessizce sona erdi.

Haber Merkezi: Karadeniz'den Irak Kürdistanı'na kadar geniş bir alanda eylemlerini yoğunlaştıran gerilla güçleri yaptıkları etkin vuruşlarla diktatörlüğü sarsmaya devam ediyorlar. Üstüste geliştirdikleri eylemlerle diktatörlüğün marjinalleştirme ve bitirme hayallerini kursağında birakan ulusal ve sınıfsal mücadele veren gerilla güçleri, halkların umudu olmaya devam ediyor. Geniş bir coğrafyaya yayılan gerilla kuvvetlerinin gerçekleştirdiği onlarca eylemden biri olan Şirnak'ın Beytüşşebap İlçesi yakınındaki Kato Dağı'nda, 2 Ağustos gecesi askeri birliklere yönelik gerçekleşen gerilla saldırısı tüm demagogileri yerle bir etti.

2 Ağustos gecesi Kato Dağı'nda konuşlanan askeri birliklere ARGK gerillaları tarafından saldırı düzenlendi. Çıkan çatışma saatlerce sürerken 2'si subay 40 asker öldü. Çok sayıda asker de yaralandı. Çatışma sonucu 4 gerilla şehit düşerken, havan topları ve uçaksavarların da aralarında bulunduğu çok sayıda silah ve mühimmata gerillalarca el konuldu.

Saldırı sonucu Beytüşşebap, Uludere ve Pervari üçgeninde 10 bini aşkın asker ve bin dolayında korucunun katıldığı hareket sonuçsuz kaldı. Bu hareket sırasında 2 asker ölüyor, onlarcası da yaralandı. Kato ve Herkol dağları günlerce savaş uçakları ve helikopterler tarafından yoğun şekilde bombalandı. Sonuç alamayan askeri birlikler, 7 Ağustos'ta bu kez de 20 bini aşkın güçle bölgede yeni bir hareket başlattılar.

OHAL Bölge Valiliği, gerilla saldırısına ilişkin

ŞIRNAK'TA BÜYÜK ÇATIŞMA

kin herhangi bir açıklama yapmazken yemilgilerini her zaman olduğu gibi gerçekleri çarpıtarak gizlemeye çalıştı. Saldırıdan sonra Beytüşşebap İlçe Alay Komutanı başarsız olduğu gerekçesiyle görevden alındı. OHAL Valiliği Temmuz ayından bu yana süren operasyonlarda 165 gerillanın öldürüldüğünü iddia etti. Saldırıya ilişkin ilginç bir yaklaşımda her zamanki gibi burjuva basından geldi. Saldırı sonrası efendileri ses çıkarmazken kraldan çok kralcı olan geçitli yayın organları saldırıyı gerçekleştiren gerillaların büyük kısmının vurulduğu yazarak, efendilerine ne kadar sadık olduklarını ve hizmette kusur etmediklerini gösterme yarışına girdiler.

Ağustos ayında yapılan eylemliliklerden birkaçı şöyle:

- 3 Ağustos günü Mardin'de çıkan çatışma- da 1 özel tim ölüyor, 3'ü de yaralandı. Aynı gün Diyarbakır'ın Kulp İlçesi ile Muş arasında çıkan çatışmada 2 asker öldü, çok sayıda asker yaralandı. Hakkari'de mayına çarpan askeri araç imha olurken çok sayıda asker de yaralandı.

- 5 Ağustos günü Tatvan'da çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düşerken 2 asker de öldü.

- 3 Ağustos günü Hozat-Pertek yolunu kesen gerillalar araçlarda yaptıkları kimlik kontrolünden sonra yolculara bir süre propaganda yaptılar. Yine aynı gün Van'ın Şi- keftikan (Taşdöndüren) korucu köyü

PKK'ye bağlı ARGK gerillaları tarafından basıldı. Korucuları bir süre alkoyan gerillalar daha sonra silah ve mühimmata el koyarak serbest bırakıldılar.

- 2 Ağustos günü Dersim'in Pülümür İlçesi Kırmızıköprü mevkiinde devriye gezen BTR tipi zırhlı araç, gerillaların döşediği mayına çarptı. Araç tahrip olurken 11 astsubay 2 asker öldü, 12 asker de ağır yaralandı. Aynı gün Dersim-Erzincan karayolunu kesen gerillalar bir süre kimlik kontrolü yaptılar.

- Bingöl-Erzincan karayolunu 4 Ağustos günü kesen gerillalar devlete alt 3 araç yaktı.

- 5 Ağustos günü Van'ın Özalp İlçesi ile Erçek beldesi arasındaki yolu kesen gerillalar araçlarda arama yaptılar. Yine Van Bahçe- saray yolu, 6 Ağustos günü gerillalarca kesildi. Yapılan kontrolden sonra Bahçeşaray Belediye Başkanı Naci Orhan ve beraberindeki 5 kişi gerillalar tarafından alıkonuldu. Alıkonular daha sonra serbest bırakıldılar.

- 8 Ağustos günü Cadi Dağı'na cephaneye taşıyan askeri konvoy gerillalarca döşenen mayına çarptı. Cephaneye yüklü araç infilak ederken kaç askerin öldüğü öğrenilemedi.

- 6 Ağustos günü Lice'nin Uzundere mevki- inde çıkan çatışmada 2 asker öldü. Bölge savaş uçakları tarafından bombalanırken gerillanın kayıp vermediği öğrenildi.

- Genç Hani ve Arıcak üçgeninde başlatılan

harekat sürerken, 10 Ağustos günü Lice'nin Sığgöze mntikasında çıkan çatışmada 4 asker öldü, çok sayıda asker de yaralandı. Aynı gün Dersim'in Kocakoç mntikasında çıkan çatışmada 2 askerin öldüğü açıklandı.

Saldırıları karşısında darbe yiyen askeri kuvvetler sivil halka saldırarak başarısızlığını gizlemeye çalışıyorlar. Bölgede yıllardır süren ambargoyu daha da sıkılaştıran yetkililer yeni yasaklar getirerek halkı sindirmeye çalışıyorlar.

Lice İlçesine bağlı köylerde gece 21.00'den sonra insanların köyün içinde gezmeleri dahi yasaklanırken dışarıya çıkmanın vuru- lacağı ilan edildi. Lice merkezini 9 Ağustos gecesi tarayan asker ve korucular provakasyon yaratarak yeni katliamlar için zemin yaratmaya çalışıyorlar.

- 7 Ağustos günü Dicle Tabur Komutanlığı'na yapılan top atışları sonucu 100 dolayında hayvan telef olurken çok sayıda bağ ve behçenin de yandığı açıklandı.

Mardin Mazıdağı İlçesi kırsal alanında ve Lice'de ormanların askerlerce yakılmasına devam ediliyor. Bölgede operasyon düzenleyen askerlerin, ormanların yanısıra meyva ağaçlarını, bağları ve daha önce boşaltılan köyleri de yakttıkları açıklandı.

Bölgede korucu istifalarının devletin tüm baskı ve tehdidine karşın sürmesi üzerine köyler üzerinde koruculuk baskısı yeniden tırmandırılıyor. Köylere baskın düzenleyen askerlerin "ya korucu olun ya da göçün" diyerek köylüleri tehdit ettikleri alınan haberler arasında.

JITEM'cilerden ölüm tehdidi

Haber Merkezi: İnsan Hakları Derneği (İHD) Genel Başkanı Akın Birdal'a yapılan suikastin sanıklarının yargılanmasına başlandı. Ankara 1 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde görülen davanın 3 Ağustos günü yapılan duruşmasında suikastin azmettiricisi JITEM mensubu Cengiz Ersever, Akın Birdal'ı ölümle tehdit etti.

11 sanığın 1 ile 24 yıl arası hapis cezası istemiyle yargılandığı davanın ilk duruşmasında 1 sanığı tahliye eden mahkeme heyeti duruşmayı 3 Eylül 1998 tarihine erteledi.

"Çete oluşturmak ve siyasi amaçla adam öldürmeye tam teşebbüs etmek" suçuyla yargılanan sanıklardan Uzman Çavuş Cengiz Ersever, mahkemede Birdal'ı açıkça tehdit etti. Ersever ifadesinde; Türkçü olduğunu ve 1996'da İstanbul'a tayini çıktıktan sonra Türk İntikam Tugayı (TİT)'ni kurduğunu söyledi. Ersever, Birdal'ı bölücülük suçlayarak eylem talimatını kendisinin verdiğini, Birdal'ı kaçırıp bir yere götürülmesini ve basının çağrılarak Birdal'a beyanlarının yanlış olduğunun söylenmesini istediğini iddia etti. Amacının Birdal'ı öldürmek olmadığını öne süren Ersever mahkeme heyetine dönerek, "İddia ediyorum Akın Birdal'ı öldürmek is-

tesem 24 saat içerisinde beynini duvara yapıştırırım" sözleriyle açıkça tehdit savundu. Avukatların, bu sözlerin tutanaklara geçirilmesini istemelerini kabul etmeyen mahkeme başkanı Orhan Karadeniz, sanıkların avukatlara saldırısına da seyirci kaldı. Ersever ayrıca Hasan Hasanoğlu, Bahri Eken ve Kerem Deretarla yaptıkları savunmalarında eylemi bile-

tarafından kabul edildi. İHD'nin uğradığı zarardan dolayı müdahil olma talebi ise kabul edilmedi. Kararı eleştiren Birdal, saldırının insan haklarına ve derneklerine yönelik olduğunu, 3 Kasım'da Susurluk'ta ortaya çıkan devlet çetelerinin 12 Mayıs'ta uç verdiğini ve mahkemenin; çe-

(Emekli binbaşı)'un katıldığı duruşmaya Cem Kadir Keçecioglu, Cengiz Kördeve ve Ekrem Surturlu katılmadılar.

Çıkan arbede sonucu bir süre ara verilen duruşmanın öğleden sonra yapılan ikinci oturumunda Hasan Hasanoğlu, Bahri Eken ve Kerem Deretarla yaptıkları savunmalarında eylemi bile- rek ve isteyerek yaptıklarını söylediler. TİT üyesi olduklarını söyleyen Hasanoğlu, Eken ve Deretarla; diğer sanıkların olayla ilgilerinin olmadığını ileri sürdüler. Diğer sanıklar da TİT ve olayla ilgilerinin olmadığını ileri sürerek tahliye talebinde bulundular. Sanıklardan sonra söz alan savcı tüm sanıkların tutukluluk hallerinin devamını talep etti. Mahkeme heyeti nüfus kaydı gelmeyen sanıkların nüfus kayıtlarının belirlenmesi, Birdal'ın sağlık raporunun istenmesi, Emniyet'ten TİT'le ilgili bilgi istenmesi, tanıkların dinlenmesi ve sanıklardan Namık Zihni Ozansoy'un tahliye edilmesine karar vererek duruşmayı 3 Eylül 1998 tarihine erteledi.

noğlu, Bahri Eken ve Kerem Deretarla'nın TİT üyeleri olduğunu, diğer sanıkların olay ve TİT'le ilgilerinin olmadığını, birçoğunu da tanımadığını iddia etti.

Birdal'ı elliye yakın avukat savunurken, Birdal'ın müdahil olma talebi mahkeme

telerin ortaya çıkarılması için fırsat olduğunu belirtti.

Sanıklardan Cengiz Ersever, Semih Tufan Gülaltay, Hasan Hasanoğlu, Bahri Eken, Kerem Deretarla, Ahmet Fulin, Demir Demirok, Namık Zihni Ozansoy

Çok sayıda kişinin engellenerek alınmadığı duruşmaya çeşitli demokratik kitle örgütü, sendika, siyasi parti temsilcisinin yanı sıra yabancı ülkelerin büyükelçilik temsilcileri de katılarak Birdal'a destek verdiler ●

KESK GENEL KURULA HAZIRLANIYOR

Haber Merkezi: KESK'e bağlı sendikaların genel kurulları tamamlandı. Halk ve meşru zeminde kolektif ve radikal bir tarzda başlayan kamu emekçileri mücadelesinin giderek nasıl bir zemine kaydırıldığı, reformist anlayışın nasıl egemen konuma geldiği, bundan sonra nereye evrileceği yapılan son genel kurullarda daha da belirginleşmiştir.

Son genel kurullar, daha öncekilerden oldukça farklı olup gerçek niyetler ortaya konmuştur. Tüm kongrelerde tartışmalar, reformist ve devrimci dediğimiz iki çizgi şeklinde sürdü- rüldü. Yapılan kongreler, sağlıklı bir değerlendirilmeye tabi tutulduğunda çıkarılması gereken o kadar ders var ki bunlardan önemli gördüklerimizi şöyle sıralayabiliriz.

Birincisi: Dokuz yıldır sürdürülen fiili mücadele, "Eylem yapmak için çoğunluğun görüşü alınmalıdır" önergesi ile geçmiş mücadele tarihimiz inkar edilerek ya-

salıcı bir zemine kaydırılmak istenmiştir. Eğitim-Sen kongresi, önergesi reddedildi. Burada önemli olan böyle geri bir önergenin gündeme getirilmesi anlayışıdır.

İkincisi: İlk kez genel kurullarda göv- nizm etkisini göstermeye çalışmıştır. Kemalizm açıktan açığa savunulmuş, övgüler dizilmiş, Kürt ulusu üzerindeki milli baskı onaylanmıştır. Eğitim-Sen Gazetesi'nde bir ya da iki sayfa Kürtçe yazı olması gerekir yönündeki önergenin reddedilmesi, "Halkların kardeşliği", "Anadilde eğitim hakkı" ve demokrasi gibi kavramların içeriğinin nasıl boşaltıldığını, bu konulardaki düşünce sahteciliğini ortaya koymuştur. Her şey bir yana bu sendikalarda önemli bir sayıya sahip olan Kürt kamu emekçilerinin kendi ana dilleriyle bir yazı okumaları bile çok görülmüştür.

Üçüncüsü: "Sendika başka, siyaset, başka", "Sendika politik örgüt değil" derken tam da bir burjuva siyaseti yapıyor. Amaç sendikaları sınıf mücadelesin-

deki işlevinden kopararak onu yasal sınırlar içerisinde tutma ve ücret sendikacılığı- nı yapılandırmaya çalışmaktır. Daha açık söylemek gerekirse Kemalizm çizgisinde bir sendikacılık öngörülüyor. Fakat bütün bunların "ilericilik", "devrimcilik" hatta "sosyalistlik" adına yapıldığını ayrıca belirtelim.

Dördüncüsü: Konuşan delegeler, sendikaların çalışmalarından, işyeri örgütülü- ğünden eğitim çalışmalarına, toplumsal olaylar karşısındaki duyarsızlıktan alınan eylem kararlarına kadar, memnun olmadıklarını ifade etmişlerdir. Durum böyle iken yönetimden sorumlu olanlar, olumsuzluklarını devrimci çevrelere yüklemeye çalışmışlardır. Amaç daha önce yapılan devrimci anlayışları tasfiye etme çerçevesinde yeni zemin hazırlamaktır.

Yukarıdaki açıklamalar gözönüne alındığında sendikaların durumunun iyi olmadığı ve giderek geri bir konuma düştüğü rahatlıkla anlaşılmaktadır. Bugün sendika-

larda reformist anlayış egemen durumdadır. Böyle anlayışlardan fazla bir şey beklemek doğru olamaz. Bu anlayışların egemen hale gelmesinde devrimci çevrelerin devrimci bir anlayışın sendikalarda hakim kalınmasına yönelik sağlıklı bir çalışma sürdürmemelerinin de rolü olduğu unutulmamalıdır. Son kongre süreçlerindeki dağınıklık ya da sadece ayaküstü ilişkiler örnek gösterilebilir. Gelişen sosyal ve ulusal hareketin bileşkesi yakalanarak kongrelere yansıtılamamıştır. Bu durum reformistlere cesaret vermiştir.

Yapılan genel kurullara bakıldığında KESK'in nasıl şekilleneceği açıktır. Genel kurullardaki olumsuzlukların yanında başta öncü kamu emekçileri olmak üzere devrimci-yurtsever emekçilerin kürsüden düşüncelerini etkili bir şekilde ifade etmeleri gelecek açısından önem taşıyordu. Çünkü saflar giderek biraz daha netleşiyordu ●

"Oğlumun hesabını Gülsuyu halkı soracak"

Yıllardır halklar üzerinde barbar uygulamalarıyla saltanat sürdüren Türk devleti, bir çığ gibi büyüyen halk muhalefeti ve kültürünü; karşı devrimci şiddet ve kendi yoz kültürü ile teslim almak istiyor.

Emekçi halkın yoğun olarak yaşadığı bölgelerde öncelikle gençliği birahane, cafe-bar ve "eglençe merkezleri"ne" teşvik ederek, onları uyuturucu, mafya ve çetevari ilişkilerle sürükleyerek düzeniçileştirmeye çalışıyor. Ayrıca semtlerde fuhuş ve ahlaksız ilişki geliştirerek gençliği körleştirmeye, sağlama ve dilsizleştirme politikalarıyla sıradan basit kişiliklere büründürerek teslim almak, akabinde kendi kirli emelleri ve iktidarını sağlamlaştırmak için kullanmak ve kendi iktidarı için büyük korku olan ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren yapıların içine birer provakatör, işbirlikçi, ajan veya bozguncu kişilikleri sızdırarak muhalefetin önüne geçmektir. Son dönemlerde yaşanan bir kaç örnek; Okmeydanı'nda birahanelerin artması, Sarıgazi'de cafe-bar ve hayat kadınlarının yoğunlaşması, Gülsuyu'nda ise Ali Sevinç'in katledilmesine sebep olan ahlaksız ilişkilerdir.

Gülsuyu'nda Nurcan Karakurt isimli bir bayan fuhuş yaptığı için bir kaç kez uyarılmış. Uyarıya uymayan Karakurt'un bir polisle birlikte olduğu ve işbirliği yaptığı semt sakinleri tarafından bilinmekteydi. 29 Temmuz Çarşamba günü Karakurt'un evinden çıkan polisi gören Ali Sevinç'in (23), Karakurt'a; "faşist! şimdi de polisleri mi bu mahalleye sokuyorsun?" demesi üzerine polis, silahıyla Ali'ye ateş açarak katletti. Polis müdahale etmeye çalışan Murat Koca isimli Ali'nin arkadaşını da bacağından yaralayan paralı uşak, "Ben polisim, devlet bana silahı kullanma yetkisi verdi, üzerime gelmeyin sizi vururum" sözleriyle çevredekileri de tehdit etti.

Olayı protesto etmek için bir araya gelen Gülsuyu halkı Ali'ye sahip çıktı. Yaklaşık 3000'e yakın bir kitleyle uğurlanan Ali, Gülsuyu Mezarlığı'nda 31 Temmuz Cuma günü sloganlar eşliğinde defnedildi.

Not: Ali Sevinç'in annesi Esmâ Sevinç'le yaptığımız röportajı olduğu gibi yayımlıyoruz.

● Başınız sağ olsun, acınızı paylaşma duygusuyla sizleri ziyaret etmeye ve olayı geniş biçimiyle sizlerden öğrenmeye geldik. Kısaca sizleri tanıyabilir miyiz?

Ben Esmâ Sevinç, Ali'nin annesiyim, uzun süreden beri Gülsuyu'nda oturuyoruz. Geçimi mizi ev işlerinde temizlikçilik yaparak sağlıyoruz.

● Bize Ali'yi tanıtabilir misiniz?

ES: Ali, pazarlarda işçilik yapıyordu. Kendisi 23 yaşındaydı. Ali aydın bir insandı; haksızlığa boyun eğmezdi. Çirkinliklere, zulüme karşıydı, bunun için de kesinlikle susmazdı. Hep kötülüklerle ve bütün çirkinliklere karşı çıkardı. O, bu mahallede sevilen biriydi ve herkes O'nu tanırdı. Evimizin hemen yakınında otu-

sonuçlanmamıştır. Metin Göktepe ve Gazi davası bir örnektir, şimdiden bu olayı örtbas etmek için olay yerindeki delilleri yok ediyorlar ve olayı nefsi müdafâ gösteriyorlar. Hayır bu bir katliamdır ve katliamın sahibi ise devlettir, devletin polisidir. Ne pahasına olursa olsun, evimi satarak avukatlar tutacağım ve bu olayı aydınlığa çıkaracağım. Yoksa oğlumun hesabını Gülsuyu halkı soracak, ben buna inanıyorum. Türkiye'deki adalete de güvenmiyorum, çünkü onurlu, dürüst insanları vuranlar cirit atıyor.

ran ve fuhuş yapan Nurcan Karakurt isimli bir kadını devamlı mahalleliler uyardı, bu pislikten vazgeçmesi için. Ali de bir kaç kez uyarıda bulunmuş, hatta polisle işbirliğindeymiş. Karakurt ise mahallede kendisinin uyarıldığını polise anlatmış ve polis de o gün Ali'yi gördüğünde vurdu.

● Peki siz bu olayın üzerine nasıl gideceksiniz? Eğer mahkeme yöntemiyle, suç duyurusu yöntemiyle olayın üzerine giderseniz bu olayı sonuçlandırabilir misiniz? Adalet yerini sizce bulur mu?

ES: Şimdi ben bu olayın peşini bırakmayacağım, birçok yöntemi deneyeceğim ama şu bir gerçeklik ki Türkiye'de hiç bir dava adaleti

Soygun, hırsızlık, talan, katliam vb. olayların sahipleri besleniyor; Susurluk olayı gibi.

● Sizce polisin bu bayanla ilişkisi ne olabilir ve neden özellikle burayı seçti?

ES: Şimdi özellikle bu bayan buraya gelemeyi yeni sayılır. Ve bir çok insanla ilişkisi var, özellikle de polisle olmasada, burası birçok bölgeden farklı Gülsuyu'daki muhalefet bilinçli bir muhalefettir, buradaki gençlik direngen ve onurludur. Baş eğmez bir karaktere sahip. Bu tür ilişkilere bu gençliği teslim alma senaryolarıdır, yolaştırmaktır.

● Burjuva gazeteler manşetten bu olayı farklı yansıttı. Polisin nişanısına laf

attı, polis vurdu biçiminde gösterildi. Bunun hakkında neler söyleyeceksiniz.

ES: Öncelikle bu gazetelere tazminat davasında bulunacağım, benim oğlum bu güne kadar en ufak yor bir harekette bulunmamıştır. Bu tamamen polisi aklama operasyonudur. Toplumda polise karşı bir tepki var, bu olayla daha da çok teşhir olmaması için yalaka kalı yapıyorlar ve devlet yanısı olup kredi koparmak istiyorlar. Tamamen gerçekçi değildir, yalan haber yapmak toplum sorunlarının dışında magazin haber yapmak onların karakteridir. İnsanlar ağıktan ölüyor. Ülkeyi kan götürüyor ve bu sorunları hiç yansıtmıyorlar, kamuoyundan gizleniyor ya da saptırılıyor. Neymiş Hilmiye Avcı'nın doğumuymuş, Sibel Can'ın kıvrımasıymış, kuşların, kedilerin, köpeklerin konuşması veya dost olmalarıymış veya Amerika'da bir farenin doğumuymuş vb. toplum sorunları dışında haber yayınlıyorlar ama toplumun içinde çıkan muhalefeti de yalan ve hedef gösteri bir şekilde yayınlıyorlar. Onun için onlar halkın gazetecileri değil, bu tür gazeteleri okumamalıyız.

● Halkın sorunlarına eğilen ve çözüm getiren sosyalist, devrimci gazetelerin bu olayı değerlendirmesine ve duyarlı olmasına nasıl bakıyorsunuz?

ES: Biz genelde bu tür gazeteler hiç takip etmedik. Ali'nin bu olayından sonra olayı gazetesine konu alan devrimci gazeteler evime ze geldi ve okuduk. Onların da bir takım yanlışlıkları vardı ama onları burjuva gazetelerinden ayıran özellik, olayı olduğu gibi yayımlaması ve sahip çıkmasıydı. Bizi mutlu eden de buydu.

● Son olarak gazetemize ve halka söyleyecekleriniz var mı?

ES: Birlik olun, bölünmeyin, bak faşistler kudurmuş hergün onlarca insanlarımızı katlediyorlar. Buna karşı birlik olun, biriktikten göç doğar. Gazetemize de teşekkür ediyoruz. Bir de kusura bakmayın kimliğimizi ve kartımızı kontrol etmek zorunda kaldık, çünkü bir çok oyunlar tezgahlıyorlar, ağızımızdan laf almak için bizi işletiyorlar.

● Peki kim bunlar?

ES: Kim olacak, halkın kanına giren polisler.

● Size, gazetemiz adına teşekkür ederken tekrar başsağlığı diliyoruz ●

İŞKENCE GÖRDÜKLERİ BELGELENEN 3 KİŞİ HALA GÖZALTINDA

Halkın Günlüğü/İzmir: Devrimci Sosyalist İşçi Hareketi'ne üye oldukları gerekçesiyle İzmir DGM tarafından tutuklanarak Bergama Esir Kampı'na konulan Deniz Avcıoğlu, Deniz Çanak ve Cihan Taşkın'a Bergama Cezaevi doktorunca verilen, "Vücutlarında darp ve cebir izi vardır" şeklindeki rapor üzerine işkenceciler hakkında,

Av. Zeynep Sedef Özdoğan, Av. Elif Nihan Bıçkıcıoğlu ve Av. Suat Çetinkaya tarafından İzmir Cumhuriyet Başsavcılığı'na ayrı ayrı suç duyurusunda bulunuldu.

Av. Zeynep Sedef Özdoğan yaptığı suç duyurusunda, 3 Haziran 1998'de gözaltına alınan müvekkili Deniz Avcıoğlu'na suçu kabul etmesi için şubede iş-

kence yapıldığını, müvekkilinin aldığı darbelerden dolayı işitme kaybına uğradığını ve müvekkiline yönelik bu uygulamaların TCK 243. Anayasa'nın 17. Maddesi ile Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 3. maddesine aykırı olduğunu belirterek, amir ve polisler hakkında soruşturma açılarak yargı önüne çıkarılmalarını istedi ●

DÜZELTME VE ÖZÜR

Gazetemizin 1-16 Ağustos 1998 tarihli 24. sayısında yer alan "Niçin Felsefe" başlıklı yazıda geçen "İnsanı, düşünce ile hayvanlar aleminden ayırır" şeklindeki ifade yanlıştır. Doğrusu; "İnsanı hayvandan ayıran düşünce değil, bilinçli emektir" olacaktır. Düzeltir, özür dileriz.

Şan olsun ölümün ufkunda zaferi yaratanlara!

Şanlı Ölüm Orucu eylemimizin zaferini kutlama ve bu zaferin yaratıcısı olan şehitlerimizi anma etkinlikleri her yerde olduğu gibi Sağmalcılar Esir Kampı'nda da gerçekleştirildi. Esir kamplarını devrimci savaşımızın aydınlık mevzilerine dönüştüren şehitlerimizin eylem tarzına uygun şekilde geliştirilen anma ve kutlama etkinlikleri, Ölüm Orucu sürecini çeşitli eklemlerle ve grileştirmeye çalışan oportünist eğilimlere de verilmiş güçlü bir cevaptı.

"Bizde bu yürek, bu yoldaş sıcaklığı oldukça, başaramayacağımız hiç bir şey yok" diyen Aygün yoldaşın şehit düşüşünün tarihi olan 21 Temmuz ile başlayan anma-kutlama etkinlikleri, 2 Ağustos Pazar günü yapılan görkemli bir kutlama ile "BİZE ÖLÜM YOK!" sloganları eşliğinde son buldu. Ölüm Orucuna katılan parti ve örgütlerin -TKP(ML), DHKP-C, MLKP, TKP-E, TDP, TKP/ML ve Direniş Hareketi- birlikte gerçekleştirdiği anma-kutlama etkinlikleri, tutsak yakınları ve zindan kitlesi ile birlikte yapılmak üzere iki aşamadan oluştu.

21 Temmuz Salı ve 22 Temmuz Çarşamba günleri, ziyaret saatlerinde gerçekleştirilen anma ve kutlama etkinliğinde, zindan kitlesi ve tutsak yakınları Ölüm Orucu şehitlerimizin yarattığı miras ile siper yoldaşlığı tutkusunu yaşadılar. Saygı duruşu ile başlayan anma-kutlamada, esir savaşçılar adına konuşma yapan bir savaşçı, "Ölüm Orucu zaferimizin üçüncü yılına girerken, şehitlerimizden ve halkımızdan aldığımız güçle hepimizi selamlıyoruz" diyerek konuşmasına şöyle devam etti:

"İki yıl önce, Deniz'lerden, Mahir'lerden ve İbrahim'lerden devraldığımız siper yoldaşlığı tutkusunu zafer yürüdük. Bu zafer yürüyüşümüzle yeni bir tarih; yeni bir manifesto yazdık. Ölümü küçülterek düşmana diz çöktürmenin; ölümün ufkunda zaferi yaratmanın tarihini yazdık.

İkinci yıldönümünü kulladığımız bu tarihin, bizlere tuttuğu ışıla and içiyoruz; and içiyoruz şehitlerimizin huzurunda; and içiyoruz Aygün'ün, Berdan'ın, İlginc'in, Hüseyin'in Müjdat'ın, Ali'nin, Tahsin'in, İdil'in, Osman'ın, Hicabi'nin; Yemo'nun ve Hayati'nin kız bandı üzerine: **ZAFERİ SONUNA KADAR SÜRDÜRECEĞİZ!**

Arkadaşlar, halkımız;

Ölüm Orucu eylemimiz düşmana yönelik güçlü bir saldırıydı. '96 1 Mayıs'ından sonra, kitlelerin gücünü gören düşman, halklarımızın sokaklara taşan öfkesini teslim almak istemişti. Bundan ötürü, yüregi halklarımızın yüreği ile atan; öfkesi halklarımızın öfkesi ile kabaran devrimci tutsaklara Mayıs genelgeleri ile yeni bir saldırı başlatıldı.

Ama neşeydi! Zira, kanla yazılan direnişçi tarihimiz, açlık grevleriyle, barikatlarla ve rehin almalarla daha bir gelişmişti. Düşmanın bu gelişmiş tarihi teslim almasının mümkünü yoktu.

Diz çöken yine düşman olacaktı ve düşman yine diz çöktü.

63. gün Ümraniye'de patlayan Aygün, zaferimizin ilk müjdecisi oldu.

Aygün'le sarsılan düşman, 69. günde, çaresiz diz çöktü.

Dünya'yı zindanlardan sarsan bu görkemli direniş ve bu görkemli zafer, halklarımızın teslim alınamayacağını işaretiydi. Çünkü, halklarımızın kurutuluşu için bedenlerini eritmekten çekinmeyen

LARIMIZ OLACAK!

ŞAN OLSUN ÖLÜM ORUCU ZAFERİMİZE!

ŞAN OLSUN ÖLÜMÜN UFKUNDA ZAFERİ YARATANLARA!

ŞAN OLSUN DİRENEN HALKLARIMIZA! ŞAN OLSUN HALK İÇİN SAVAŞANLARA!

-KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Bu konuşmadan sonra esir savaşçıların oluşturduğu koro marşlar ve türküler okudu. Halaylar ve sloganlardan sonra Enternasyonal Marş'ın okunmasıyla son bulan etkinliğin bu aşamasında, tutsak yakınlarının okuduğu şiirler ve yaptığı konuşmalar, tüm kitle üzerinde oldukça önemli bir etki yarattı.

saygı duruşu için havaya kalkmış ve yürekler Berdan'ın kasetten gelen "Bir Mermi de benden aslanım, bir mermi de benden" diyen sesine kulak kabartmıştı. Saygı duruşunun ardından kürsüye gelen bir savaşçı, "siper yoldaşları, dostlar" diye başlayan konuşmasını şu şekilde sürdürdü:

"Çok söze gerek yok, çünkü hepimiz yaşadık bu süreci, işte Ölüm Orucu neferleri ve gazileri yanımızdalar ve şehitlerimiz! Aramızda onlarla kavgaya dair sohbet etmemiş, içeride, dışarıda onlarla omuz omuza çarpışmamış kaç kişi var.

İki yıl önce, 20 Mayıs'ta yine biraradaydık, "Teslim olacaksınız, diz çökeceksiniz" diyen düşmanı birleşip, tek bir yürek, tek bir sesle "ölürüz ama asla teslim

savaşçılarımız olduğu sürece, halklar teslim alınamazdı.

12 kahraman savaşçımızı andığımız ve onlarca gazimizi selamladığımız bu önemli günde, bir kez daha tekrarlıyoruz; HALKLARIN KURTULUŞU İÇİN YOLA ÇIKANLARA VE ONLARIN KININI KUŞANANLAR TESLİM ALINAMAZ!

12 kahraman savaşçımızı andığımız ve onların mirası olan tarihsel zaferi kullandığımız bu önemli günde, bir kez daha haykırıyoruz; **İSYAN EDEN HALKLAR VE ÖLÜMÜNE DİRENEN BEDENLER, TESLİM ALINAMAZ!**

12 kahraman savaşçımızı andığımız ve onların bizlere bıraktığı mirasla yeni yeni zaferlere hazırlandığımız bu önemli günde, bir kez daha sesleniyoruz; **KAZANAN BİZ OLACAGIZ! KAZANAN HALK-**

21 Temmuz'dan itibaren zindan kitlesinin yakalarına takıldığı kokartlar ile savaşçılar, dört şehit veren Sağmalcılar esir kampının havasını '96'ya taşıırken, 2 Ağustos'ta gerçekleştirilecek olan etkinlik içinde çalışmalar yürütülüyordu. Tarih 2 Ağustos'a gelinceye kadar yapılan hazırlıklar, devrimci parti ve örgütlerin tabanında yarattığı yakınlıktan dolayı kendi başına bir önem taşıyordu. Tüm hazırlıkların yoğun bir şekilde tamamlandığı bu süreçte, savaşçılar yeniden bir kaynaşmış ve aynı siperde devrimci savaşa kan taşınmanın onurunu yaşamıştı.

Dünyayı sarsan Ölüm Orucu eylemimizin zaferini kutlamak ve bu büyük savaşında şehit düşen oniki savaşçıyı anmak için biraradayız.

Tarih 2 Ağustos'a geldiğinde yumruklar

olmayız, azı siz diz çökeceksiniz, zafer bizim olacak" diye yandık. Yaktığımız ateşin etrafında omuz omuza tuttuğumuz halay, sadece direnişe başlamanın değil, kazanacağımız zaferin de halayydı.

İçeride yaktığımız ateş yayıldı dalga dalga, her yer kavganın ateşiyle tutuştu. Zafer halayımız, halklarımızın katılımıyla büyüdü. 45. gün faşizmin üzerine, ölümün üzerine hücumla kalktık. Yüzlerce gönüllü arasında seçilmiş hücum kitalarımız, Ölüm Orucu savaşçıları firladılar ileri. İlk Aygün bomba olup patladı düşmanın beyninde. Bir tek ses yükseldi halklarımızdan: Zafer Zafer topları patladı birbirini peşine: Berdan, İlginc, Hüseyin, Müjdat, Ali, Tahsin, İdil, Hicabi, Yemo, Osman, Hayati paçavraya çevirdiler

ölümü. Ölümü yenmek, faşist iradeyi yenmektir. Çaresiz teslim oldu, diz çöktü düşman ve tüm dünyaya rezil rüsva edildi. O son gün, burada, düşman diz çöktüğünü resmen kabul ederken, Yemliha'yı uğurluyorduk ölümsüzlüğe. Dilimizde zaferimizin ezgisi: Bize... Ölüm... Yok...

Arkadaşlar

Deniz'lerden, Mahir'lerden, İbrahim'lerden devraldığımız siper yoldaşlığıyla yürüdük faşizmin üstüne; birlikte ölümle kavgaya tutuştuk, tarih yazdık, etkileriyle dünyayı sarsan bir zafer kazandık.

Ölüm Orucu süreci öğrenmek isteyenler için pek çok dersle doludur. İşte siper yoldaşlığı, işte devrimci güçlerin birliği, işte devrimci iradenin rolü, işte ölümsüzlüğün fethi, işte zaferin yolu ve daha nice zengin dersler.

12 kahraman şehidimizi andığımız, gazilerimizi selamladığımız ve zaferimizi kutladığımız bugünde bir kez daha hay-

kırıyoruz: Faşist düşman özgür tutsakları asla teslim alamayacak, feda ruhu, devrimci cüret ve boyun eğmeme geleneğini yükekte tutarak, faşizmin iradesini lerar tekrar kıracağız.

Zaferimizin bayrak koşucuları olan onikilere bir kez daha söz veriyoruz: Sizler, sömürücü egemenleri ideolojik olarak yendikten ve faşist devleti alt ettikten Ölümlük Orucu eyleminde ölümsüzlüğü fet-hederken devrim yürüşümüzü güçlendir-diniz, biz geride kalanlar onu zaferle ulaştırmak yolunda en büyük feda ruhu, en büyük cüret ve Ölüm Orucu saldarısı-nın siper yoldaşlığı pratiğiyle savaşımızı sürdüreceğiz. Sizleri zaferle ulaştırmış devrimle selamlayacağız.

ŞAN OLSUN ÖLÜM ORUCU ZAFERİMİZE!

ŞAN OLSUN ÖLÜMÜN UFKUNDA ZAFERİ YARATANLARA!

ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZ DÜR!

YAŞASIN SİPER YOLDAŞLIĞI!

KAHROLSUN FAŞİZM-YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Yapılan bu konuşmanın ardından koro, marş ve türküler okudu. Hemen ardından Ölüm Orucuna katılan parti ve örgütlerin temsilcilerine verilmek üzere hazırlanan plaketter için tek isimleri okunarak temsilciler sahneye çağırıldı. Tutsakların kendi elleriyle hazırlamış oldukları plaketteri alan temsilciler, parti ve örgütleri adına onurlanırken, plaketteri alan temsilcilerin Ölüm Orucu savaşçıları ve Ölüm Orucu gazilerinden olması ise zindan kitlesini daha bir onurlandırıyor ve kinlerini daha bir biliyor.

Hazırlanan müzikal tiyatro ve halk oyunları gösterilerinden sonra atılan sloganlar ve okunan Enternasyonal Marşıyla son bulan anma ve kutlama etkinliğine PKK ve DHP savaşçıları ile B/Bloktaki bulunan TKP-İ. taraftarları mesajlarıyla ortak oldular.

Özellikle sergilenen müzikal tiyatromun bir sahnesini oluşturan finalde, anlaşıma sırasında uğurlanan Yemliha'nın cenazesinin canlandırılışı ve her bir patlama ile açılan pankartlardaki resimlerin şehitlerimize ait oluşu kitleyi daha bir sarsmış ve adeta **"BİZE ÖLÜM YOK!"** sloganlarıyla yeni yeni muharebelere hazır olunduğu ifade edilmiştir.

Tüm bu etkinliğin yanında esir savaşçıların kendilerinin hazırlamış olduğu bin adet kart, şehit ve tutsak ailelerine, gazete ve derneklere, sendika şubelerine, aydın ve sanatçılara bugünün anısına postalanmıştır.

Siper yoldaşlığına yaraşır tarzda gerçekleştirilen etkinlik, kendi içerisinde kısmi ölümsüzlükleri barındırmış olsa da, Ölüm Orucu şehitlerimize yaraşan, birlikte çalışma kültürüne olumlu etkilerde bulunan ve savaş kararlılığımızı bileyen etkinlik oldu.

SAGMALCILAR ESİR KAMPI

Bugün herşey Oniki'ye ayarlı

Koğuştaki tiyatro ve dia gösterisinden sonra konuklarımızı havalandırmaya alıyoruz. Tüm ışıklar sönmüş. Her yer derin bir sessizliğe kesmiş. Havalandırmanın bir köşesinde özenle hazırlanmış Katakalkı çevreleyen 12 mum yanıyor. Biliyoruz bir mum bile devirir geceyi, ama biz, bir daha hiç uğramasın diye karanlık dünyamıza, 12'sini birden yakıyoruz. Şimdi Katakalkın etrafında 12 mum geceyi deviriyor. Üstü Cephe ve Ordu bayraklarıyla süslenmiş Katakalkın başında iki tutsak soluksuz nöbet tutuyor.

Katakalkın arkasındaki duvarda "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimizin Zaferi" pankartı, onun sağında ve solunda parti bayrakları, hemen altında ise, DHKP-C ve TIK-KO bayrakları yer alıyor. '82 Diyarbakır ve '84 Meis Ölümlük Orucu Şehitleri'nin resmedildiği iki büyük pankart duvarları süslüyor. Diğer pankartları tamamlıyor.

Göğüslerinin üstünde parti bayrakları ve şehit resimleri bulunan kırmızı t-shirtler giymiş, parti adları yazılı alınbantları takmış tutsaklar, teker teker havalandırma kapısından çıkıp saygıyla Katakalka ilerliyorlar. Katakalkın önünde durup şehitlerimize selam verdikten sonra tutsaklardan biri şiire başlıyor. Çünkü bazen şiir en iyi anlatıcıdır. Ve bu yüzden ilk sözü şiire bırakıyoruz.

"Ölmek"

Dokunabilmektir hayata

Ekmeksiz ve susuz sevebilmektir

Gözleri kınından çekili bıçak

Gözleri sabah tazeliğiyle

En zor çıkışın ölmek."

Şiir bitince bu kez hepimiz birlikte yumruklarımızı sıkıp saygı duruşuna kalkıyo-

ruz. Ve "İlk cıglık, ilk acı, ilk sevinç ve zaferle atılan ilk adım" seslenişleriyle bir tutsağın ellerinde Aygün giriyor havalandırma kapısından içeriye. Tutsaklar sanki küçük bir çocuğu kucaklamışta incitmekten korkar gibi taşıyorlar şehitlerinin resimlerini. Aygün'ün resmi siper dostlarımızın önünden geçip Katakalktaki nöbetçiye teslim ediliyor. Aygün'ün resmi Katakalkın önünde hazırlanmış yere konuyor. Ve başlıyor Aygün'ün şiiri. Ardından özgeçmiş, sonsözleri okunuyor. Ve koromuz Aygün için seçilen marşı söylüyor: "Zaferi Müjdeliyor"

**Bugün her şey 12'ye ayarlı. 12 mum, 12 türkü, 12 şiir...
Her şey 12'ye göre düzenlenmiş. 12 can, 12 yürek,
12 kınından çekilmiş bıçak, 12 namluya sürülmüş mermi,
12 pimi çekilmiş yürek...**

Bugün her şey 12'ye ayarlı. 12 mum, 12 türkü, 12 şiir... Her şey 12'ye göre düzenlenmiş. 12 can, 12 yürek, 12 kınından çekilmiş bıçak, 12 namluya sürülmüş mermi, 12 pimi çekilmiş yürek...

12 mum yanıyor ve geceyi devirmeye devam ediyor. Ve daha yanmaya hazır binlerce yürek sırada bekliyor. Berdan sırayı siper yoldaşı Aygün'e kaptırmış olmanın telaşıyla havalandırma kapısından içeriye giriyor. Berdan'ın resmini taşıyan tutsak, O'nun bu telaşını farketmişcesine hızlı adımlarla yürüyor Katakalka doğru. Ve havalandırma, "Berdan her daim uşak bir namludur" sözleriyle cınlıyor. Aygün, Katakalktaki yerini peşisıra gelen Berdan'a bırakıp, Katakalkın hemen yanındaki kürsüde ilk sırayı alıyor. Şimdi onur Berdan'da. Şimdi Katakalk Berdan'ı konuk ediyor. Ve

koromuz, "Ateşi üfle, koroğu iyi kullan" diye öğütleyen "Ferhat'ın türküsünü" söylüyor...

Berdan'ın ardından Ölüm Orucu gönüllüsü tutsaklar, ölüme beş kala yoldaşlarına ve ailelerine yazdıkları vasiyetleri okuyor, duygularını anlatıyorlar.

İlginc yine sessiz ve mütevazı. Bir tutsağın ellerinde giriyor havalandırmaya. Yine mahcup, yine gözlerini bizlerden kaçırıyor. Sanki; "Tören-mören istemez" diyor. Berdan Katakalktaki yerini yoldaşı Ilginc'e bırakıyor. Ilginc Katakalkta, Berdan ise kür-

süde Aygün'ün yanındaki yerini alıyor. Ilginc'in yaşamı anlatılıyor, son söderi okunuyor. Ve koromuz, "Yaşamak yigiti işiydi/Oy kalleslik kalleslik" dizeleriyle türküsüne başlıyor.

Kesintisiz su gibi akıyor program. Ve 12 mum yanmaya, 12 şiir okunmaya, 12 türkü söylenmeye, 12 yürek anılmaya devam ediyor.

Sırasıyla yangınları büyüten Ali, faşizmin başkentini sarsan Hüseyin, Ege dağlarının efesi Müjdat, devrim emektarı Tahsin, barut kokulu güzel İdil, saf çocuğu yüzüyle Hicabi, sınırsız bir özveri kaynağı Osman, halkımızın Yemo'su ve 69 günlük maratonun sonunda ölümsüzlük ipini son anda göğüsleyen Hayati geliyor.

Kimini "Heval No" ile kimini "Sono" ile

anırken, kimini "Selam Olsun"la, "Sıyrı-lıp Gelen"le uğurluyoruz. Kimisi için "Mahsus mahal derler kaldım zindanda" derken, kimi için "Eskimişsin hücrem bu düzen gibi" diyoruz.

Katakalkın önünde soluksuz nöbet tutan tutsaklar nöbet değiştiriyor. Ama 12 mum yanmaya ve karanlığı devirmeye devam ediyor. Havalandırmaya bakan pencereleere kümelenmiş cezaevi personeli bizi seyreliyor. Bu onlar için de alışılmamış bir atmosfer.

Bu sefer sıra Ölüm Orucu Direnişimiz'in zaferini anlatan metnin okunmasına geliyor. Ardından gecenin karanlığında sloganlarımız patlıyor: "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür", "Zaferi Şehitlerimizle Kazandık", "Yaşasın Direniş, Yaşasın Zafer."

Sıra halk oyunları ekibine gelince derin bir soluk alıyoruz. Çünkü artık anma programımızın sonuna geldik.

Halk oyunları ekibimiz sahneye çıkıyor. Sanki halklarımızın kardeşliğini vurgulasın diye seçilmiş oyunlar. Adana, Diyarbakır, Van, Erzincan ve Ermeni halk oyunlarından örnekler sunuyorlar. Belki biraz acemiler ama olsun, emekleri ve coşkuları herşeye yetiyor.

Bugün herşey 12'ye ayarlı. 12 mum yanarak, 12 şiir okunarak, 12 türkü söylenerek bitti. Ama tutsak yürekler hiç bitmesin istiyor.

Dedik ya, bugün herşey 12'ye ayarlı. Anma, gün yeni bir güne devrilirken geceyarısı 24:00'da bitiyor.

Ceyhan Cezaevi'ndeki DHKP-C, TKP(ML), TKP/ML Tutsakları

'72 NİSAN GÜNEŞİ HALKLAR

II. Konferans delegeleri, önemli bir tarihsel görevi büyük bir sınıf bilinciyle yerine getirmişlerdi. Parti'de ortaya çıkan ideolojik sapma kesin olarak yenilmişti. Konferans'daki görüntüye bakılırsa yenilenlerde sonucu demokratik hoşgörü ve saygıyla karşılamışlardı. Çoğunluktaki Marksist-Leninist delegeler azınlıkta kalan çizginin liderine Merkez Komitesi'nde yer almasını önerdiler. Çünkü, mevcut siyasi koşullarda herhangi bir ayrılık olayının yaşanmasını istemiyorlardı. Üstelik Konferans, Yurtdışı Bölge Komitesi'nin (YBK) statüsünü köklü biçimde değiştirecek bir Tüzük değişikliği de yapmıştı. (1)

Ağırlik merkezi yurtdışında olan bu muhalif azınlık, Tüzük gereği girilecek örgütsel değişikliklere karşı direnişe geçebilirdi. Sözkonusu delege, öneriyi reddederken "ayrılmayı düşünmediği"nin de altını çiziyordu. (2)

Merkez Komitesi'ne; 1957 Deklarasyonu ve 1960 Bildirisi hakkında farklı düşünen ve delege olduğu halde Merkez Konferans'a katılmayan I. Merkez Komite üyelerinden biriyle birlikte, yine tutsak düştüğü için Merkez Konferans toplantısına zamanında yetişemeyen Kazım Çelik'de seçilmişti.

II. Konferans, dağılmadan önce yaptığı son oturumda, pratik-örgütsel ve siyasal mücadele taktikleri konusunda tartışmış ve tutanağa geçmesinde sakınca gördüğü önemli pratik kararlar da almıştı. Ancak "Merkez Komitesi'nin inisiyatifini ve hareket özgürlüğünü kısmamak" için bunları tavsiye kararları olarak nitelermişti.

Konferans, bütün sert tartışmalara ve kıyasıya ideolojik mücadelelere rağmen birlik ve mücadele heyecanıyla tamamlandı. Delegeler mücadele andıyla kucaklaşarak vedalaştılar. Yerlerine dönen delegeler, alınan kararlara uygun hazırlıklara girişecek ve MK'nın direktiflerini bekleyeceklerdi.

II. Merkez Komitesi'nin I. Toplantısı, Şubat'da tam kadro ile gerçekleşti. Cuntanın durumu, olası gelişmeler ve Parti'nin durumu bir kez daha yeni bilgiler ışığında gözden geçirildi.

Daha Merkezi Konferans toplanmadan önce hazırlanan I. MK'nın raporundaki örgütsel verilerin; delegelerin verdiği bilgiler karşısında eskidiği belliydi. Parti üye ve komiteleri, Parti önderliğindeki işçi, köylü, memur, gençlik, semt ve diğer halk komiteleri yarı yarıya azalmıştı. Parti üye sayısı birkaç yüze düşmüştü. Merkez Konferansın toplanmasın-

dan kısa süre önce, özellikle Batı'da pek çok önemli kadro yakalanmıştı. Daha da önemlisi, yüzlerce insan geri çekilmiş, örgütsel görev almıyordu. Faşizme karşı direnmek için yeni yeni öne çıkan devrimci insanların sayısı, geri çekilenlerin sayısının onda/birini bile karşılayamıyordu. Legal çalışma alanı, birkaç önemsiz mevzinin dışında tamamıyla yıkılmıştı. GKK'nın sürüklediği bir çok devrimci militan yakalanmış, aynı operasyonlarda Parti'nin örgütlenmesi de zarar görmüştü. GKK'nın dağılmasıyla Partiye yıpranmış olarak geri dönen önemli sayıda devrimci, tüzel problem taşıyordu. Parti'nin kentlerdeki teçhizat donanımı büyük oranda azalmıştı. Kırılık bölgelerde teçhizat donanımı şaşırtıcıydı; "GSHD" (Gerilla Savaşına Hazırlık Dönemi) diye üç yılda hiçbir hazırlık yapılmamıştı. Faaliyet içinde deşifre olmuş yüzlerce köylü genci, cuntanın operasyonlarına takılmamak için, gece sığındıkları ormanlarda yanlarında "silah" olarak ancak balta gibi şeyler bulundurabiliyorlardı. Parti dışındaki devrimci örgütlerin durumu ise büsbütün kötüydü. 10 Ekim 1980'de, cuntaya karşı ortak bir direniş örgütlemek için yapılan çağrıya alınan yanıtlar ve karşılaşılan manzara hayal kırıcıydı; birçok tehlike göze alınarak kurulan ilişkilerden alınan sonuçlar, devrimci hareketin iç açıcı olmadığını göstermekteydi. Bazı örgütler, "geri çekilme" adı altında aslında ricasat (ülkeyi terketme) taktiği uyguluyorlardı. Bazıları, merkezi yapılan darbe yediği için Parti "yetkili" muhatap bulamıyordu. Ortak direnişin örgütlenmesi amacıyla yapılan randevulardaki görüşmelerde de daha çok "yardım" talebiyle karşılaşıyordu. Sadece bir örgütle merkezi ilişki kurulabilmiş ve ortak çalışma üzerine ilk temaslar gerçekleştirilebilmişti. (3)

Bu durumda, devrimci örgütler içinde en iyi durumda olan TKP(ML)'ydi. Her şeye rağmen askeri diktatörlük altında yürüttüğü konferans çalışmaları sırasında önemli hiçbir olayla karşılaşmadan esas gücünü koruyarak çıkmıştı; (bu aynı zamanda karşı-devrimci sızmalar açısından Parti saflarının esas olarak temiz olduğunu da gösteriyordu.) Önemli kayıplara ve geri çekilmelere rağmen Parti'nin esas kadrosu hala aktif durumdaydı. Kentlerde tahribat gören Parti'nin temel organları büyük ölçüde onarılmıştı ve kırılık bölgeye

belli bir güç aktarılabiliyordu. Parti'nin merkezi yayın organı İşçi Köylü Kurtuluşu düzenli yayın faaliyetine başlamış ve cuntayı teşhir faaliyetleri yeniden büyük ölçüde canlanmıyordu.

MK, objektif koşullarda Parti'nin ürettiği en iyi önderliktir. Ancak, Kaypakkaya'nın ölümünden sonra doğan önderlik boşluğunu gerçek anlamda doldurabilmesi çok çaba sarfetmesine, siyasi, ideolojik ve askeri bakımdan yetkinleşmesine bağlıydı.

II. Konferans'ın ideolojik, siyasi ve örgütsel zaferi, gerçek bir zaferin ancak ilk adımıdır. Bu adımı Parti Kongresi ile tamamlamak ve taçlandırmak yeni MK'nın önemli görevlerinden biriydi. MK; Konferans'ın ideolojik, siyasi kararlarını, Konferans'ın özüne sadık kalarak derinleştirilmesi gerekiyordu. Konferans'ın kapsamını aşan sorunlarda ise kongreye dönük teorik çalışmalar üç yıl içinde tamamlanmak zorundaydı.

Devrimci harekette bir gerileme ve devrimci durumda bir duraklama olmasına karşın, halkın cunta aleyhtarlığı durmadan gelişiyor ve güçlüydü. "Ülke, için için kaynayan bir kazanı andıyor ve cunta, kazanın kapığını zorla bastırarak durumu kotarmaya çalışıyor(du); bu kazan çok sümeden patlayacak"tı. Bütün mesele önderlikte düğümleniyordu. Çünkü, kitlelerin suskunluğu ve boyun eğişleri cuntayı benimsemelelerinden ya da gücünden ötürü değil, örgütsüz ve devrimci müdahale yoksunluktan kaynaklanıyordu. Bu şimdi Parti'nin omuzuna binmiş tarihi bir görevdi.

"Mevcut durumda izlenecek çizgi, serüvenci bir mücadele çizgisi değil, gücümüzü koruyarak temkinli ilerleme çizgisi"ydi. Parti'nin asıl güçleri ve kadroları derhal ve düzenli biçimde kırlara çekilmeli ve gerilla savaşında örgütlenmeliydi. Kentlerdeki örgütlenmede tali alanlara güç sarfedilmemeli, işçi örgütlenmesine yöneltilmeliydi. Yasaklanan sendikal faaliyet, illegal sendika komiteleri aracılığıyla yarı-legal çalışmayla kesintiye uğratılmadan sürdürülmeli ve geliştirilmeliydi.

MK; ayrıca cezaevlerinin kazandığı özel durumun altını çiziyordu: Onbinlerce devrimcinin tutsak bulunduğu cezaevleri ve özel toplama kampları artık siyasi mücadelenin oldukça etkili ve önemli bir alanıydı, devrimin kalbi yarı yarıya or-

da atmaktaydı. Orada devrimci irade faşizmle amansız biçimde hesaplaşıyordu. Devrimci hareket ateş potasından geçmekteydi; her bir devrimci örgütün ve tek tek insanların sınıf özünü, ideolojik dayanıklılığını ve siyasi niteliğini gerçek anlamda belirleyen acımasız bir sınavdı bu. Öte yandan buralar, zaman zaman sınıf mücadelesinin ağırlik merkezi haline gelebilir, devrimimizin kaderi üzerinde şimdiye kadar görülmemiş bir etki yapabilir.

MK'nın I. Toplantısı, yukarıda yaklaşıklık olarak özetlediğimiz durum tesbiti karşısında oldukça yüklü bir gündeme sahipti. Öncelikle örgütü mücadelenin esas biçimi olan gerilla savaşına göre yeniden düzenlemek, kentlerle ve cezaevlerindeki sınıf mücadelesiyle bağlarını koparmadan Parti'nin ana gövdesini kırlara çekmek tayin edici bir sorun olmuştu. Bu iş, pek çok karmaşık yan işlerin yerine getirilmesi zorunluluğuna da yolaçtıyordu.

Önderliğin konumlanacağı uygun bir üs ve buralarda gerçekleştirilmesi gereken sığınak hazırlıkları ve ile-

İMİZA YOL GÖSTERİYOR! /9

mücadele taktikleri, bu konuyla ilgili ihtisas komitesinin oluşturulması, ilişkilerin kurulması ve haberleşme, maddi ve manevi destek ve karşı-devrimci sızmalara karşı "güvenlik" le ilgili bazı geçici prensipler.

Beşinci olarak; Konferans belgelerinin derlenip çoğaltılması sorunu: Konferans raporunun hazırlanması, Konferans kararlarının Partiye kavratılması ve Parti'nin yeni hareket tarzına göre örgütün eğitilip hazırlanması ve (kitlelerin de katıldığı) ideolojik düzeltme kampanyası.

MK; bütün bu sorunlar üzerinde tartışıp bir dizi kararlar almış ve kendi içinde görev bölümü yapmıştı. Siyasi Büro'ya seçilen üyeler gerilla bölgesine yerleştiler. Örgütlenme Komitesi'nin iki üyesi dışında kalan üyelerin tümü kırık bölgelerde görevlendirildi. Ancak MK'ya seçilen üyelerin Konferans öncesinde faaliyet yürüttükleri bölge ve alanlardaki görev ve ilişkilerini buralarda görevlendirilen yeni görevlilere devretmeleri gerekiyordu. Bu oldukça zor ve riskli bir işti. Siyasi Büro'ya seçilen MK üyeleri, bir yandan bu işleri yaparken, bir yandan da Partiye dağıtılmak üzere Konferans Kararları ve Konferans raporunu hazırlıyorlardı. (4)

Örgütlenme Komitesi'de Konferans kararları doğrultusunda örgütü yeniden düzenlemek için bölgelere dağılmıştı. Örgütlenme Komitesi, ayrıca TIKKO üyelerini askeri yönden eğitmek ve Konferans'ın yönergelelerini kavratmak amacıyla kararlaştırılan "askeri kamp" hazırlıklarında yürütüyordu. Bütün bu zorlu çalışmaların arasında MK bir de YDH (Yurtdışı Hizibi) ile uğraşmak zorunda kalmıştı. Yerlerine dönen yurtdışı delegeleri, Konferans kararları doğrultusunda çalışmalar yapacak yerde, tersine, revizyonist-troçkist kırması görüşleri doğrultusunda hizip çalışmalarına girişmişlerdi. Buna karşılık örgütlü tabanın ezici çoğunluğu, birkaç Parti üyesi ile birlikte YD Hizibi'ne karşı tavrı almış, onların disiplinini reddetmiş ve Parti'nin bazı değerlerini Hizibe karşı "güvenceye" almışlardı. Nevar ki, gizli hizip faaliyetine girişen bu kişiler hala Parti üyesiydi ve YD'de yetki-lydiler. Siyasi Büro duruma hemen el koydu: Parti değerlerinin güvence altında tutulmasına devam edileceği ve durumu yerinde incelemek üzere yola çıkan Parti Temsilcisi gelene kadar, mevcut yurtdışı Parti organının yetkisinin durdurulduğu şeklin-

de bir talimat verdi. Fakat Konferans aleyhtarı propaganda yapanlar; bu talimata karşı, "Meşru Parti organına karşı sempatanların giriştiği isyana ve disiplinsizliği destekliyorsunuz" diyerek Siyasi Büro'yu protesto etmişlerdi. Bu çok komik bir "disiplinsizlik" iddiasıydı. Çünkü, bütün Parti iradesini temsil eden Konferans disiplini çiğneyenlere karşı, bütün Parti örgütlerinin, üyelerinin ve sempatanlarının tavrı koyma hakkı vardır ve anlaşılan "isyancıların" yaptığı da buydu. Besbelli ki Parti'nin irade-birliği, eylem birliği ve örgütsel birliği ancak böyle bir taban duyarlılığıyla gerçek anlamda sağlam bir güvenceye erişmiş olabilirdi. Fakat gerçekten "Parti değerlerini korumak" iddiasıyla fiili duruma girenler, sırf farklı görüşlerinden dolayı karşı tarafı töhmet altına sokmak amacıyla bazı tutumlarını abartmış da olabilirdiler, böyle bir olasılık, Parti demokrasisine aykırı olurdu. Çünkü, Parti içinde üyelerin farklı düşünceleri doğaldır ve MK, kendisinden farklı düşünen üyeler başta olmak üzere bütün Parti üyelerinin demokratik haklarını korumakla yükümlüdür. Ancak bu çok zayıf bir olasılıktı. Siyasi Büro; "protesto"ya, "Parti disiplini ve bunun somut ifadesi olan Konferansa karşı gelişen büyük disiplin suçu önlemek için girişilen Parti disiplinini savunma 'suçu', kutsal bir 'suç'tur. Sizin Konferans aleyhtarı bir suçu işlememiş olduğunuzun kanıtlanması halinde, 'sempatanların' giriştiği eylem 'suç' niteliği kazanabilir ve gereği yapılır", yanıtını vermişti.

Siyasi Büro'nun bir üyesi, bir aydan fazla zaman, yurtdışında bu konuyla uğraştı. Troçkist-revizyonist kırması çizginin deşifre edilen gizli bir hizip faaliyeti yürüttüğü belgelenmişti. Bu Yurtdışı Hizibi, kendisine "Bolşevik" adını vererek ayrıldı. Aynı anda, Partiyi bu çizgiye çekmek için uğraşan sözde bazı "kardeş" parti ve örgütler de onları desteklemişlerdi. Bunlar yalnız TKP(ML)'yi değil, dünya komünist hareketinin yeni merkezileşme çalışmasını da aynı çizgiye çekmek istiyorlardı. Olmadı. Yurtdışında bulunan SB üyesi, Devrimci Enternasyonal Hareket'in oluşturulması için hazırlanan "Ortak Deklarasyon" çalışmalarına katılmış ve bazı kardeş örgütlerle görüşmeler de yapmıştı. Ayrıca Partiyi ve devrimci savaşı desteklemek için kitlesel bir destek kampanyası da başlatılmıştı.

Siyasi Büro'nun yurtdışı denetlemesi

her bakımdan başarılı geçmişti. Yurtdışına gönderilen SB üyesi dön-
düğünde, örgütlenme, "kamp" çalış-
maları, bazı diğer pratik düzenleme-
ler büyük ölçüde tamamlanmış ve
Merkez Komitesi'nin II. Toplantısı
hazırlıkları başlamıştı. Bu süre için-
de, karşı-devrimci bir dizi kır ve
kent operasyonu büyük bir başarıyla
savulmuş ve esasa ilişkin önemli bir
kayıp verilmemişti. Böylece örgüt-
lenme bakımından en riskli dönem
başarıyla atlatılmak üzereydi. Siyasi
Büro, yapılanları gözden geçirmek
ve Merkez Komitesi'nin II. Toplantı-
sının gündemi ve ele alınacak konu-
lar üzerinde Batı'da bir toplantı
yaptı. Ancak tam bu sırada İstan-
bul'da Partiye yönelik büyük bir
operasyon başgöstermişti. Yakala-
nan bir Bölge Komitesi üyesinin çö-
zülmesi üzerine, Komitenin bütün
üyeleri ve Sekreteri olan MK üyesi
yakalandı. Başta Genel Sekreter Sü-
leyman Cihan olmak üzere, SB üye-
leri, tahribatın alt komitelere sirayet
etmemesi için, ilgili komiteleri uyar-
mak ve bir dizi pratik önlemleri biz-
zat almak zorunda kalmışlardı. Bu
çalışmalar sürerken, yakalanan MK
üyesinin de çözüldüğü anlaşıldı ve
SB'nin güvenliğinin büyük ölçüde
tehlikeye düştüğü ortaya çıkmıştı.
Aslında, SB operasyona karşı bölge-
de yapması gerekenleri yapmıştı, ar-
tık oyalanmasının bir anlamı yoktu
ve derhal kıra çekilmeleri lazımdı.
SB'nin kısa görüşmede yaptığı de-
ğerlendirme de böyleydi. Ancak Ge-
nel Sekreter, gözaltındakilerden ha-
ber almak için birkaç gün daha bek-
lemekte ısrar etmişti. Aradan 3-4
gün geçmediki, operasyonda yaka-
lanan Parti üyesi bir kadının bira-
kıldığı haber verildi. Süleyman Ci-
han'ın durumu öğrenmek için onun-
la görüşme isteğine Siyasi Büro'nun
diğer üyelerinin tümü karşı çıkmıştı.
Çünkü bunun bir polis tuzağı oldu-
ğu besbelliydi, siyasi polis kadını
yem olarak serbest bırakmıştı. (5)

Fakat Süleyman aldırmadı, görüşme-
ye gitti ve yakalandı. SB'nin diğer
üyeleri, yakınlarını ve bölge Parti ör-
gütünü haberdar ettiler, öldürülme-
sini önlemek için uluslararası bir
kampanya başlattılar. SB, yurt dışına
ve kardeş örgütlere bir bildiriye kur-
mayla derhal gönderirken, kendileri
de kıra çekildiler.

1981'in ortayazında gerçekleşen bu
ağır darbe, cuntanın ve cuntacı yö-
netimlerin değişmez işkence şefi
ŞUKRÜ BALCI yönetimindeki İstan-
bul polisinin bir başkanı değildi, pek
çok ayrıntısı bilinen hatalardan kay-
naklanmıştı. (6)

Her tarafa afişleri yapıştırılan ve en
şiddetli aranan birkaç kişiden biri
olan Süleyman Cihan'ın bu şekilde
yakalanması, cunta ve İstanbul poli-
si için bile beklenmedik bir sürpriz

tişim sistemi. Parti basın faaliyetinin
yeniden kır merkezli olarak örgüt-
lenmesi, basın araçlarının iyileştiril-
ip yerleştirilmesi ve haberleşme ağı;
kaçınılmaz olarak daraltılacak şehir
örgütlenmesinin ve kırlara aktarılan
yetkin kadroların yaratacağı boşlu-
ğun buralardaki mücadeleyi gerilet-
meden nasıl düzenleneceği ve uy-
gun bir kadro seçimi için gerekli bir
yığın çalışma...

İkinci olarak; gerilla savaşı, bunun
örgütlenmesi, uygun bölgelerin tes-
biti, askeri konumlanış ve taktikler,
donanım, sığınak inşası, milis örgüt-
lenmesi, gerilla savaşına katılacak
insanların eğitimi gibi sorunların çö-
zümü.

Üçüncü olarak; yurtdışı sorunu: Böl-
ge statüsünün "büro"statüsüne dö-
nüştürülmesine uygun transformati-
yon sorunu. YDB'nin oluşturulması,
fazla parti üyelerinin ülkeye aktarı-
lması ve Uluslararası Komünist Hare-
ketin yeni örgütlenmesiyle ilgi gö-
revler.

Dördüncü olarak; cezaevleri soru-
nu: Bu alanla ilgili Parti siyaseti ve

olmuştu. Cunta yönetimi, Partiyi çöktürmek için bu fırsatı sonuna kadar kullanmakta kararlıydı. Bu yüzden ülke ve dünya kamuoyu baskısına aldırmadan yoğun vahşi işkence ile O'nu katlettiler. (7)

Kadroların bu ihtiyatsız tutumu, cunta için daha başka fırsatlar yaratmaya devam etti. Siyasi Büro'nun toplantısından sonra, bir Büro üyesi tekrar İstanbul'a dönmek durumunda kalmıştı ve gider gitmez de yakalanmıştı. Kıra dönüşü için daha önce kendisiyle belirlenen randevuyu polisin öğrenmesi üzerine oraya getirilmiş ve burada randevuyla ilişkisi olmayan ancak o sırada tesadüfen bulunan bir MK üyesi daha ilkesiz hareketi sonucu yakalanmıştı. Onunla bağlantılı olarak Diyarbakır'da yapılan operasyonda bazı örgüt üyeleri ile birlikte bir MK üyesi daha yakalandı. Ardından yeniden İstanbul operasyonları, önlem çabaları... Ve MK yedek üyesi ile SB'den bir kişinin daha yakalanması... Böylece daha bir yıl geçmeden SB'nin dörtte üçü, MK'nın da yarısından fazlası ekarte edilmişti.

İlkesiz ve ihtiyatsız hareketler sonucu, ardı ardına gerçekleşen bu darbeler, örgütü, moral ve manevi yönden, örgütsel ve siyasi yönden oldukça sarstı ve bunu daha sonraları ideolojik sarsıntılar izleyerek devam etti. Bundan sonra, artık tırnak içinde belirtilmesi gereken "II. MK", II. Konferans'ın iradesiyle seçilen MK değil, "atama" ile "güçlendirilmiş" bir "II. MK"dir. Gerçekten II. Konferans'ın demokratik iradesiyle oluşan Merkez Komitesi, sadece bir toplantısını gerçekleştirebilmiştir. "Atama" ve "güçlendirme" ile önderlik biçimi bu tarihten itibaren Parti'nin hayatına girmeye başladı. Bu, ancak çok özel ve zorunlu hallerde başvurulacak istisnai durum, önderlik sorununun çözümünde gelişen bir yozlaşmanın başlangıcı da sayılabilir.

II. MK'nın bir yıl geçmeden bu şekilde yok olması, sonraki dönemlerde önemli tartışma ve değerlendirmelere yol açtı. Aslında "önderliğin ve kadroların korunması" konusundaki zaaf, baştan beri olagelen bir zaaftı. Bununla birlikte, Parti beyininin bu şekilde darbelenmesi, II. MK'nın "Parti stratejisini yeterince kavramaması", "kır-kent ilişkisini doğru çözümleyememesi" gibi nedenlere de bağlandı.

Elbette, bu faktörlerin de etkisi olmuştur, ancak olayı gerçek tarihsel verilerle somut biçimde incelediğimizde farklı sonuçlara varabiliriz. Bir defa; II. MK'nın Parti stratejisine muhalif bir çizgiyle çatışma içinden gelen kadrolardan oluştuğunu unutmamak gerekir. Yine II. MK'nın 1. Toplantı kararlarının da Parti strateji-

si yönünde ileri bir atılım niteliğinde olduğu genel olarak kabul edilmektedir. Ayrıca, Parti tarihindeki Kaypakkaya'dan sonra ilk kez kırlara ağırlık verildiği, önemli kadroların gerilla bölgesine yerleştiği, gerilla savaşı hazırlıklarına somut olarak girişildiği ve bugünkü gerilla hareketinin temelini atıldığı da bilinmektedir.

Bütün bu durumlar karşısında II. MK'nın Parti stratejisini kavramadığını söylemek doğru olmaz. Elbette MK'nın bütün üyelerinin aynı düzeyde Parti stratejisini kav-

bölgesinde, yine önemli bir SB üyesi ile karşılaşınca, niye orada olduğunu bilmeden, tehlikeli bir yerde, hemen boynuna atılıp hal-hatır sormaya kalkışması, devrimci örgüt ilişkisi yerine ahbap-çavuşluk ve laubalilik ilişkisini geçirmek ve gizli çalışma kurallarını çiğnemek demektir. Oysa SB, bu randevuyu çok iyi düzenlemiş ve çözülmeden kaynaklanabilecek olası bir tehlikeyi önceden bilebilir ve savılabilir hale getirmişti.

Yazık ki, bu örgütsel ilke hataları MK'nın darbe yemesinde belirleyici rol oynamıştır ve bunlar için özel

radığı ve aynı inançla uygulamak istediği söylenemez; bu bakımdan nispi bir doğruluğu da vardır. Ancak başta Genel Sekreter olmak üzere belirleyici kadroların "strateji" konusunda bugün bile erişilemediği düzeyde oldukları söylenebilir. Bu darbe daha çok **örgütsel ilke hatalarından** kaynaklanıyordu. Bu hatalar, bazen aşırı özveri tutumundan, bazen de I. MK döneminin kırık bölgedeki aşırı ilkesiz örgüt alışkanlıklarının sürüp gelmesinden ileri geliyordu. Örneğin, tutsak düşenler hakkında bilgi almak veya operasyon hedefi durumundaki bir hücre evini boşaltmak Genel Sekreter'in işi değil, bu, özverinin aşırı ve idealist biçimde ele alınması anlamına gelir. Örneğin, MK üyesi olan ve önemli görevler yapan birinin, savaş

yanını oluşturuyor. Bu özel zaatlar zorunluluğun objektif sahnesi üzerinde kolayca etkili olabiliyordu. II. Konferans'tan sonra, hem kadro hiyerarşisinde önemli değişimler olmuş hem de kadroların alan değişimi zorunluluğu doğmuştu. Üstelik Konferans iradesi gereği, "Parti'nin ana gövdesinin kırlara taşınması" zaten başlıbaşına büyük bir hareket ve büyük bir değişim demektir. Sonuçlar gösterdiği, böyle bir hareket ancak iyi düşünülmüş büyük bir plan dahilinde gerçekleştirilebilirdi. Oysa MK'nın böyle bir planı yok demek kadar önemsizdi. O yüzden aksilikler ortaya çıkınca SB bizzat kendisi koşuşturmak zorunda kalmış, Genel Sekreter dahil olmak üzere üyelerinin çoğunu bu şekilde yitirmişti.

Bütün bunlar, aktüel iki büyük stratejinin kıyasıya yarışı ve çatışması ortamında olmaktadır: Cuntanın stratejisi ve Parti'nin stratejisi...

Parti, kendi güçlerini ve eğer başarabilirse devrimci hareket güçlerini kırlara aktarmak, demokratik halk devrimi ve halk savaşı stratejisine uygun olarak yeniden düzenlemek çabasındaydı. Bunun için öncelikle kendi gücünü, örnek ve inandırıcı biçimde kırlara çekmek ve kızıl kıvılcımı çakmak istiyordu. Bunu, "işçi-köylü temel ittifakı" ve "işçi sınıfının ideolojik, örgütsel önderliği"ne uygun olarak yapma çabasındaydı. Bu ne demekti? Bu, devrimin temel gücü olarak köylülüğe dayanmak ve devrimci savaşı başlatmak amacıyla Parti'nin gövdesini ve komuta merkezini kırlara çekerken, kentlerden ve işçi sınıfından kopmamaya da azami özeni göstermek demektir. Bu yüzden II. MK, ana güçlerini kırlara çekerken, kentlerdeki Parti örgütlenmesinin sürekliliğinde, sanayi proletaryasını esas olarak korumak istiyordu. Açık belliydi ki, devrimin ana güçlerini kırlara çekmemek ölüm olduğu gibi, işçi sınıfından kopmak da aynı şekilde ölüm demektir. Birincisi siyasi ve askeri bir ölüm iken, diğeri hem siyasi ve esas olarak da ideolojik bir ölüm anlamına gelir.

Parti'nin bu stratejik hareketine karşılık, faşist cuntanın stratejisi de aşağı yukarı şöyleydi: Devrimci savaş, ülkenin kırık bölgelerine, köylülere (esas olarak Kürt bölgesine) yayılmadan kentlerde ezmek; bunun ardından, nispeten yeni yeni kırık bölgeye yayılan devrimci hareketi, adım adım bir "sürek" hareketiyle kuşatmak ve ezmek. Bunun için, darbenin ilk günlerinde, bütün büyük sanayi kentlerinde, başta işçi sınıfının örgütlü sınıf bilinçli siyasal kesimi olmak üzere devrimci hareketi dağıtmaya ve öncü unsurlarını toplamaya girişti. Aslında bu siyasi-askeri strateji, darbeden yaklaşık bir yıl önce başlamış ve 12 Eylül askeri darbesiyle radikal bir sıçramaya dönüşmüştü. (Karadeniz Bölgesi'nde bu önemli ölçüde gerçekleşmiş durumdaydı.)

12 Eylül'de, bu stratejinin birinci aşaması esas olarak tamamlandıktan birkaç ay sonra, il il, kırık bölgelere yönelik sürek avı başlatıldı. Cunta, Parti'nin gerilla savaşı için "pilot bölge" olarak belirlediği alanı, çevre bölgelerden devrimci üs bölgesine doğru il il büyük "bölgesel operasyonlar"la kuşatmaya, devrimci güçleri bir tek bölgeye sürerek orada ezmeye çalışıyordu. Böylece, öncelikle zayıf alanlardan vurarak adım adım üs bölgesini diğer bölgelerden, gerilla savaşını ve Parti'nin ana güç-

lerini işçi sınıfından ve kentlerden tecrit etmek istiyordu.

Bu nedenle MK, bütün güçlerini tek bir bölgede toplamayı ve karşı-devrimle bir "final çatışma"ya zorlanma ihtimalini sakıncalı bulmuştu. MK'ya göre, "halk savaşı eğer bir uzatmalı savaş olacaksa", o zaman, alan değiştirme kolaylığı sağlayan bir askeri konumlanma gerekliydi. Bu yüzden, güçlerini ağırlıklı olarak bir bölgede konuşlandırırken, bir bölümünde tali bölgelere yerleştirmişti. Tali bölgelerdeki örgütlenme, gerilla mücadelesi ve kitlelerle ilişkilerin korunup geliştirilmesi, Parti'nin ana güçleri için hareket sahasını genişletmekte ve yer değiştirme esnekliği sağlamaktaydı. Bu, çevre bölgelerde örgütlenme yapmadan ve gerilla direnişi örgütlenmeden nasıl başarılabildi? MK'ya göre gerçekte güçleri dağıtmayı değil, en verimli biçimde kullanmayı ve daha çok da yoğunlaştırmayı planlamıştı. Örgütlenmeyi yedi alanda ele alması gerilla savaşının "ademi merkezizetçi" niteliğinden ve bölgeler arası ilişkinin azgın karşı-devrimci ortamda giderek zorlaşmasına karşı bir güvence ve hareket serbestliği amacıyla düşünülmüştü. Çünkü iletişim eskisi kadar akışkan, hareketli ve kolay değildi. Büyük operasyonlar sırasında "dayanma yüzeyini daraltmayı ve derinliği büyütmeyi", yani küçük birimlere bölünmüş birkaç gerilla birimini birkaç güvenceli bölgede toplamayı ve her defasında operasyon güçlerinin arkasına geçerek derin sulara dalmayı düşünüyordu. Ya da eylem için birleşmeyi ve kitleleri örgütlemek için küçük birimlere bölünüp dağılmayı bu aşamada oturtmayı esas alıyordu. Kısacası bu aşamada, çatışan iki karşı strateji şöyle özetlenebilir: Cuntanın tecrit et - dar alana sıkıştır - yok et stratejisine karşı, Parti'nin stratejisi, tecriti önle - güçlerini koru - alanı genişlet şeklindeydi.

II. Konferans ve II. Merkez Komitesi, halk savaşına önderlik edecek işçi sınıfının ideolojik ve siyasi hakimiyeti konusunda oldukça duyarlıdır. Hem Konferans ve hem de Merkez Komitesi toplantısında, kırsal faaliyet sürecinde işçi kökenli kadroların bile nasıl "köylü"leştiğini ve bunun sonucu olarak bakış açısının nasıl daralıp, dogmatik-özel ve örgütsel planda sekte veya liberal nitelik kazandığını görmüştü. Bu yüzden Parti'nin gücünü kırlara yöneltirken, ideolojik yozlaşma tehlikesine karşı da bir dizi önlemler düşünülmüştü.

Bunlardan birincisi; kendi sınıfıyla bağlarını güçlü biçimde korumak ve kırlardaki Parti örgütlerini sistemli biçimde işçi sınıfından nitelikli kadrolarla beslemek.

İkincisi; Parti'nin ideolojik yapısını muhafaza için kampanyalar yürütmek ve Parti özel örgütsel disiplinini kesin ve etkili biçimde uygulamak.

II. MK'nın '81'in ortalarından itibaren yediği darbeler, Parti'nin bütün planlarını altüst etmişti. MK'nın II. Toplantısı gerçekleşemedi. Gerilla bölgesi 8 ay boyunca MK ile ilişki kuramadı. Gerilla savaşına güç akışı durmuştu. Bölgeler arası ilişki kopmuştu. Darbeleme sırası gerilla bölgesine gelmişti, kırık bölgede arda ardına kayıplar veriliyordu. Kısacası Parti'nin "gücünü koru, tecriti önle, savaşı yükselt ve alanı genişlet" stratejisi çökmüş, inisiyatif cuntanın eline geçmişti. Çünkü Partinin kendi önderliğini yeniden onarması oldukça zor ve büyük bir sorun olmuştu. Üstelik yenilginin moral yönden olumsuz etkisinin ideolojik ve siyasi sapmalara yolaşması da mümkündü. Nitekim, bu tehlike de gerçekleşti. Uzun bir aradan sonra gerçekleşen MK II. toplantısından itibaren, Parti'de artık yeni bir dönem başlamıştı: "II. MK dönemi", sağ ve sol sapmalar, örgütsel kaos ve kargaşa dönemi...

Parti'nin kuruluş dönemini bir tarafa bırakırsak, şimdiye kadar hiç böyle büyük bir atılım olmamıştı. Ama bu çapta büyük bir darbe de olmamıştı. Parti'nin binlerce üye ve sempatizanı tutsak düşü, pek çok değerli kadro, üye ve sempatizan çatışmalarda, işkencelerde hayatını kaybetti, binlercesi ülke dışına kaçtı, tayin edici bir bölümü ideolojik olarak yozlaştı veya geri çekildi ve geriye kalanda ayrılık-birlik sancısı sürüp geldi.

Böylesine önemli, dramatik bir dönemi iyi özümlemeden ve sağlıklı dersler çıkarmadan hiç bir nitel adım atılamaz. Ama şimdiye kadar yapıldığı gibi; mühürlü ve damgalı kağıtlar üzerinde düşünerek değil, hayatın mühürünü çözümleyerek. Karşımızda eşsiz bir eğitim panoraması duruyor, acı, kan ve kahırla örüldü. Artık ezbere formüller, büyük sonuçları büyük nedenlere bağlayan basma kalıp laflar şurada dursun. Eğer koşullar uygun düşerse, küçük bir büküntü koca bir treni raydan çıkartabilir. Makinistin biraz aklını yitirmiş olarak elinde direksiyon çemberiyle vagonların birbirine çarparak tahrip oluşunu istemeden izlemesinden kendimizi sorumlu tutabiliriz. Kendi yargımızın sanığı - yız bir bakıma. Tarih karşısında adil olmak da budur aslında ve o zaman bütün şeyleri yerli yerine koyabilir ve iyi şeyler yapma şansını yakalayabiliriz...

(SÜRECEK)

DİP NOTLAR

(1)- Revizyonist-troçkist kırması sapmanın nerdeyse tamamen yurtdışında yuvalanıyor olması, Partiyi ilerde vuku bulacak bir tehlike karşısında uyarmıştı. Bölge statüsünde bulunan yurtdışı Parti örgütlenmesinde, üye kaydetme ve komiteleşmede bir sınır yoktu. Bu durum, Parti'nin iradesini ve ülke içindeki devrimci sınıf mücadelesini ilerde olumsuz yönde etkileyebilirdi. TKP'nin "mültecileşmesi" gibi bir olay bir kez daha yaşanabilirdi. (Gerçekten, eğer bu değişiklik yapılmısaydı, '80'li yıllar mülteci-örgüte dönüşmeye çok elverişliydi. Sınırsız Konferans'ın bu uzak görüşlülüğü şimdi daha iyi anlaşılacaktır.) Bu nedenle, Konferans "bölge" statüsünü "büro" statüsüne çevirdi. Bu durumda, yurtdışında birkaç komitede örgütlü bulunan parti üyelerinin %75'inin ülkeye çağırılması kaçınılmazdı.

(2)- Ne yazık ki bu sözünü tutmadı. Konferans'tan sonra yurtdışına çıkar çıkmaz gizlice Konferans karşıtı çalışmalara girişti, ayrılık için hazırlıklar yaptı. Parti duruma el koyunca da ayrıldılar.

(3)- Devrimci-Sol'la Alt Konferanslar sürecinde düzenli merkezi ilişki kurulmuş ve birkaç kez ikili görüşmeler yapılmıştı. Parti'nin çağrılarını oldukça sıcak karşılayan örgüt, "her türlü ortak devrimci çalışmaya hazır olduğunu" bildirmişti. Parti, Konferans'tan sonra 1 Mayıs konusunda bu örgütle ilk ortak hareketini İstanbul'da gerçekleştirdi ve kitleler üzerinde çok olumlu bir etki bıraktı. Ancak, bir polis müdürüne karşı girişilen suikast eylemi, bu örgüte ağır bir operasyon yapılmasına yolaçtı ve örgüt büyük bir darbe yedi. Böylece bu örgütle de merkezi ilişki köptü.

(4)- Siyasi Büro, Konferans sonuçlarını, dünya komünist hareketine ve Türkiye halklarına olmak üzere iki ayrı bildiri ile duyurdu. Yine, MK Toplantısı'nın hemen ardından, daha önce bir bölümünün temiz yazımı yapılan Konferans Tutanağı'nı tamamladı. Ortaboy kitap sayfasıyla yaklaşık 340 sayfa tutan Konferans Tutanağından, yine 82 sayfa kadar tutan Konferans Kararları, ayrıca ön açıklamalarıyla birlikte yazıldı. 41 dosya sayfası tutan Konferans Kararlarının birer nüshası, Batı'ya ve yurtdışına gönderilmişti. Ayrıca, II. Konferans'ın "Tartışma Yazıları"ndan "resmiyeti" onaylanan yazılar da, yeniden gözden

geçirilerek seri halde kitapçık olarak yayınlanacaktı. Bu yazı hazırlanırken, "II. Konferans Kararları", "II. Konferans Tutanağı" ve sözkonusu bu yazı metinlerine ulaşılmadık. Konferans Raporu'nun hazırlanması görevi Süleyman Cihan'a verilmişti ve bunu, yeni örgütlenmeyi gerçekleştirmek nedeniyle gittiği İstanbul'da bir dizi hengame içinde tamamlayabildi. "Partizan Yayınları 14. No'lu Belge" olarak yayınlanan Rapor, bu yüzden Konferans'ın mahiyetini yansıtmakta yetersizdir. Şu anda elimizde bulunan tek belge budur.

(5)- Bu operasyon ve Süleyman Cihan'ın yakalanması, büyük tartışmalara yolaçan bir olaydır. Yem olarak serbest bırakılan kadın, çözölen Bölge Komite Sekreteri MK üyesinin karısıydı ve bu MK üyesi, Süleyman Cihan'ın akrabasıdır. Kadın bırakıldıktan sonra İstanbul dışında bir ile giderken, Süleyman'a şöyle bir not gönderiyor: "Bugün beni bıraktılar. Ben şimdi babam gile gidiyorum. Büyük ihtimalle beni yem olarak saldılar. Sakın beni arama..." Bu olaydan bir süre sonra, sözkonusu MK üyesi başka bir sorgulamadan dönerken İstanbul'da ilginç bir "polis ahmaklığından" yararlanarak kaçtı ve yurtdışına sığındı. Böylece işe bir de ilginç "polis ahmaklığı" eklenmiş oldu ve yeni soru işaretlerine yolaçtı.

(6)- Şükrü Balcı 12 Mart Cuntası döneminde de İstanbul'da görev yapan ünlü bir işkenceci polis şefidir. 12 Mart döneminde bir çok devrimcinin kanına girmiş ve yaptığı işkencelerle ünlenmişti. Azgın bir anti-komünist olan Şükrü Balcı, 12 Eylül darbesi sırasında da, insanlık dışı "tecrübe"lerinden yararlanmak için ilerlemiş yaşına rağmen derhal İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne getirilmişti. Uzun süre kaldığı bu görevde yine işkence ve işkencede ölümler ayyuka çıktı. Emekliye ayrıldıktan birkaç yıl sonra öldü.

(7)- Cunta yönetimi S. Cihan'ın yakalanmasını gizlemesine rağmen, basına yansımış ve sık sık haber konusu oluyordu. Ayrıca insancıl pekçok uluslararası kuruluş, Devrimci Enternasyonal Hareket ve üye partiler, S. Cihan'ın resminin ve yakalanış tarihinin yer aldığı kartlardan binlercesini yetkililere postaladılar. Postaneden yetkililere çuval çuval kartpostal taşınyordu.

Pervasız bir yönelimin ifadesi: Özelleştirme

Burjuva-feodal güçler, emekçi halklarımıza yönelik geliştirdikleri her kapsamlı saldırı öncesi çok yönlü bir hazırlık yapmayı da ihmal etmemektedirler. Yapılan hazırlık, saldırıyla doğru orantılı bir şekilde biçimlenmektedir. Bu aşama, girilecek sürecin maddi unsurlarıyla sınırlı değildir. Psikolojik yönü, bilinç yanılsamaları yaratarak sağladıkları avantajlar vb. kendileri için vazgeçilmez önemdedir. Söz konusu durum sosyal-siyasal-kültürel gelişmelerden ekonomik gelişmelere ortak geçerliliğe sahiptir. Kısacası sınıf düşmanlarımız, oldukça planlı-programlı hareket etmektedirler.

On yıllardır sürdürdükleri haksız ve gerici savaşta geliştirilen kontrgerilla taktiklerinin ayrılmaz bir parçası; bilinç yanılsamalarını sağlamak, psikolojik saldırılar geliştirmek oluşturmaktadır. Bu ve buna benzer taktiklerini, kendine has özelliklere büründürerek diğer alanlara uyarlamaktan da geri durmadılar. Hakim sınıflar, işçi sınıfı ve emekçilere karşı geliştirdikleri ekonomik saldırılarda, planlarını rahatlıkla yaşama geçirmede, gerçeği tersyüz etmenin sağladığı sayısız avantajları da kullandılar. Gerçeğin aymazca tersyüz edilmesi, hem saldırı planlarının emekçi kitlelerce kavranmamasının hemde bu planları her yönüyle açığa vurabilecek güçlerin (komünist-devrimci-demokrat) önüne engeller ve zorluklar çıkarmasının vesilesi olmaktadır. Öte yandan işçi ve emekçi kitlelerin; sinsi planları yeterince kavrayamamaları, hakim sınıflara planlarının meşruluğunu sağlamanın zeminini de yaratmaktadır.

Son on yılı aşkın bir zamandır -son yıllarda artan bir ivmeyle- hakim sınıfların ve işçi-emekçilerin gündemini işgal eden bir konudur özelleştirme. Kuşkusuz bu gündemin taraflar için ifade ettiği anlamlar alabildiğine farklıdır. Daha doğrusu birbirine zıttır. Özelleştirmenin işçi sınıfı ve emekçiler için ifade ettiği anlam, pratik bir dille belirtilecek olursa: Talar, soygun, işsizlik, sefalet ve sömürünün daha da katmerleşmesidir. Tabi ki bu sonuçlar mevcut sistemin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Ancak efendiler, bu sonuçlara ulaşabilmek için dönem dönem farklı araçları, farklı yoğunluklarla gündeme getirirler. İşte özelleştirme de; bu sonuçları daha yakıcı, daha katmerli ve sarsıcı bir şekilde hissettirme amacının son yıllardaki gözde aracıdır.

Komprador burjuvalar için aynı zamanda, emperyalizm yardakçılığının

farklı biçime bürünen aracı olma özelliğine de sahiptir. Özelleştirme illeti, emperyalizmden bağımsız değildir. Asalaklaşan ve çürüten kapitalizmin, yarı-sömürgelerde son dönemlerde devreye soktuğu bir araçtır aynı zamanda. Emperyalizmin stratejik planlarından, dönemsel politikalarından bağımsız olmadığı gibi, bizzat onun ürünüdür de. Emperyalistler için özelleştirme, yarı-sömürgeleri talan etmede, boyunduruğu sıkımda yararlandıkları bir araçtır. Bu ülkelerde gerçekleştirilen özelleştirmelerin büyük bir çoğunluğunun, özellikle de stratejik öneme sahip olanların emperyalistlerce satın alınması bunun en açık ve somut ifadesidir. Bunu gerçekleştirerek, yarı-sömürgelerin şekli bağımsızlıklarının getirdiği kimi dezavantajları giderme, tersine

derilmesinin yolu olarak özelleştirme sunuldu.

İkincisi; bilinç yanılsamaları oluşturarak kitlelerin mevcut tepkileri törpülenerek duyarsızlık-sessizlikle objektif "destek" yaratılmaya çalışıldı. Doğrusu küçümsenmeyecek bir oranda bir başarı da elde edildi. (Bunu belirtirken özelleştirmeye karşı belirli bir mücadele yürüten işçi ve emekçileri görmezden gelmiyoruz. Ancak bu mücadelenin kitlesellik ve nitelik açıdan istenilen seviyenin oldukça uzağında olduğu da açıktır.)

Ülkede her geçen gün artan bir işsizlik sürüyorken, özelleştirme, usta ya-lıncılara taş çıkartır bir pişkinlikle adeta işsizliğin ilacı olarak kitlelere sunuldu. Yarı-feodal yapı; üretim ilişkilerinin gelişiminin önünü alıyor

şan bir tutum. Özelleştirme gündemleştirilirken devreye sokulan bir propaganda da KIT'lerin mevcut durumuydu. Yıllardır burjuva kliklerin, ekonomik ve siyasi rant dalaşında kullanılmıştı KIT'ler. Kitleler buna karşı oldukça da tepkiliydi. Bunu yaratan kendileri değilmiş gibi, hakim sınıflar, kitlelerin bu tepkisinden bile yararlanmanın hesaplarını yaptılar. Oysa KIT'lerin özelleştirilmesi, bu rant dalaşını ve sonuçlarını ortadan kaldırmadığı gibi, yeni biçimiyle daha da pervasızlaştırıyor. KIT'lerin zarar ettiği propagandası da yıllardır dillerden düşürülmeyen bir söylemdir. Oysa gerçek bütün bunların tam tersidir.

Hakim sınıflar tarafından özelleştirmenin dayanağı olarak sunulan gerekçeleri tek tek kısaca ele alıp rakamlarla değerlendirme yapmak, var olan durumu daha iyi anlamamıza katkı sağlayacaktır.

KIT'LER ZARAR EDİYOR MU?

KIT'lerin zarar ettiği iddiası, işçi ve emekçilerin tepkisini törpülemekte başvurulan ve en sık dile getirilen söylemdir. Ancak yapılan araştırmalarda elde edilen sonuçlar bu iddianın hiç de gerçekçi olmadığını ortaya seriyor. Zarar ettiği ifade edilen KIT'ler '97 yılında bütçeye 428 trilyon 656 milyar liralık kaynak aktarıyor. Büyük bir iştahla, zarar ediyor denilerek özelleştirme seferlerine çıkan TEDAŞ 148 trilyon, TEKEL 15 trilyon, TEAŞ 11 trilyon, TMO 17 trilyon kaynak aktarıyor. Bu rakamlar ekonomistler tarafından kar rekoru olarak tanımlanıyor.

ÖZELLEŞTİRME İŞSİZLİĞİ ÖNLEYECEK Mİ?

Özelleştirme yeni iş alanları yaratarak işsizliği önleyecek bir adım olarak sunulmuştu. Bu tam anlamıyla bir yüzsüzlük olsa gerek.

Sadece özelleştirilen kamu kuruluşlarında ortaya çıkan tablo bile bu tezin geçerliliği hakkında yeterli ipucu verir niteliktedir.

Özelleştirilen kurumlarda işçilerin %55'i işten atılmıştır. Örneğin; ÇİTO-SAN'da 19 fabrikada çalışan 5400 işçiden 3028'i işten atılmıştır (%56.1).

ORUS'te 887 işçi işten atılmıştır, oran %78.4'tür.

Sünerbank'ta işten atılma oranı %40'tır.

HAVAŞ'ta 1600 işçi işten atılmıştır, oran %69.6'dır.

EBK'da '95 yılında gerçekleştirilen özelleştirmede %79 oranında işçi, işten atılmıştır.

çevirme olanağına kavuşmaktadırlar. İlginç bir "tesadüftür ki", bir takım sözde statülerin emperyalistlerce giderilmesi onları nasıl mutlu ediyorsa, uşakları da yine bir takım formalitelerin ağırlığından kurtulmaktan olsa gerek, o derece mutlu oluyorlar. Özelleştirme sözde "bağımsız devletlerin" getirdiği dezavantajları gidermede yardımcı olurken, komprador-burjuvaziye de sözümüne "sosyal devlet" görünümünün getirdiği engelleri giderme olanağını yaratmaktadır.

Başta da belirttiğimiz gibi, geliştirilen her saldırı öncesi psikolojik savaştan oluşan hazırlık aşamasını yürütmek düzen sahiplerinin başvurduğu yöntemdir. Son birkaç yıldır hükümet programlarının başköşesine oturtulan özelleştirmede de önemli adımlar atılmadan, meşruluk sağlamanın hazırlığına girişildi. Bunu yaparken başlıca iki yöntem kullandılar:

Birincisi; varolan rahatsızlıkların gi-

ve üretimin önünü tıkıyorken, özelleştirme üretimin gelişmesinin, hatta çağ atlamanın çaresi olarak gösterilmeye çalışılıyordu. İşçi ve emekçiler, açlık ve sefaletle boğuşuyor, özelleştirme refahı sağlayacak bir adım olarak pazarlanıyor... Eğitim, sağlık vb. temel olanaklardan emekçiler her geçen gün daha da pervasızca yoksun bırakırken, özelleştirme bunu giderecek bir manevra olarak piyasaya sürülüyordu... Örnekleri çoğaltabilmek olanaklı...

Kısacası mevcut sorunları daha da kamaşıklaştıran, üst boyutlara çıkararak bir yönelim, o sorunları gideren bir düzenleme olarak kitlelere empoze edilmeye çalışıldı. Bütün bunlar, özelleştirmenin psikolojik altyapısını sağlamada başvurulan birkaç yöntemdi. Yani sistemin ürünü olan sorunların yarattığı tepki, sorunları daha yakıcılaştıran bir adımın destekçisi durumuna getirilmek isteniyor. Tam bir sahtekarlık ve yüzsüzlük örneği. Burjuva-feodal haramilere yakı-

TÜRBAN'da işten atma oranı %67,4'tür.

Örnekleri çoğaltmak mümkün. Ancak hemen tüm örneklerde benzer durumlar söz konusudur.

İşten atmaları ele alırken sendikal haklar boyutuna da kısaca değinmek gerekir. İşten atmalar ve sendikasıyla kolkola yürümektedir. Birbirini besleyen iki faktör konumundadırlar. Özelleştirilen kurumlarda sendikalaşma oranı % 38'lere kadar gerilemiştir. Sendikal örgütlülüğün güçlü olduğu HAVAŞ'ta yaşanan sonuç ise oldukça ürkütücüdür. Burada sendikalaşma oranı %9,6'ya düşmüştür. İşten atmalar sendikasıyla kolkola yürürken, aynı zamanda bir tehdit unsuru olarakta kullanılmaktadır.

Özelleştirmeye, kaynak yaratmanın bir aracı misyonunu yükleyen devlet için, bu tam anlamıyla boş bir hülya olarak kalmıştır. Şubat '98 rakamlarıyla özelleştirmeden elde edilen gelir 2,8 milyon dolarken, yapılan harcamalar 3,9 milyar doları bulmuştur. Peşkeş çekilen işletmelerin böyle bir sonuç doğurması oldukça doğaldır. Kitlelere daha kaliteli hizmet götüreceği ise klasik seçim vaatlerini andırıyor. Bunun dışında da hiç bir anlam ifade etmiyor. Birakalım kaliteli hizmeti, emekçi kitlelerin binbir güçlüğüle sahip oldukları olanakları da tırpanlıyor. Bir avuç sömürücü azınlığa, her yönüyle kusursuz hizmetlerin götürüldüğü ise elbette doğrudur. Emekçi kitleler için oldukça önemli olan sağlık ve eğitim alanı, geliştirilen saldırılarla ciddi tehlikelerle karşı karşıya. Daha önce de belirttiğimiz gibi, sınırlı ve görece kimi kazanımlar da hedefe oturtulmuş durumdadır.

İŞLETMELERİN HALKA SATILACAKI YALANI

Propagandası eksik edilmeyen söylemlerden biri de, işletmelerin halka satılacağıydı. Adı anılmayacak değerde kimi hisse senetlerinin emekçi kesimlerce satın alınması olanak dahilindedir. Ancak bunun anlamı şans oyunlarında alınan bir bilet boyutundadır. Hatta bundan daha da genidir. Bu propagandanın tutarsızlığı kendisini hissettirmiş olsa gerek, faşist devletin önemli kurumu olan Başbakanlık Yüksek Denetleme Kurulu sözümona rahatsızlığını ifade etmek durumunda kaldı. Kendi yaptığı bir incelemede halka satışların yapılmadığını saptamış ve açıklamak durumunda kalmıştır. Emekçi kitlelerin billetten öteye gitmeyen oranda satın alıp almamaları bir yana, usulen bir satışa bile ihtiyaç duyulmamıştır. Oysa sözümona satış sözleşmelerinin bir maddesini bu oluşturmaktadır.

Özelleştirme verimliliğinin değil talan ve soygunun adıdır. Bu nitelime temelsiz değildir. Bizzat verilerin ortaya koyduğu tablo bunu göstermekte-

dir. İşçi sınıfı ve emekçilerin alınteri, kanı emilerek ayağa doğrultulan kamu işletmeleri emperyalistler ve sadık uşakları tarafından şimdi daha pervasız talan ediliyor. Son dönemlerde gündemde olan POAŞ'ın özelleştirilmesine ilişkin rakamlar, talanın portresini tüm çıplaklığıyla açığa vuruyor.

Sadece arsaları 2,1 milyar doları bulan POAŞ'ın, 1.160 milyar dolara satışı gerçekleşti. Yeterince açık ve dik kat çekici. Uzun söze de gerek yok.

ÖZELLEŞTİRME SEFERBERLİĞİ TUM HIZIYLA SÜRÜYOR

'98 yılında patron-ağa devleti, oto yollarından enerji alanına, tarımdan madenlere, hizmet sektöründen diğer alanlara adeta bir özelleştirme seferberliği başlatmıştır. Şu anda da bu "sefer" in içindedir. Ekonomik-siyasi bataklıkta debelenen, çıkmazı her yönüyle yaşayan devlet, çaresizliğin verdiği acılar içinde kıvrılıyor. Emperyalizme uşaklıkta ve halka düşmanlıkta, ekonomik alanda devreye soktukları özelleştirme, bugün ciddi

çığıyla yükseltilmektedir. Yarı-feodal, yarı-sömürge yapının bir sonucu olarak şekillenen ekonomik ve siyasal bağımlılık ilişkisi, Türk hakim sınıflarını emperyalizmin yazdığı reçetelere tabi kılmaktadır. Bugün bu reçetelerin önemli bir maddesi konumundadır, özelleştirme. Bu reçetenin gereklerini büyük bir sadakatle yerine getiren komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları ikili bir suç işlemektedirler:

Birinci suçları; emekçi halklarımız üzerindeki sömürüyü daha pervasızlaştırmak ve onları daha da ağır koşullara itmektir;

İkinci suçları ise; halkımızın emeğini ve ülkenin kaynaklarını daha da pervasızca, daha da azgınca emperyalistlere peşkeş çekerek, uşaklığa devam etmektir.

Özelleştirme ile yapılan satışlar sıradan satışlar değildir. Adeta ülkenin adım adım satılmasıdır söz konusu olan.

Yarı-sömürge yapının adım adım de-

boyutlara ulaşmıştır. '98 yılı için belirlenen mali hedef, 12,2 milyar dolardır. Bu arada şunu da vurgulamak gerekiyor: Özelleştirmeye karşı çıkarılan KİT'lerin konumunu da doğru bilince çıkarmak gerekiyor.

Kimi reformistlerin ve burjuva-demokratların söylediği gibi, KİT'ler halkın değildir. KİT'ler hakim sınıfların sömürü çarkında devreye soktukları bir araçtır. Bunu anlamamak devletin niteliğini kavrayamamaktır. Ancak özelleştirmeyle işçi ve emekçilerin alınteriyle ayağa doğrultulan kurumlarda peşkeş çekilirken, diğer yandan kimi kazanımlarda tırpanlanmaktadır. Girişilen yönelim emekçileri daha da pervasız koşullara itmektir. Öte yandan stratejik öneme sahip işletmelere emperyalistlerin hemen el attığını da belirtmek gerekiyor. Amerikan, Alman, İngiliz, Fransız vb. şirketler bakanlık düzeyinde ağırlanıyor. Tam bir onursuzluk örneğiyle adeta "ne olur satın alın"

rinleştirilmesi, sürekliliğin korunması amaçlıdır yapılanlar. Emperyalist burjuvazi, temsilcileri aracılığıyla emekçi halklarımız üzerindeki boyunduruğu geliştirme operasyonunun bir boyutunu özelleştirme ile yürütüyor. Talan ve soygunlarla hedefine ulaşmaya çalışıyor. Kaygısız, telaşsız ve pişkince sürdürüyor yönelimini. Özelleştirme ile herhangi bir örtüye bile gerek duymadan sömürüyü ilerletmeye çalışıyor. Daha fazla sömürü ile özdeşleşen özelleştirme, emperyalist boyunduruğun yeni ekonomik simgesi olma özelliğine sahiptir. Aynı zamanda siyasal bir saldırıyı da kendi içinde barındırmaktadır. Emperyalistlerce ayaklar altına alınan bağımsızlığın üstünde, adeta tepinmenin bir aracı konumundadır. Yarı-feodal, yarı-sömürge yapının bir sonucu olarak emperyalistler ve sadık uşaklarınca gerçekleştirilen emek gaspı, özelleştirme ile hızlandırılan bir sürece evrilmiştir.

EMEKÇİLERE YÖNELEN HER TÜRLÜ SALDIRIYA KARŞI KOYALIM

Bugün özelleştirmeye karşı sağlıklı bir duruşu örgütlemek, siyasal ve ekonomik olarak işçi sınıfı-emekçiler açısından kaçınılmazdır. Bu karşı duruşun sadece ekonomik alanla sınırlandırılmasından, mücadelenin darlaştırılmasından kaçınmak vazgeçilmez önemdedir. Dayatılan saldırının mevcut yapının bir sonucu olduğu unutulmadan, bizzat burjuva-feodal yapının hedefe alınması, çözümün yegane yoludur. Halka düşmanlık ve emperyalizme uşaklıkla şekillenen burjuva-feodal düzen, her türlü onursuzluğu göze alabilecek kadar acizdir. Bugün geliştirilen tepkiler birbirinden kopuk ve esasta doğru bir siyasal bilinç şekillenmesinden yoksundur. Birakalım ekonomik alanla sınırlılığı, bu alan özgünlüğünde bir bütünlükten bile yoksundur.

Özelleştirme tek tek işletmelerin kapısını çalmayınca, yetersiz düzeyde olan tepki bile konulamıyor. Bir alanda yaşanan saldırıya diğer alanlar seyirci ve sessiz kalabiliyor. Elbette her alanda olduğu gibi buradada doğru bilincin kitlelere taşınması ve doğru duruşun örgütlenmesi görevi proletarya partisinin ve onun aktivistleridir. Doğru siyasal bilincin kitlelerin kendiliğinden pratiğiyle oluşmayacağı açıktır. Emekçi kitlelerin mücadelesine önderlik etmek, onu darleyip toparlamak, bir üst aşamaya çıkarmak, mücadelenin esas alanlarına tabi kılmak komünistlerin görevidir. Bu görev emekçi kitlelere "emek vermeden" yerine getirilemez. Emek vermek; onları ayağa doğrultup yaşamalarına kasteden saldırılara karşı durmalarını sağlamakla, zafere taşınan yürüyüşün basamağı olacaktır.

Halklarımıza karşı işledikleri suçları büyüten hakim sınıflar, bunların hesabını verecektir. Bu suçların sabit olduğu da açık ve nettir. Nasıl ki hiçbir suç cezasız kalmazsa, bu suçların da cezasız kalmayacağı, günü geldiğinde hesabın sorulacağı da bilinmelidir. Bu hesabı sormak ve suçluları yargılayıp cezalandırmak, onların kanlı saltanatlarını alt edip, proletarya önderliğinde Demokratik Halk İktidarı'nı kurmakla, her yönüyle sağlanacaktır. Suç sicili kabarık hakim sınıflar, Demokratik Halk Devrimi mücadelemizin şahdamanı olan Halk Savaşı'nın kızıl alevleri önünde eninde sonunda hesap vereceklerdir. Halka ve değerlerimize düşmanlığın ne anlama geldiğini o zaman daha iyi anlayacaklardır. Yürüttükleri haksız savaşın bir parçası olan ekonomik saldırıları boşa çıkarmak, haklı savaş yükseltmek ve ona omuz vermekle, mücadelenin her biçimini Halk Savaşı'nın hizmetine sunmakla olasıdır. Bu sağlanmadan; bir avuç sömürücünün büyük bir aymazlıkla ipleri elinde tutmasının önüne geçilemez! ●

"Üslup; sağa sola sapmadan,

doğruca kalbe saplanan bir oktur"

Günlük yaşamda ve sosyal, siyasal ilişkilerde üslup, her zaman önemli bir mesele olmuştur. İnsanın kendini ve düşüncelerini ifade edişinde üslubun "biçimsel", "tali" olduğu kanısı büyük oranda yaygın olsada, yaşamın kendisi irili-ufaklı sorunları ile bunun aksini kanıtlamaktadır. Bu yanlışın özünü, "biçim" meselesine bakış açısında bulmak mümkün. Öz ve biçim arasındaki ilişkiye diyalektik yöntemle bakış, bu yanlışın aşmanın düşünsel plandaki ilk ve temel, radikal adımı olacaktır kuşkusuz. "Biçimsellik", "biçim", "yüzeysel" ve "önemsiz" kavramları günlük konuşma dilimizde epeyce içiçe geçmiş ve üsluba bakışımızı da şekillendiren yaklaşımı yansıtmıştır. Bu noktada kavramlar, soyutlamalar ve dil üzerinde birkaç şey belirtmek gerekiyor. Elbette bunu yerimiz elverdiğince ve konumuzun gerektirdiği kadarıyla, fazla detayına, derinine inmeden yapmak durumunda kalacağız bu yazımızda.

İlk önce şunu belirlemek gerekiyor: Konuşma dilimizde bahsi geçen kavramların yüzeyselleştirilmiş, içi boşaltılmış, saptırılmış, çarpıklaşmış haliyle kullanılması, sözkonusu düşünce tarzımızın nedeni değil, sonucudur. Elbette burada neden ve sonuç arasındaki diyalektik ilişkiyi yadsımak değil amacımız. Ancak vurgulamak istediğimiz nokta şudur: İnsanın dili, insanın düşüncesi'dir. Dil ve düşüncenin bu özdeşliğini; şeylerin adlarını sosyal yaşam pratiğimizde şeylerin kendilerini kavradığımız oranda ve kavradığımız şekliyle ifade ettiğimizi; şeyin özüne ilişkin bakış açımızla kavradıklarımızın o şeyin adında soyutlandığını hatırlatarak da belirleyebiliriz. Örneğin, yaşamı boyunca asla elma yememiş ve diğer duygularıyla da elmanın varlığından haberdar olamamış; daha doğru deyişle bilmenin hiçbir aracıyla elmanın bilgisine erememiş, elmayı bilmeyen bir insan için "elma" kavramı, "xoğz kavramı" sizin için ne ifade ediyorsa, o kadarını bile ifade etmez. Kısacası düşünce yoksa, dil de yoktur. Aynı şekilde "elmayı" bilenler için de elma soyutlaması tarihsel, sosyal gerçeklikleriyle sınırlıdır; başka deyişle sosyal pratiğin belirlediği bilinçleri ile şekillenir. Biri için elma soyutlaması sadece canı istediğinde yediği bir meyveyken, bir diğeri için ise, insanlığın "ilk günahı"ndan geçen yazın altında kitap okuduğu ağaca, yerçekiminin

kavranışına, evde ıhlamurla karışık kokusuna ve o kokuyla sarılı anılarına vs. kadar pekçok şey ifade edebilir. Marks, "Dil, düşüncenin doğrudan gerçekliğidir", "pratik ... gerçek bilinçtir" diyor: "Düşünceler dilden bağımsız varolamazlar". Bundan hareketle düşünce geliştikçe, devrimcileştikçe, dilin de gelişeceği, derinleşeceği sonucunu çıkarabiliriz. Ve aynı şekilde, "kendimi ifade edemiyorum" söyleminin aslında "ben düşünmesini bilmiyorum" söylemiyle aynılığı ve ya anadilinde konuşması yasaklanmasının özünde düşünmesinin yasaklandığını... Zira, gelişkin pratik, gelişkin emek süreci; gelişkin düşünce, gelişkin dil demektir. Berrak düşünce, berrak ve anlaşılır bir dil demektir vs. Açık ki bu, salt tek tek bireylerin şahsına munhasır bir şey değil; toplumsal ve tarihsel bir gerçekliktir. Toplumsal gelişmesi ile beraber dilde gelişmiştir ve bu bir çağın işi değildir, alt-

olarak hizmet etmesidir. Bu özellikler, yalnızca dile özgüdür ve yalnızca dile özgü oldukları için dil bağımsız bir bilimin, dilbiliminin araştırılacak nesnesidir...

Kısacası: Dili ne altyapı kategorisine ne de üstyapı kategorisine sokmak olanaklıdır.

Dili "ara" kategorilere saymak, altyapı ile üstyapı arasında fenomenlere saymak da olanaksızdır, çünkü böyle "ara" fenomenler yoktur. Ama belki de dili toplumun üretici güçler kategorisine, diyelim ki üretim araçları kategorisine sokmak olanaklıdır. Gerçekten de dile üretim araçları arasında belli bir benzerlik vardır: Üretim araçları da dil gibi, sınıflar karşısında adeta kayıtsızdır ve toplumun çeşitli sınıflarına, hem eskie hem de yenie aynı biçimde hizmet edebilirler... Dil ile üretim araçları arasında, benzerlik bu kadarla sınırlıdır. Oysa dil ile üre-

bası içindedirler. Özellikle halktan kopmuş ve ondan nefret eden mülk sahibi sınıfların üst kesimleri... bu eğilimdedir. "Sınıf" lehçeleri, jargonları, salon "dilleri" yaratılmaktadır. Yazında bu lehçe ve jargonlar birçok kez yanlış biçimde dil olarak nitelendirilmektedir. (Stalin, age, s. 178)

Aynı şekilde yukarıda biraz kabaca da olsa örneklemeye çalıştığımız gibi, sosyal duruşları, üretim ilişkileri içerisindeki konumlanışlarıyla belirlenen "sınıflar dili etkiler, dile kendi özgül sözcük ve kavramlarını taşır ve insanlar zaman zaman aynı kavramlardan başka anlamlar çıkarırlar."

Yukarıda Stalin yoldaşın uzun alıntılarıyla ortaya koymaya çalıştığımız gibi, bir bütün ve genel olarak dilin sınıfsallığından bahsetmek yanlış olur. Buna karşılık biz nihayet, dil ve dilin kullanımıyla, bu "yaşamsal öneme sahip", "düşünce alışverişi", "ortak davranış", "mücadelenin ve toplumsal gelişmenin aracı" olan ve dolayısıyla anlaşılır olması zorunlu olan dilin kullanımına, esasen ve özellikle de üslup meselesine, yazımızın esas konusuna geçelim. Zira üsluba sınıf karakterinin net bir şekilde damgasını vurduğunu göreceğiz.

Evet, dilin, toplumun farklı sınıflarından bireyler tarafından kullanıldığında farklı üslupları içereceğini belirlemek gerekiyor. Bu şekilde, kullandığımız kavramların, soyutlamaların içeriğinin bizim düşünce sistematiğimizi yansıttığını bir kez daha belirledikten sonra dil ve üslup konusunda açtıklarımıza bir örnek verelim: Faşizm sözcüğünü örnek alalım. Diksiyonundan, tek tek her bir harfinin vurgulanışından, sözcüğün söylenmesini bütünleyen mimiklerine kadar sözün söylenme üslubunu düşünelim. Bir devrimci için bu sözcük bir "küfür"dür, "yüz kızartan bir sözcük"tür. Bir savaşçının dizginlenemez öfkesi, sınıf kını ve ateşi ile ve de düşmanın yüzüne tükürmesine bir üslupla: "Faşizm"! Aynı dil ve aynı dildeki aynı faşizm sözcüğü, bir burjuva aydını tarafından farklı, bir lümpen tarafından farklı vb. bir üslupla ifade edilecektir. Sözcüklerden tümcelere ve genel olarak ifade ediş, konuşma ve yazıya geçelim. Bu arada tüm bu ifade tarzlarında, tüm bu çeşitli üsluplarda, gerçek ve bilimsel olarak "faşizm" soyutlamasının içeriğinin değişmediğini, dilin de aynı dil olduğunu ve toplumsallığını yeniden vurgulayalım. Açık ki şöyle-

Elbette ki dilimiz ve üslubumuz berrak ve kolay anlaşılır olmalıdır. Ancak bundan kasıt, gereksiz laf ebeliğinden, süslü-tumturaklı söylemlerden, karşımızdaki insan(lar)ın veya okurların yabancı olduğu gereksiz sözcüklerden, tekrarlardan, karışıklık ve sistemsizlikten arı olmasıdır. Bu noktada Mao'nun "Basmakalıp Parti Yazıları" başlıklı makalesi son derece çarpıcı ve öğreticidir. Dil ve üslup konusunda önemli bir rehber olarak değerlendirilip incelenmesi gerekir.

yapı ve üstyapı kategorilerinden farklı olarak, bilim gibi, bizzat toplumun ve tarihin ilerleyişinde bütünselliği içinde gelişmiş, şekillenmiştir. Zaten bu sebeple, bir toplumun binlerce yıllık tarihsel kökeninden süzülüp gelen dil, zor ve asimilasyon politikalarıyla yokedilememektedir. Bu çerçevede "dil"i daha iyi anlamak için Stalin yoldaşın çeşitli aktarımlar yapacağız:

"Dilin özgül özellikleri, onu başlıca toplumsal fenomenlerden ayıran özellikleri nelerdir? Topluma, insanlara arasındaki bir aracı, toplumda düşünce alışverişinin bir aracı, insanlara birbirlerini anlama olanağı tanıyan ve insan faaliyetinin bütün alanlarında, gerek üretim, gerek ekonomik ilişkiler, gerekse de politika ve kültür alanında, hem toplumsal, hem de günlük hayatta ortak çalışmalarını gerçekleştirmelerini sağlayan bir araç

tim araçları arasında çok temel bir fark vardır. Üretim araçları maddi varlıklar üretirken dil hiçbir şey üretmez, ya da yalnızca ve yalnızca sözcük "üretir." (Stalin, Toplu Eserler, cilt 15, s.198-199)

Uzun alıntıyla dilin, toplumun bütün üyelerine aynı biçimde hizmet ettiğini ve tüm toplum için ortak olduğunu, bir "sınıf dili" olmadığını gördük. Kaldı ki dil, altyapıyla şekillenen üstyapının aksine, "üretimdeki değişiklikler, altyapıdaki değişiklikleri beklemeden hemen yansıtır." Ancak bu gerçeklik, sınıfların dil karşısındaki duruşlarının da kayıtsız olduğu, olacağı anlamına gelmiyor kuşkusuz:

"Ne var ki insanlar, tek tek sosyal gruplar, sınıflar, dil karşısında hiç de kayıtsız değildir; dilden kendi çıkarları için yararlanmak, dile kendi özel sözcüklerini, kendi özel terimlerini, özel kavramlarını dayatma ça-

nın adı değiştirilerek özü değiştirilemez. Ve burada üslup derken şeylerin kaba biçiminin ötesinde bir gerçeklikten yani adlarını aşan, içeriği ile özdeş bir şeyden yani "biçim"den bahsettiğimiz anlaşılıyor olsa gerek. Kaldı ki yukarıda belirttiğimiz gibi, kavramların içeriğine de her birey veya sınıf tarafından farklı farklı anlamlar yükleniyor ve bu sınıf bilincine ve kavrayış düzeyine göre değişebiliyor.

Açık ki, bu anlam farklılıkları farklı ulusal diller açısından çok daha çarpıcıdır. Zira bir ulusun temel ortak özelliklerinden olan dil, o ulus topluluğunun, tarihsel ve sosyal birikimi ile şekillenmiştir. Bu çerçevede; bir insanın kendini, düşünce ve duygularını en iyi ve gerçek şekliyle kendi ana dilinde ifade edeceğini kesinlikle belirleyebiliriz. Bir insan, kendi ana dili dışındaki bir ulusal dili, o toplumun tarihsel, sosyal, kültürel birikimini, mevcut sosyo-ekonomik şekillenmesini özümsemeden, o toplumun insanlarıyla sosyal ve ekonomik, kültürel planda öz itibarıyla bütünleşmeden aynı şekilde kullanabilmesi mümkün değildir. Bu kullanım son derece sınırlı ve dar olacak, insan o dilde düşünmeyi başarsa dahi, dil bilimi ile özel olarak ilgilenmediği, toplumu, toplumun siyasetini, tarihinden bugüne çeşitli toplumsal sistemlerde üretim ilişkilerini vb. inceleyip özümsemeden, o dilin kullanımını kendi ana dilindeki soyutlamalarla sınırlandıracak veya farklı anlamlar yükleyecektir.

Gene bu çerçevede, "dile hakim olma"nın ne derece önemli bir mesele olduğunu anlayabiliriz. Bu kavranmalı ve dilin doğru kullanımı hedeflenmelidir. Özellikle ülkemizde ezilen ulus ve milliyetlerden arkadaşların anadillerinin gramerini, sözcük dağarcığını vs. bilimsel kullanımını özenle incelemeleri ve anadillerinde konuşma, yazma ve dolayısıyla düşünmede yetkinleşmeleri son derece önemlidir, gereklidir. Kendini ifade etmesi ve düşünce alışverişi yasaklanmış bir ulusun devrimcileri, Kürt arkadaşlar, anadilde konuşma, anadiline hakim olma konusu üzerinde hassasiyetle duralırlar. Zira onların duygu ve düşünceleri anadilleriyle kopmaz bir bağ içerisindedir. Bu küçümsenecek bir mesele değildir. Her ulusal dilin, kendi tarihinden bugüne birikmiş bir hazine olduğu ve örneğin bir halkın acılarını, sevinçlerini, coşkularını, heyecanlarını o halkın dilinden ayrı tam olarak ifade edemeyeceği anlaşılmalıdır. Aynı şekilde, bunlar o dilden ayrı olarak aynı gerçeklikte anlaşılabilir ve anlatılamaz. Devrimci düşüncelerin taşındığı kitle çalışmalarında, ortak bir ruhi şekilleniş oluşumunda bu gerçekliğin kavranmasının büyük önemi vardır. Çok hassas bir noktadır. Kürt ulusundan devrimci ar-

kadaşlar başta olmak üzere, Kürt halkıyla bütünleşmenin önemli bileşenlerinden biri de o halkın ulusal dilinde ilişki kurmaktan geçer. Gene bu gerçekliğin kavranması Türk arkadaşların, Kürt arkadaşların kendilerini ifade etmelerine çok daha sabırlı, hoşgörülü ve teşvik edici olmaları gereğini de belirler. Bir Kürt arkadaşın kendini ifade etmede zorlanması vb. durumlarında en ufak bir üslupsuzluk, sekterlik, tahammülsüzlük, ciddi bir kavrayışsızlık olacaktır ve bu, objektif olarak ezen ulus şovenizmine ve beraberindeki burjuva ahmakça kibirliliğine denk düşecektir.

Dilin, kavramlarının anlamlarına ilişkin bu gerçekliklerin yanısıra; aynı dilin aynı sözcükleri, her insanda farklı üsluplarla da kullanılabiliyor demistik. Ve "faşizm" üzerine örneğimizle bir giriş yapmaya çalışmıştık. Bu gözle görülür bir durum. Önemli olan, bu üslup farklılığının ardında yatan nedenleri daha iyi anlayabilmek. Bunun için tekrar günlük yaşamımızdan

lerin seçimidir. Bunun da ötesinde, sözcüklerin biraraya getiriliş biçimi: Zaten ifade, üslup budur. Dili nasıl kullanıyoruz sorusuna bir nevi cevaptır bu. Dolayısıyla, son tahlilde yapılan değerlendirmeler aynı olsa da, ortak bir sonuç da çıkarılsa; her sınıftan bireyin üslubu da farklı farklı olacaktır: "Eylemciler çok kalabalıklardı", "vahşi bir kalabalık vardı", "öyle muazzam bir kalabalık vardı ki!" "it sürüsü gibi, amma da çoktular" vs. gibi. Bu verdiğimiz örnekte, mitinge katılımın çok olduğu gerçeği, "öz", "içerik" aynı olmakla birlikte üsluptaki değişikliğin oldukça nitel olduğunu görüyoruz. Demek ki üslup, sanılan aksine, tali, önemsiz, üzerinde durulmayacak bir şey değildir. Gördük ki insan, üslubu ile kendisini ifade ediyor, mevcut sosyal, tarihsel koşullardaki duruşunu ifade ediyor. Kısacası; "üslubu beyan, aynıyla insandır" veya başka deyişle "üslup insandır".

Devrim beklentisinde olan, ancak hayal kurmaktan ve aylaklık etmekten,

Kendimizi ve düşüncelerimizi daha iyi anlaşılır, berrak ve somut bir şekilde ifade edebilmemiz, kaçınılmaz bir ön koşul olarak düşüncelerimizde netliği gerektirir. Ciddiyetsiz, "çok bilmiş"ler, yetmezliklerini, bilinçsizliklerini süslü ve karmaşık bir üslupla "dengelemeye", kafa karışıklıklarını "perdelemeye" ve ne olduğunu dahi doğru dürüst bilmedikleri yabancı sözcükler ve altını boşalttıkları sloganlarla kendilerini olduklarından farklı göstermeye çalışırlar. Açık ki bu, kibirlilik, laf ebeliğidir. Ve öz itibarıyla kendine güvensizlik ve kendini olduğundan farklı gösterme çabası ile şekillenir.

örneklere dönelim ve üslubun nasıl farklı sınıf ve tabakaların her birinde değişebildiğini ve her sınıfı nasıl bir üslupla karakterize edebileceğimizi görelim. Örneğin; bir kentte bir miting sonrası değerlendirmeleri dinleyelim her sınıftan birer bireyden. Bireyleri sınıflarının ortalamasını yansıtır kabul edelim. Miting, aynı mitingdir, olan biten net bir şekilde herkes tarafından görülmüştür. Ancak her sınıfın ortalama bireyinin yorumları, bakış açıları ve dolayısıyla da mitinge ilişkin görüşlerini ifade ederken üslupları farklı farklı olacaktır. Burada birincil olarak biçimde olarak ifade edilen görüşün farklılığı zaten en bariz yandır: "Çok iyi", "başarılı", "olumlu", "olumsuz", "kötü", "rezil", "utanmazlık" vs. vs. son tahlilde farklı sınıf bakış açıları, farklı etik vb. dolayısıyla farklı görüşler... Bizim üzerinde durduğumuz nokta ise üslup: Görüşün ifade ediliş tarzı. Burada göreceğimiz bir diğer somut farklılık, üslubun önemli bir bileşeni olan sözcük-

düşünce ve inceleme tembelliğinden başka bir şey yapmayan, arada bir maceracı çıkışlar yapan bir küçük burjuvada, yukarıdaki örnek özgüfunda tımtırlı, süslü, kibirlilik, eğer eylemin içindeyse kabarıp duran, abartılı bir üslup, tam bir gevezelik görürsünüz. Bir proleter devrimci, koşula göre, heyecanlı, coşkulu, umutlu, sağduyulu, ateşli ama yalın bir üslupla anlatabilir size bu eylemi. Bir oblo-movdan yalın, boş vermiş, ölgün, soğuk sözcüklerle dinlersiniz vs. Üslup insandır dedik. İnsan toplumsal bir varlıktır ve kişiliği de mensup olduğu sınıfın genel karakteristikleriyle belirlenir. Dolayısıyla üslup kişiliktir, üslup ideolojik bir olgudur.

Bu uzun girişin ardından, biz devrimcilerin üslubu nasıl olmalı sorusuna yanıt aramaya girişebiliriz. Öncelikle şunu tespit edelim: Bir reçeteden veya değişmez bir üsluptan bahsetmiyoruz. Bunu özellikle vurgulayalım. Çünkü bu konuda gerçekten oldukça fazla kafa karışıklıkları var. Örneğin

sert ve ciddi bir üsluba "sekterlik"; alaycı, kendine güvenli, ironik bir üsluba "kibirlilik"; kolay basit ve herkes tarafından ilk anda anlaşılır bir üsluba "mükemmel, öğretici" deme hastalığı çok tipik. Ya da bol şakacı, mizahi bir üslup karşısında hemen eriyip mum olma, "hoş, anlaşılır, çekici" bulma, tam köylü tarzı. Küçük burjuvalar ülkesinde popüler mizah ve kara mizah her zaman çekim merkezi olagelmıştır zaten. Aynı şekilde ilk bakışta kavranılan, basit ve anında anlaşılır, "hazırlop" söylemlerin, düşünme, kafa yorma, derinliğine anlamaya çalışma noktasında tembelliğin ve ezberciliğin, dogmacılığın hakim olduğu bir kültürde, ayakta alkışlanması ve en ufak bir zorlanmada, "bu anlaşılmalı", "ağdalı bir üslubu var", "halka yabancı", "çok karışık" vs. yakınmaları ve eleştirileri anlaşılır olsa gerek. Bu, aynı zamanda bir iki ezberlenmiş söz ve tımtırlı söylemlerle, kuru ve içi boş ajitasyonla ve sloganlarla öznelci araştırma ve inceleme özürü bir entelektüel sağlığın da motoru olmuştur. Bu noktadan bir adım daha atalım ve üslubumuz nasıl olmalı sorusuna daha somut yaklaşalım.

Elbette ki dilimiz ve üslubumuz berrak ve kolay anlaşılır olmalıdır. Ancak bundan kasıt, gereksiz laf ebeliğinden, süslü-tımtırlı söylemlerden, karışık insan(lar)ın veya okurların yabancı olduğu gereksiz sözcüklerden, tekrarlardan, karışıklık ve sistemsizlikten anı olmasıdır. Bu noktada Mao'nun "Basmakalıp Parti Yazıları" başlıklı makalesi son derece çarpıcı ve öğreticidir. Dil ve üslup konusunda önemli bir rehber olarak değerlendirilip incelenmesi gerekir.

Açık ki halk devrimine kilitlenmiş ve halka ulaşmaya, halkla bütünleşmeye, düşüncelerini halka taşımaya çalışan bir devrimci bunların anlaşılması ve "halkın dili"ne yabancı olmaması için azami gayret içerisinde olmalıdır. Üsluptaki bu sadelik ve yalınlık, anlaşılabilirlik; yukarıda belirttiğimiz şekliyle "kolay anlaşılır" olmaktan farklıdır. Zira üslubumuz kaçınılmaz olarak ifade etmeye çalıştığımız konu ile sınırlanır, şekillenir ve bu konuya ve konunun aktarıldığı kişi(ler)e bizim yaklaşımımız ve bakış açımızla belirlenir. Daha iyi anlaşılması açısından, Wilhelm Liebknecht'in Marks'ın dili ve üslubu üzerine yazdıklarından bazı alıntılar yapmayı uygun görüyoruz:

"Hiç kimsenin, kendisini açıkça ifade etmede ondan daha yetenekli olduğunu da sanmıyorum. Aslında, konuşmadaki bu açıklık ve anlaşılabilirlik, düşüncedeki berraklığın bir ürünüydü; berrak düşünce, zorunlu olarak berrak bir ifadeye yol açar." (W. Liebknecht, Marks'ta, Anılar'dan çeviren: Alaattin Bilgi, Evrensel Kültür, Ekim '97, s: 8)

Kendimizi ve düşüncelerimizi daha iyi anlaşıyor, berrak ve somut bir şekilde ifade edebilmemiz, kaçınılmaz bir ön koşul olarak düşüncelerimizde netliği gerektirir. Ciddiyetsiz, "çok bilmiş"ler, yetmezliklerini, bilinçsizliklerini süslü ve karmaşık bir üslupla "dengelemeye", kafa karışıklıklarını "perdelemeye" ve ne olduğunu dahi doğru dürüst bilmedikleri yabancı sözcükler ve altını boşalttıkları sloganlarla kendilerini olduklarından farklı göstermeye çalışırlar. Açık ki bu, kibirlilik, laf ebeliğidir. Ve öz itibarıyla kendine güvensizlik ve kendini olduğundan farklı gösterme çabası ile şekillenir. Burada düşünce aktarma, ifade etme, kavratma kaygısı değil, kendini tatmin, kendini empoze vardır. Küçük burjuva entellektüellerinde bu sıkça görülürken, burjuvazi de bu yolu özellikle kafa bulandırma, daha öncede belirttiğimiz gibi, dili kendi sınıf çıkarları için kullanmak, halka "cehaletini", "hatırlatarak" halkın kavramasını ve düşünmesini, bilimle, gerçeklerle, düşünceyle, felsefeyle buluşmasını engellemek ve bilimi, bilgiyi halka yabancılaştırmak, halkın anlayamayacağı zor ve karmaşık bir mesele olarak sunmak için yapar. Kol emeği ile kafa emeği arasındaki uçurumun alabildiğine derinleştiği toplumsal sistemlerde bu kaçınılmaz olarak böyledir; emperyalist sistemde, medya vb. aracılığıyla sözde gerçekleri ve bilgiyi halka ulaştırma, halkın öğrenme hürriyeti adı altında, köleci toplumların elitine ait olan düşünme ve bilme, burjuva toplumlarda böylesi trajik-komik bir şekilde "halklaştırılır" ve halkın bilincini köreltmenin ve yönlendirmenin bir aracı haline gelir.

Temel bilimler, felsefe, ekonomi, politika, sanat vb. konularda entellektüel çevrelerin üslubu çarpıcıdır. Yeri gelir tek bir kelimesini dahi anlamazsınız, çünkü ne kadar çok bilemeyeceğiniz sözcük varsa gereksiz yere hepsini ardarda sıralarlar. Öylesine yabancı sözcükler ve karmaşık cümlelerle kuruludur ki, meselenin "uzmanına" sorsanız belki o bile anlamaz orada ne demek isteniyor diye. Dar ve küçük bir "entellektüel" ve "uzman" azınlık, kendi arasında sağırılar diyalogu misali "tartışır" ve kendisini tatmin eder. Zaten uzmanlaşma bunların temel sloganıdır. Uzmanlaşmayı ve her bilimin özgün bir "dili" olduğunu yadsıyamıyoruz tabii. Ancak bunlar, "uzmanları" kadar derinlikli ve profesyonelce olmasa da, bizler tarafından anlaşılmayacak şeyler olmadığı gibi; söz konusu "uzmanlarımızın" olağanüstü bir beceri isteyen üslubuyla yapmaya çalıştıkları gibi, kendi üstün zekalarının tekeline olan alanlar da değillerdir.

Bizler, kendi gerçekliğimiz dahil, ger-

çekleri alabildiğine ciddi ve dürüst, samimi bir şekilde yaşamımızda esas alır; ne kendimizi olduğumuzdan farklı göstermeye, ne de gerçekleri saptırmaya "özel bir çaba" göstermezsek; düşünce tarzımızda, olayları inceleyiş, yorumlama ve bakış açımızda, diyalektik yöntemi ve materyalist bakış açısını, bilimi esas alırsak, kendimizi ve düşüncelerimizi olduğunca, olduğumuzca somut, samimi ve dürüst, anlaşılır bir şekilde ifade etmememiz ve edemememiz için hiçbir sebep yoktur. Yeter ki bunun çabasında olalım. Devrimcilerin politik ajitasyon ve propagandasının temel ilkesidir bu: Açıklık, berraklık, anlaşılabilirlik ve samimiyet. Öyleyse bunun önkoşulu da, kendi içimizde bu netliği ve gelişimi, yetkinleşmeyi sağlamamız, öğretirken öğrenmeyi, Maoist "kitlelerden kitlelere" şiarını propaganda "içeriğine" değil sadece, propaganda üslubumuzda da ilke bellememizdir. Bu zorunluluk sadece kitle çalışmalarında değil, her zaman ve her yerde, tüm sosyal ilişkilerimizde kendimizi ve görüşlerimizi, eleştirilerimizi, özeleştirilerimizi ifade ettiğimiz her zaman ve mekanda geçerlidir.

Yapmacıklık, taklitçilik, üslupta hemen kendini belli eder. Bu noktada, üslupta da "uzmanlaşmış" kişilerin gerçek yüzünü pratikleri ortaya çıkarır. Zaten üslup uzmanlarının ifade veya yazılarında ya bol miktarda popülizm ve bütünlüğündeki bir saga bir sola savrulmuş ve tutarsızlıklar, iç tutarsızlıklar, ya da süslü püslü gevezelikler, olmadı dalkavukluk, yalan, kara çalma, çarpıtmalar bulursunuz. İki yüzlülük, tarihsel olarak yenilir, unutulur veya kendini yitirir. Dürüst insanın üslubu ise onu zaten olduğu gibi yansıtır, yani kendisi neyse duru bir şekilde, konuşmaları, yazıları, üslubu da bununla tutarlılık içindedir. Yazımızın başında "faşizm" ve faşizmle ilgili konuşmaların üslubuna ilişkin örneklerle bunu somutlamaya çalışmıştık. Ve üsluba da kestirmeci, dogmacı kalıplarla yaklaşılmasını vurgusunu da yapmıştık. Şimdi, açıklık, berraklık ve anlaşılabilirlik noktasında yukarıda aktardıklarımıza gene W. Liebknecht yoldaşın bir alıntı üzerinden devam edelim:

"...*"Kapital"*in üslubunun güç olduğu söylenir, peki ele alınıp işlenen konu kolay mı? Üslup yalnız insan değildir; aynı zamanda işlenen malzemedir ve bu malzemeye adapte edilmesi gerekir. Bilime giden kral yolu yoktur; öncüsü ne kadar iyi olursa olsun, insanın kendisini sıkması ve o yolu tek başına tırmanması gerekir. *"Kapital"*in zor, kapalı, ağır üslubundan yakınmak, bir kimsenin zihinsel tembelliğinin ya da düşünme yeteneksizliğinin kabulünden başka bir şey değildir."

Kapitali okurken, üslubundan, yazarının kırk yılın entellektüel ve politik sancısının ürünü olan bu eserini kaleme alırken çektiği tüm acıları, bu eşsiz beyin emekçisinin ve devrim savışısının çektiği sıkıntıları, aktardığı, yorumladığı sistemin, koşulların ağır, kasvetli ve acımasız sınıf mücadelesi ruhunu, tümünü görür, hissedersiniz. Orada, bir sınıfın biliminin muazzam ve ciddi bir beyin emeği sürecinde şekillenişini tüm derinliği ve ağırlığıyla hissedersiniz. Kapitalizmin ekonomik yasalarını, nedenleri ve sonuçları, halkın ve proletaryanın acılarını hissederek, anlayarak öğrenirsiniz.

Komünist önder Cüneyt Kahraman yoldaşın bir yazısındaki üslubu üzerinde de bir başka örnek olması açısından duralım: Yazının final cümlesi, yazının bütünlüğüyle birlikte, çarpıcıdır ve o ifadede Cüneyt Kahraman'ı görürsünüz: **"And olsun ki size gözyaşı dökürenler, yarın gözyaşı dökülenler olmayacaklardır. Çünkü yarın, gözyaşı dökürdüklerinin önünde diz çökerek kan ağlayacaklardır."** Burada, somut ve kesin olarak sınırsız bir halk sevgisi, sınıf kını, acıların intikamının devrimle alınacağı yemini ve kararlılık, bir o kadar yeminle karakterize olan ideolojiye ve kendine güven, iddia ve cüret, düşmana bilinçli ve tarifsiz bir öfke vardır. Bu sözleri ve bu üslubu iştirken halkın acılarını yüreğinizde duyumsamadan ve aynı kını, öfkeyi ve kararlılığı, cüreti ve hedefe, zafere kilitlenmeyi, savışma azmini yumruklarını sıkarak yüklenmeden edemez hiçbir devrimci. Ve üsluptaki sertlik ve kesinlik kadar, halk sevgisindeki sonsuz şefkat ve yumuşaklığı aynı anda hissettirir bu üslup.

Yine Cüneyt Kahraman yoldaşın bir başka yazısını, pragmacı hizibin üzerinde kıyametler kopardığı yazısını ele alalım: **"Lordlar Kamarası ve şovalyeleri."** Keskin ve tavizsiz bir eleştiri; küçümseme, alaycılık ve haklı olarak küçümsediklerini kahreden, iddialı, kendinden emin bir üslup; partiyi ve değerlerini, devrimi ateşli ve cüretli bir sahipleniş vardır. Buna kibirlilik ve sekterlik yaftasını yapıştıranlar çok olmuştur. Ancak açık ki üslubu; değerleri "kavrulmuş fıstık gibi yiyenlere" gerçek ve samimi öfkesini, duygularını olduğu gibi yansıtmış ve içeriği ile uyumlu bir keskinliktedir; alabildiğine net, berrak ve doğrulardan emin, doğrularda tavizsiz bir kafanın, sürece en devrimci bakışın ürünüdür.

"Üslup, sağa sola sapmadan doğruca kalbe saplanan bir oktur" diyor W. Liebknecht. Öyleyse tekrardan, üslubumuzun, kendimizi ve görüşlerimizi ifade ile amaçladıklarımıza uygun olması, en doğrudan ve özlü haliyle bu amaca yönelmesi, işlediğimiz konu

ve hedeflediğimiz kişi ve kişilere uygun şekilde biçimlenmesi kaçınılmazdır. Bu kaçınılmazlık, biz; niyet, istem ve düşüncelerimizde berrak, samimi ve dürüst olduğumuz ve alabildiğine açık bir şekilde bunu yansıttığımız oranda kelimenin gerçek anlamıyla doğal ve insanca olacaktır. Burada kaygı, kuşku, korku, özgüvensizlik, samimiyetsizlik, muğlaklık, ortayolculuk, iki yüzlülük, kibirlilik vb. yer yoktur. Düşüncede doğruluk, dürüstlük ve berraklık, üsluba da yansıyacağı gibi, hedefe ulaşmanın da garantisidir. Bu belirlemeden yola çıkarak, şimdi de üsluba ilişkin kimi statükocu yanaşmalarımıza yani aslında kişiliğimizde statükoculuğumuza, ideolojik olarak dönüşüme inadımıza geçelim.

Yukarıda, sert ve keskin üslubun her koşul altında, tam bir öznelcilikle nasıl "sekterlik" olarak nitelenebildiğini belirtmiştik. Halbuki sekterlik, farklılığa tahammülsüzlüğün, öznelciliğin ve ben-merkezciliğin ürünüdür. Buna karşılık sertlik, açık ki farklı olduğu için değil, yanlış olduğu için "tahammülsüzlüğün" yanlışla proleter bilinçli ve kof olmayan, bilimsel bilgiye dayanan öfkenin; eğer dosta yönelirse eleştiri, kazanma, bütünleşme amaçlı, düşmana ise meydan okuyan bir ifadesi olabilir ve nesnel ve samimi yaklaşıldığında bunu ayırtedebilmek de bizzat üslubun kendisinden kaynaklı oldukça kolaydır. Buna karşılık öznelcilikte ısrar eden ve "yanlış yapmanın bu en güvenilir yolunda" sebatla ilerleyenlerin (!) öğrenmesi pratikte başarıları duvara çarpa çarpa mümkün olacaktır diye umalım.

"Öğretmen olarak Marks'ta, karşındakinin cesaretini kırmaksızın katı olabilmek niteliği vardı. Bir başka önemli niteliği de, bizi kendimizi eleştirmeye zorlaması, başarılarımıza böbürlenmemize izin vermemesiydi. Zalimliğe varan bir eleştiriyi bazen alaycı, bazen şakacı bir üslupla yumuşatmasını bilirdi" diyor W. Liebknecht aynı eserinde. Ve Marks'ta, akıma karşı yüzmenin ve doğrularında kararlılığın pratigini an an görürsünüz. **"Üslubundaki yumuşatma"** asla doğrularından taviz şeklinde olmamıştır açık ki. Hiçbir zaman popülizm, yerli yersiz eleştirilere, iflah olmaz kişiliklerin karalama ve tecrit pratiklerine yanıtı, çok sevdiği Dante'nin bir sözü olmuştur: **"Diller iste-diği kadar kuyruk sallasın, sen kendi yolunda yürü!"**

Benzer yaklaşımı Mao'dan bir alıntıyla somut olarak örnekleyebiliriz:

"Kolay kolay gözyaşı dökmek iyi bir şeydir, ama bir insan ne zaman acı çeker? İşçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin geleceği tehlikeye girdiği zaman. O zaman biraz gözya-

şı dökülebilir. Hatalı bir biçimde derecelendirilseniz bile, size uygun görülen rütbeyi kabul etmeli ve gözyaşlarınızı koyuvermemeli, onları içinizde tutmalısınız. Bu dünyada birçok haksızlık oluyor ve belki siz de yanlış derecelendirilmiş olabilirsiniz. Ama buna rağmen kıyameti koparmak için bir neden yoktur; çünkü bu önemsiz bir şeydir ve yiyecek bir şey bulabildiğiniz sürece halinizden memnun olmanız gerekir. Çünkü ne de olsa biz devrimci bir partiyiz ve ilke olarak kimsenin açlıktan ölmesine izin vermeyiz. Bir insan açlıktan ölmedikçe devrimci çalışma yapmalı ve daha fazla çaba harçlamak için kendini zorlamalıdır..."

Bu sözler gerçek bir devrimci ve dürüst bir insan için son derece ağır ve "kabullenmesi zor" eleştiriler olabilir. Ancak, bir o kadar da çarpıcı ve yol- daşça öğreticidir. Buna karşılık bir küçük burjuva, aynı sözlerden gurura kapılarak, kendisinin dikkate alınmadığını, küçümsendiğini, alay edildiğini, anlaşılmadığını veya "o hassas" küçük burjuva yüreciğinin incitildiğini düşünebilir. Mao'nun üslubu oldukça yumuşak ve rahatlatıcı, güven vericidir. Ancak görüldüğü üzere, eleştirisi oldukça keskin ve acımasızdır özünde. Yine Mao'dan bir başka alıntıyla bir başka örnek:

"Eleştiri amansız olmalıdır. Bazı yoldaşların konferansta yaptığı eleştirileri yeterince amansız bulmuyorum. Başkalarını incitmekten korkar gibi bir halleri var. Eleştirinizi yeterince amansız değilse, iğnenizi yeterince derine batırmamışsanız, eleştirilen kişi hiçbir acı duymaz ve eleştiriye kulak asmaz. Eleştirdiğiniz kişinin ve bölümün adını belirtin. Bu işi doğru dürüst yapamadığınız için senden hoşnut değilim ve sen bundan alınıyorsan da ne yapayım. Başkalarını incitme korkusu, oy kaybetme korkusu ve zaten kusursuz olan bir çalışma ilişkisini bozma korkusundan başka bir şey değildir. Bana oy vermezsen ekmeğimden mi olurum? Hiç de değil. Aslında söylemek istediklerinizi açıkça söyler ve meseleyi dobra dobra ortaya koyarsanız, başkalarıyla daha iyi geçinebildiğinizi göreceksiniz. Boynuzlarınızı kullanmaktan kaçınmayın. Öküzlerin neden iki boynuzu vardır? Boynuzlar savaşmak için, kendini korumak ve saldırmak içindir. Yoldaşlara sık sık başlarında boynuz olup olmadığını sorarım. Yoldaşlar, alınınızı bir yoklayın bakalım var mı, yok mu? Görüyorum ki bazı yoldaşların boynuzları var, diğer bazılarının ise hiç boynuzu yok. Bence boynuzlara sahip olmak daha iyidir. Çünkü bu, Marksizm'le iyi bağdaşır. Eleştiri özeleştirisi Marksizm'in temel ilkelerinden biridir."

Keskin, doğrudan, yalın ve özlü bir

eleştiri. İçeriği itibarıyla konferans delegeleri için "zalimce". Ancak yoldaşlık sıcaklığı, samimiyet, güven, rahatlık var üslupta. Üslubu hoş, espirili ve kesinlikle kavratmaya ve kazanmaya dönük, anlaşılır ve sade. En önemlisi de hedef kitlesini hiçbir gurura yer bırakmaksızın, "boynuzlarını" kontrol etmeye zorlayan ve eleştirisi cesareti veren bir üslup.

İlkede sağlam, bilinçte berrak bir komünist, amaçta da nettir ve üslubunu da amaçla şekillendirir. Bu bağlamda, verili koşulları ve konusunun nesnelerini kavrayıp tanıdığı oranda, üslubunu amaca uygun bir tarzda esnetebilme yeteneğine sahip olduğu gibi, bunu ideolojik olarak, içselleştirdiği oranda, hiçbir yapmacılığa ihtiyaç duymadan, tüm doğallığıyla, tamamen sınıf karakterinin ve kişiliğinin doğal bir sonucu olarak yapar. Halbuki biz, bırakalım bu tarz bir üslup tutturmayı, düpedüz "üslupsuzlukların", "esas olan nasıl söylendiği değil ne söylendiği" şeklinde bir olgunun içini öznelci bir tarzda boşaltarak savunulabildiğine günlük yaşamımızda defalarca tanık olabilmekteyiz. Bundan da ötesi, böyle bir "gerekçelen-dirmeye" dahi ihtiyaç duymadan, "ben böyleyim", "benim mizacım böyle", "bu da benim üslubum" gibi yaklaşımlar, düpedüz proleter dışı sınıf tarzı, alışkanlıkları, ideolojik duruşuyla kendini pervasız bir şekilde dayatmaktan başka bir şey değildir. Üslubun amacına aykırı sonuçlara yol açıyorsa, düpedüz "üslupsuzluk"larla çekim gücü değil, dağıtan ve parçalayan, kaybettiren, iten olmana hizmet ediyorsa, özünde acizlik ve çaresizlik olan kendini dayatmayı bir kenara bırakacak, proleter çizgiye geleceksin. Bu bağlamda üslupta "esnek" olabilmek, ideolojik durağanlığı, geri sınıf tarzı ve üslubunda, proleter dışı sınıf dokusunda statükoculuğu ve dayatmacılığı reddetmek ve ilkede, sağlam bir şekilde ideolojik dönüşümde, arınma ve kazanma bilincinde kararlılık ve netlik demektir.

Sekterlik tam da bu noktada kendisini gösterir. Öznelcilik, bu bağlamda yetmezlik, kibirlilik ve kendinden memnun bir şekilde bu gerçekliğini gizlemek, elbette ki üsluba da kendini dayatma şeklinde yansır. Yukarıda da vurguladığımız gibi, burada "amansızlık", keskinlik, sertlik ve netlik, berraklık değil; burjuva ve küçük burjuva tahammülsüzlüğü, öfkesi ve kibirliliği, feodal ağavari mutlak dayatmacılık ve abartılı, üst perdeden tumturaklı "keskin" söylem ve yaklaşımlarla kestirip atmalar vardır. Gereksiz yere heyecanlı ve panik içerisindeki parlamalar vs; bunlar özgüvenin, açıklık ve netliğin, dürüstlüğün değil, küçük burjuva sınıf güdülerinin üslubudur. Aynı şekilde atıp tutmalar, nesnel ger-

çekliğe dayanmayan "iddia"lar, tehditvari içi boş yaklaşımlar, apolitik söylemler, üslubun değil, yetmezliğin ürünü "üslupsuzluğun" görüngeleridir. Özellikle konuşmada üslup, esnekliği, diyalog dahilinde karşımızdaki nabzını sürekli tutabilirliğimizin avantajı ile de beraber, çok daha büyük bir önem, bunun için de çok daha sağlam ilkelilik ve sabır, yetkinlik meselesidir. Yerli yersiz bağırıp çağır-malar, hale ki küfür, taciz, gereksiz ima vb. yaklaşımlar, proleterlerin üslubu olamaz. Yıkıcıdır, bozguncudur. Kendine güvensiz ve tahammülsüzlüğüyle sekte, hotzotçu ve kendini, görüşlerini kendinden emin, açık ve güvenli bir şekilde değil, sindirme ve bastırma yoluyla, "kendini" "muzaffer kılmaya" dönüktür. Kimse bu bağlamda, "ama düşüncem çok açık, içeriği şuydu", "ne yapayım sınırlendim", "benim ses tonum böyle", "benim üslubum böyle" gibi gerekçelerle bu çaresizliğini aklamaya ve kendini dayatmaya kalkmamalıdır.

Özellikle eleştiri ve özeleştirielerde böyle çarpıklıklarla karşılaşabiliyor. Üslup, kimi zaman öznel niyeti, amacı, söylenmek istenenin içeriğini alıp götürüyor ama sanki bu bizim sorunumuz değilmiş gibi üslubumuzu düzeltme ihtiyacı duymuyoruz. Üslubun, bizzat bizim özsel, kişisel bir sorunumuz, ideolojik zaaflarımızın bir görüngüsü olabildiğini ve "üslupsuzluğun" yani yanlış üslubun gerek bizim açımızdan, gerekse de değiştirmeye, dönüştürme çabamızı ve bu çabamızı yönelttiğimiz kişiler açısından niyetimizin karşıtı bir duruşa sebebiyet verebildiğini, verdiğini görmüyor, kavramıyoruz. Dolayısıyla değişmiyor ve değiştiremiyoruz da. Öyleyse üslubumuza dikkat edeceğiz. Bilinir, bazen, eleştirinin içeriğine bakmadan üslubu üzerinden fırtınalar kopandığı oluyor. Aynı şekilde bir kitle çalışmasında, üslupsuzluğumuz politikayı taşıyabilmemizin, dinlenmemizin önüne engel olabiliyor, güven veremiyoruz. Gerçekten de üsluba abartılı yaklaşımlar olabildiği ve bunun içeriği boşaltma vesilesi haline getirilebildiği bir gerçek; hele karşımızdaki bir küçük burjuvaysa, üsluptaki hatamıza, yanlışımıza tutunabiliyor, misilleme vesilesi yaparak söylediklerimizin, yazdıklarımızın içi boşaltılabilir.

Ama üslubumuz ortamı bu hale getiriyor, bozuyorsa, amaca uygun değilse, bize engel oluyorsa, neden onda ısrar edelim ki? Neden yanlışlarımıza karşımızdaki yanlışlarını gerekçe yapıp "daha haklı", "daha yanlış" vb. kendimize liberal, küçük burjuva gururuyla, kaprisiyle, statükoculuğuyla, "hak-hukuk" safsatalarıyla örülü tutumlar geliştirelim ki? Hangi devrimci yanlış yapmaz? Fakat hangi devrimci için yanlış yapmak ve amacına giden

yola kendi koyduğu engelleri ortadan kaldırmamak bir "hak" olabilir? Ciddi olmak gerekiyor.

Üslup üzerinden fırtınalar koparmak kötü bir şeydir ama, "üsluba takılma içeriğe bak" gibi muğlak yaklaşımlar da iyi değildir. Bu diyalektiği kavramamız gerekiyor. Bunu kavrayamamak, çok ciddi yanlışlara ve sonuçlara gebe bırakır bizi. Burada temel sorun, ya ilkeden vazgeçmek ve azami "esneklik" yani liberalizm hatasına düşmek, söyleyeceklerimizden, görüşlerimizden uzlaşmacı, ortayolcu ve muğlak bir tarzda vazgeçmek, "yumuşak"; ya da son derece katı bir "ilkelilik" ile esneklikten vazgeçerek yaşama ters düşmek, yıkıcı ve sekte, dağıtıcı olmak ak-kara ikliminde düğümleniyor. Bütünlüklü ve nesnel bir bakış açısı olmayınca, öznelcilik ve bireycilik temel ilham kaynağımız olduğu müddetçe, ilkeli esneklikle ayakların sağlamca yere basmasını sağlamak imkansızdır.

Yine, alabildiğine ciddi ve disiplin gerektiren bir ortamda haddinden fazla şakacı, sulu, muzipliklerle dolu bir üslup düşünün. Tersinden, son derece dostane olması gereken bir ortamda, gergin, hop oturup hop kalkan misali bir üslup vs. Bu üslupla neyi ne kadar değiştirebiliriz? Devrimcilik değiştirmeye ve dönüştürme işiyse, bizler öncelikle değişip dönüşmesini; üslubumuzla somut durumu ve zorunlulukları, gerçekliği, amacımızı, söylediğimiz, yazdığımız içeriğini doğru bir tarzda, diyalektik yöntemle buluşturmasını, bu uyumu sağlamayı bilmeliyiz. Üslupsuzluklarımıza, üslup konusundaki kayıtsızlıklarımıza, sıkı sıkı sanılmaktan vazgeçmeliyiz. Her şeyden önemlisi, bunun için alabildiğine açık, kafamızı kendi omuzlarımızın üstünde taşıyan ve öznelciliğe, bireyciliğe, proleter dışı hiçbir yaşama ne kendimizde ne de çevremizde prim vermeyen ve de "bin kılıç darbisiyle paramparça olmaktan" sakınmayacak denli doğrularımızda ısrarlı ve kararlı, yanlışlarımıza karşı tavizsiz ve bu noktada kendimize karşı da "acımasız ve amansız" olmamız ön koşuldur.

Dil ve üslup konusunda daha söyle-necek, tartışılacak, yazılacak çok şey var. Ancak biz yazımızı, son bir kez ifade de saflık ve dürüstlük zorunluluğunun ve üslubumuzun kişiliğimizin bir aynası olduğunun vurgusunu yaparak sonlayalım. Devrimci kişilikler için, bunu ve de "üslubun sağa sola sapmadan doğruca kalbe saplanan bir ok" olduğunu kavramak ve üsluba bu ciddiyetle dikkat ederek, üslubumuzdaki sorunlarımızı düzeltmeye çalışarak bu zorunlulukları yaşama geçirmek, devrim mücadelesinin ve insanın insan olma mücadelesinin kaçınılmaz bir paydasıdır ●

Silahlar asla susmayacak

yetlerimizi zaafa uğratmadığını söyleyebilir miyiz? Düşmanın sinsi bir şekilde içimize sızdığı hainlerin tam da bu ilkesiz zeminden beslendikleri tartışmasız bir gerçektir. Kısacası, ajan ve provokatörlerin özlemine duyduğu bu ortamı biz kendi ellerimizle sunmaktayız.

Partimiz, önderlerimiz, kadrolarımız, komiserlerimiz, komutanlarımız ve savaşçılarımız hakkında yapılan dedikodulara çanak tutulmadığı söylenebilir mi? Hemen her semtte buna benzer pratiklerin sıkça ortaya çıktığını hangi birimiz inkar edecekti? Düşmanın sızdığı ajanları yapmak istediği de bu değil midir? Niyetlerin ne olduğu pek önemli değildir. Parti saflarında güvensizlik ve kaos yaratmak objektif olarak karşı-devrimci faaliyette hizmet etmek değil midir?

Hiçbir zaman unutmamalıyız ki; düşman ajanlarının parti saflarında yaratmaya çalıştıkları temel görevlerden biri de güvensizlik tohumu serpmektir. Parti saflarında herkesin birbirinden kuşulanacağı bir ortamın yaratılması; önderlerimiz, komiserlerimiz ve komutanlarımız hakkında dedikodu çıkarıp yaymak; entrika çevirerek yaşamı boyunca halka, devrime ve partiye bağlı kadrolarımız, komiserlerimiz ve komutanlarımız hakkında kuşku yaratarak siyasi yaşamlarını bitirme gibi şeytanlıklar, sinsilikler ajan ve provokatörlerin vazgeçilmez görevlerindendir.

Partiyi iç kaoslarla oyalama, partinin taktik yönelimlerini boşa çıkarma, yeni taktik yönelimlere karşı düşmanın hazırlık yapmasını sağlama gibi faaliyetler, ajan ve provokatörlerin görevleri arasındadır.

Bir an hep birlikte düşünelim: Düşman sizmalarının bu görevlerini rahatlıkla yerine getirmesinde bizlerin hiçbir payı yok mudur? Kaynağı belirsiz dedikoduların sağa sola yaymaya ve bununla halkın partimize olan güvenini sarsmaya hiç mi aracı olmadık? Düşmanın psikolojik savaş propagandasına şöyle veya böyle yardımcı olunduğu inkar edilebilir mi? Bu ve buna benzer soruları çoğaltıp ve yaşamın her adımında kendimize sorup doğru bir şekilde cevaplamadıkça gerçek anlamda bir TKP(ML)'li olmadığımız gibi Kongre Hazırlık Konferansı'mızın ve Kardelen Harekati'mizin yeni yönelimini anlamamış demektir. Unutmayalım ki, ajan ve provokatörlere karşı koymada partinin özel bir zırhı olmadığı gibi buna ihtiyacı da yoktur. Bilimsel komünist uyanıklık, demir disiplin, illegaliteye bağlılık, sürekliliği sağlanmış bir denetim, yüksek sınıf bilinci ve Marksist-Leninist-Maoist eğitim sistemi dışında özel zırhlara ve silahlara komünistlerin ihtiyacı olmaz. Maoist çalışma tarzını layıkıyla yaşama geçiren bir Komünist Parti'nin saflarında hainlerin uzun süre yaşayabileceğini sanmak, özünde Maoist ideolojiye inançsızlıktır; güvensizliktir.

Benliğimize kazımalıyız ki; zorunluluklar dünyasından özgürlükler dünyasına doğru başlattığımız bu meşakatlı yarıyış, tarihsel olarak engellenemedi ve engellenemeyecektir. Çünkü bizler, gücümüzü, tarihi yaratan emekçilerden alıyoruz.

Çünkü bizler, gücümüzü, enternasyonal proletaryanın bilimsel ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'den alıyoruz. Bu bilimsel ideolojinin yol göstericiliğindeki devrimci savaşımızı engelleyebilecek hiçbir savaş doktrini tanımıyoruz. Çünkü burjuvazi bunu üretecek kadrete sahip değil. Bir avuç kan emici emperyalist ve yerli uşakları dışında insanlığın büyük davası komünizme sonsuz bir inançla

bağlı olan partimiz TKP(ML), başta proletarya olmak üzere ezilen emekçilerden aldığı güçle, bugüne kadar uğradığımız yenilgilerin acılarını, hincini düşmanlarımızdan çıkarmaya muktedir biricik güçtür. Faşist diktatörlük ile girdiğimiz amansız savaşta, savaşın yarattığı gedikleri kapatmayı yığıtça omuzlayacak, daha büyük bir azim ve enerjiyle ve daha bir arınmışlıkla ezilen dünya halklarının hakkı davasının hizmetinde olacak ve bütün sınıf düşmanlarımız hak ettikleri cezaya çarptırılacaklar dek durup dinmeyecek ve çağlayan nehirler gibi yatağından taşarak akmaya devam edecektir. Sallarımızın bozguna uğradığı tarihsel anlarda dahi, bu kutsal davamıza olan tutkumuzun zerre kadar eksilmemesi bundandır. **Bundandır ki;** kitabımızda bezginliğe, umutsuzluğa ve düş kırıklıklarına yer vermedik; vermeyeceğiz. Yenilgilerimiz bile yığıtça ve mertçe oldu. Çeyrek asrı geçen sürede başlarımızın hep yukarıda ve dik durmasının sırrı buradadır.

Benliğimize kazımalıyız ki; Halk Savaşı'nın kızgın ateşinde çürüğe çıkmış, eğilmiş, bükülmüş yanlarımızı reddediyor ve teorik dayanımımızın yanısıra savaş kapasitemizi daha da yükseltiyoruz. İsrarla vurguluyoruz ki; savaş artık çok daha katı ve sert bir niteliğe bürünecektir. Kuşku yoktur ki, savaşın bu katılığına ve sertliğine göğüs gereleyenler tipki Kongre Hazırlık Konferansı sonrasında olduğu gibi saflarımızdan çıkacaktır. Aramızdan sessiz sedasız çekilenler, kopanlar olacaktır; kendi arzularıyla ayrılıp, kendilerine özgü bir dürüstlük göstermek isteyen bazı kişilerin savaşın sert ve katı basamaklarını tırmanma yeteneklerini yitirmelerini doğal karşılarız. Ancak tükenmişliklerine ve bitmişliklerine rağmen yüzlerce şehidimizin kanı ve canı ile yazılan TKP(ML) ismini bir rant olarak kullanmaya çalışan asi çetelere ve kariyeristlere asla ve asla aynı hoşgörüyü göstermeyecek; partinin birlik ve bütünlüğüne yönelen her saldırının en amansız düşmanları olmaya devam edeceğiz.

Benliğimize kazımalıyız ki; Halk Savaşı'nın ilk evresinde savaş meydanlarında yoğunlukla biz devrimcilerin ve komünistlerin kanı akacaktır. Taktik olarak düşmanın devrim güçlerinden güçlü olduğu evrelerde bu kaçınılmaz bir bedeldir. Bu bedeli göze alamayan bir partiden "savaşçı bir parti" diye söz edilmesi olanaksızdır. Bununla birlikte bireysel olarak bu bedeli göze alamayan, düşman karşısında yalnız kaldığında savaşçı kazanma cesaretini kuşanamayanların, zafere söz etmeleri gevezelikten öte bir şey değildir. Tek başımıza kalsak dahi yenme ve kazanma düretine, ideolojik donanımına sahipsek asılmaz gibi görünen engellerin kağıttan bir şato olduğu gerçeğinin görülmesi zor olmayacaktır.

Benliğimize kazımalıyız ki; kanlar içinde, yara bere içinde büyük bir tutkuyla doğrulup geleceğiz. Alınan her yaradan sonra doğrulmasını beceremeyen bir savaş partisi, omuzladığı savaşı asla zafere taşıyamaz. Bundandır ki, parti kanlar içinde olsa da; yara bere içinde olsa da başlar hep yukarıda ve savaşçı kazanma azmiyle dindik durmak zorundadır.

Benliğimize kazımalıyız ki; faşist diktatörlüğün saltanatının yerlebir edilebilmesi için binlerce ve milyonlarca halk evladının kurban verilmesi bizlerin isteği olmaz. Aksine tarihin bizlere dayattığı bir sorumluluktur. Sorumlulukları yüklenmek ise bizlerin görevidir; ezilen halkların mutluluğu ve özgürlüğü

için kurbanlar vermek bir zorunluluk ise, hiç bir TKP(ML) kadrosunun, savaşçısının, militanının bu bedeli ödemekten kendisini azad etme hakkı olmaz. Her TKP(ML) faaliyetçisi görevlerini sakın, sabırlı ve büyük bir doğruluk içerisinde sızlanmadan, yakınmadan ve hiçbir köbrililiğe kapılmadan yerine getirmekle yükümlüdür. Bu yükümlülüğümüzü yerine getirdiğimiz takdirde ölümün bizi nereye ve hangi şekilde karşılayacağını hiçbir önemi yoktur. Ve olmazda. Zira, amacımız zafere ise ölüme küçültmek gayet kolaydır.

Yine benliğimize kazımalıyız ki; faşist diktatörlüğün koyu zulmü altında yüzlerce aydın, sanatçı ve yazar süsürlülmeye çalışılmalı da; milyonlarca yoksul olsa da; kahraman halklarımızın binlerce kahraman oğlu ve kızı zindanlara tıkılmış olsa da; herbiri birer ateş topu olan komünist önderlerimiz, komiserlerimiz, komutanlarımız ve yüzlerce TIKKO savaşçımız hunharca katledilmiş olsa da, başta işçi sınıfımız olmak üzere halklarımız asla önderliklessiz kalmadı, kalmayacaktır. Köyünden kentine, dağından ovasına kadar bunca acı çekmiş topraklarımızdan ve yüreğimizden gelen sıcaklıkla partimiz TKP(ML) önderliğindeki Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu; halklarımızın önderliklessiz bırakılıp, ebediyen köleliğe mahkum edilmesine asla izin vermeyecektir. Bu coğrafyada tek bir TKP(ML)'li kalsa da, mümkünse yok bu kırmızı bayrak dalgalanmaya devam edecektir.

Tarihi boyunca içten ve dıştan yemediği darbe kalmamasına karşın, bugün Karadeniz'de, Dersim'de, kent varoşlarında, zindanlarda silahlanmış konuşuyor ve bayrağımız dalgalanıyorsa, bu, halklarımız ve şehitlerimiz olan devrim sözümüzün gereğidir. Bugün, gururla TKP(ML)'iyim diyebiliyorsak; bu, şehitlerimizin canları pahasına yarattıkları komünist miras sayesinde. "Bitiler" dediği bir anda Karadeniz'de kırmızı bir hançer gibi faşizmin kalbine saplanıyorsa; bu, şehitlerimizin yol göstericiliği sayesinde. Çünkü, şehitlerimiz, küçük dünyaların, bencil çıkarlarının hesabını yaparak toprağa düşmediler. Onlar işçiler için, köylüler için, tüm emekçiler için, ezilen Kürt ulusu için ve proletar dünya devrimi için can verdiler.

TKP(ML)'ye gönül verenleri ısrarla Munzurlara ve Kaçkarlara gerilla savaşına davet ediyorsak, bu, tamamen şehitlerimize ve halklarımıza verdiğimiz devrim sözünün eri olduğumuz içindir. **Bundandır ki,** bugün partimiz TKP(ML) önderliğindeki Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu'na katılıp savaşmak; güneşin, suyun ve havanın her canlı varlık için zorunluluğundan daha büyük bir zorunluluktur. Güneşin ve ateşin çocukları olarak bilinen her TKP(ML) gönüldasının bu zorunluluğu savaştırmaya, eritemeye hakkı yoktur. Devrimci savaşımızın kat be kat büyüyüp daha geniş bozkırları tutuşturması ve dünyanın bu parçasına cennetin basamaklarının düşenmesi için yaşam bizlere bunu dayatıyor.

Parti taraftarlarına çağrımız açık ve nettir: Sağlığı yerinde, yaşı uygun ve eli silah tutan tüm yoldaşlarımız TIKKO saflarında savaşa katılmalıdır. Ayrıca, faşizmin topyekün saldırılarına karşı Dersim ve Karadeniz merkezli oluşturduğumuz ve mücadelenin tüm alanlarına yaymayı öngördüğümüz Devrimci Birleşik Güçler projesi ile topyekün direniş yaygınlaştırmak, savaşın ön siperlerine aulmayı dayatmaktadır. Şimdiye kadar kazandığımız tüm başarı ve zaferlerde olduğu gibi, bundan sonra da tarifsiz fedakarlıklar, destansı kahramanlıklar gösterilecek, **SİLAHLAR SUSMAYACAK... SAVAŞ BÜYÜYECEK... BAYRAK DALGALANACAK ve TKP(ML) İKTİDARA YÜRÜYECEKTİR!**

Çiğdem KAZAN, Sağmacılar Esir Kampı

Çeyrek asırdan fazla bir tarihe sahibiz. Kelli-menin gerçek anlamında tarihin derinliklerinden geliyoruz. Bu tarih boyunca, canlarımız ve kanlarımızla ülkenin her karış toprağına sükülüp abılması mümkün olmayan kokler saldık. Tarihimiz boyunca parlak zaferlere imza attığımız gibi, yenilgilerle ve katik ortamlarla yüz yüze geldik. Halklarımızın ve partimizin uzun yıllar süren zorlu günlerini hep Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yol gösterici fenerleriyle aşarak geldik bugüne. Yenilgilerle, darbelerle, ihanetlerle, içten dar-belenmelerle karşı karşıya geldiğimiz anlarda dahi yolumuzu şaşırmadık. Çünkü, zafere giden yolun çiçekli hallediye döşenmediğini biliyorduk. Bu yolun, oldukça dikenli ve sarp kayalıklardan geçtiğini tarihe adımızı attığımız günden beri biliyorduk. Bu yolda yaşanacak acıların ateşini okyanusların dahi söndüremeyeceğini iyi biliyorduk.

Evet, bu yol sarp ve yalçın dağ yamaçlarından geçer, bu yol, yoldaşlarımızın kanıyla sulanmış bir yoldur. Bütün bu acıları yaşadığımız anlarda dahi Marksizm-Leninizm-Maoizm'e olan inancımızı hiç yitirmeden, hatalarımızdan, eksikliklerimizden, suçlarımızdan arızıp geldi dersleri çıkararak yürüdük. Bozguna uğradığımızda hep uluslararası komünist hareketten ve tarihimizden öğrenerek yönümüzü tayin ettik. Saflarımızı aralıksız sürdürdüğümüz halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesi içinde yendi ve yeniden düzenleyip, pekiştirerek zafere olan azminizi daha da çelikleştirdik. Yaralandık ama eğilip bükulmedik, ihanete uğradık ama ihaneti proletaryanın kızıl çekici ile ezip, dimdik ayakta durmasını hep başara geldik.

Kurucu Önderimiz ve Başkomutanımız İbrahim Kaypakkaya yoldaş, "Türkiye'nin geleceği celikten yoğunluyor. Belki biz olmayacağız ama, bu çelik aldığı suyu asla unutmayacak" demişti. Yaşanan tarih tam da önderimizi doğrularcasına kan- revan içinde ülkenin geleceğini celikten yoğunluyor. Bu çelik, zaferin son anına kadar ellerimizde biçimlenecek. Cepheden partimizle başıdemeyen faşist diktatörlük, sıyrtanı planlarla içimize sızdırdığı Karşı-Devrimci Hücre ile partimizi karşı-devrimin bir aracı haline getirmeyi düşledi. Büyük bir gururla belirtmeliyiz ki, düşmanın bu sinsi planını komünist önderimiz Cüneyt Kahraman önderliğinde paramparça ederek, şehitlerimizin yol göstericiliğinden zafere doğru daha bir birikimli ve deneyimli olarak yürümeye devam ediyoruz. Bu, rehavete kapılmamız anlamına asla gelmemelidir. Aksine daha bir uyanık şekilde tetikte olmamız gerektiğini emretmektedir.

Açık yüreklilikle belirtmeliyiz ki; saflarımıza sızdırılan ajan-provokatörlerin haince faaliyetleri, düşmanın dört gözle beklediği sonuçlara ulaşmasa da, partimiz saflarında tamiri kolay olmayan tahribatlara, erezyonlara neden oldu. Kendi yanlışlarımız, yetmezliklerimiz, parti çalışmasındaki zayıflıklarımız olduğu sürece bu tahribatları gidermek bir yana daha da derinleştirmiş oluruz. Sözkonusu yanlışlıkların, yetmezliklerin ve zayıflıkların; ideolojik, siyasi, örgütsel ve sınıfsal köklerini ortadan kaldırmadıkça döne döne aynı son ile karşılaşmamız kaçınılmazdır. En basitinden illegalite kurallarına uymama, abıyıp çavuş ilişkilerinin etkisinden kurtulamama, gereksiz gevezelikler yapıp, öğrenilmemesi gereken meselelere merak duyma, sorunları kişiselleştirip siyasi-ideolojik yanını hep arka planda tutma, bilimsel kuşuculuğu elden bırakıp yanlışlıklara olduğundan fazla hoggörüllü davranarak parti yaşamının liberalize edilmesine göz yumma, körü körüne güven besleyerek kişiye tapmacılığa onay verme vb. yanlışlıkların günlük örgütsel ve siyasi faali-

Şubede çözülmek...

Sınıf mücadelesinde önemli çatışma alanlarından birisidir "sorgu süreci". Devrim mücadelesine katılanların çoğunlukla karşı karşıya geldiği bu çatışma alanında ortaya konan/konacak tavır, mücadelenin almış olduğu genel seyirden bağımsız/özerk değildir. Sınıf düşmanlarımızın kolluk güçleri, savaşın genel seyrine göre özel yönelimlere girerek sorgu sürecindeki uygulamalarını belirlerler. Uyguladıkları işkencenin şiddetini, psikolojik-ideolojik yöntemlerini, sorguda sorulacak soruları, amaçları ve bunları elde etmek için uğraştıkları süreyi vb. sınıf mücadelesinde devrimle karşı-devrim güçlerinin o konjektürdeki, taktik süreçteki konumlanışına göre belirlerler. Bu açıdan sorgu sürecinden geçen çoğu bireyin düşündüğünün, görünenin aksine, düşmana karşı geliştirilecek tavır, salt bireyi değil, mücadelenin genel gidişatını şu veya bu düzeyde ilgilendiren bir sorundur ve ilk önce bu bilince çıkarılmalıdır. Burada, bireyin şahsında devrim ile karşı-devrimin hesaplaşması söz konusudur.

Sorgu süreci veya daha yaygın tanımıyla şube tavrı üzerine, işkence ve işkenceye karşı alınacak tavır üzerine yazılar yazıldığında veya anlatırken/anlatılırken, eğitimi yapılırken, işkencenin bir devrimci, komünist için "sınav" olduğundan, hem de zorlu bir sınav olduğundan bahsederiz. Bu, doğru ama aynı zamanda eksik bir tanımlamadır. Bu yüzden biz, sınav yerine onuda kapsayan ve daha açıklayıcı olan "çatışma" kavramını kullanacağız. Bu kavramı tercih etmemizin bir diğer nedeni ise sınıf mücadelesinin iç savaş boyutunda keskinleştiği ve bu yanı sıra kitlesel gözaltıların ve tutuklamaların yaşandığı bu süreçte, sorgu sürecinin artık kelimenin gerçek ve tam anlamıyla bir toplumsal çatışma alanı haline çok daha berrak bir şekilde gelmiş olmasıdır.

"Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisi"nde büyük bir rol oynayan psikolojik-ideolojik savaşın önemli bir bileşeni sorgu sırasında vuku bulmaktadır. Düşman, bir yandan örgüt hakkında bilgi almak isterken, diğer yandan çeşitli yönlendirmelerle bir ideolojik zafer kazanmak için zemin hazırlamaya uğraşır. Ancak bundan da önemlisi, karşısındakine ideolojik yaralar açarak üstünlük sağlamak, ideolojik zafer kazanmak ister. Sokaktaki insandan bir kitle ilişkisine, savaşçılarından kadrosuna kadar, değişen uygulamalarla amaçladıkları budur; karşısındakine üstünlük sağlamak, o kişinin yüreğinin

de ve bilincinde çaresizlik, korku ve devletin üstünlüğü fikrini oluşturmaktır.

'90'lardan itibaren kapsamlı bir şekilde uygulanan "topyekün savaş" itiraf-çatıştırmaya, işbirlikçileştirme ve ajanlaştırma politikalarını da sistemli bir şekilde devreye soktu. "Kayıplar", sokak infazları da bu politikanın tamamıydı. Söz konusu olan, sonu belli olan bir çatışma veya şekli belli olan bir ölüm değil. Nereden ve ne zaman geleceği belli olmayan, izi kalmayan ve hatta ölüp ölünmediğinin bile bilinmediği bir korku; "kaybedilme"... Ya da sokakta, kime ne şekilde isabet edeceği, kriteri, yasası belli olmayan, deyim yerindeyse piyango misali rastgele gerçekleştirilebilen infazlar... Şubede bu ikileme karşı karşıya bırakılan devrimciler veya kitle ilişkileri...

Düşman bu politikada başarılı oldu mu? Olmadı. Gelişip güçlenen ve çekim merkezi olan gerilla bu "korku" politikasını, tüm pervasızlığı ve sınır

yazımızın seyrinde açmaya çalışacağız.

Bu şekilde, bu çatışmanın tamamıyla ideolojik düzlemde olduğu anlaşılmaktadır. Fiziksel veya "psikolojik baskı", ideolojik kararlılığı darbelemek içindir. Bu anlamda çatışmalara hazırlık noktasında özel olarak kurumlaşması gerektiği açıktır. Bu kurumlaşma, sorgu öncesi işkence ve psikolojik-ideolojik savaş yöntemleri üzerine eğitim ve araştırma vb. şekilde olurken, sonrasında ilişkin de sürecin sorguya maruz kalan insanlarımız üzerinden somut ve bilimsel bir şekilde değerlendirilmesi ve doğru sonuçlara ulaşılmasıyla tümlenir.

Evet, devrimci faaliyetlerde her düzeyde, gerek kitlesel, gerek daha dar kadro, savaşçı, ileri sempatizanlar düzeyinde bu konuda süreklileştirilmiş bir eğitimin uygulanması zorunludur. Kitle yayın organlarının bu konu üzerinde dönem dönem dizi yazılar, eğitim kam-

Bu şekilde, bu çatışmanın tamamıyla ideolojik düzlemde olduğu anlaşılmaktadır. Fiziksel veya "psikolojik baskı", ideolojik kararlılığı darbelemek içindir. Bu anlamda çatışmalara hazırlık noktasında özel olarak kurumlaşması gerektiği açıktır. Bu kurumlaşma, sorgu öncesi işkence ve psikolojik-ideolojik savaş yöntemleri üzerine eğitim ve araştırma vb. şekilde olurken, sonrasında ilişkin de sürecin sorguya maruz kalan insanlarımız üzerinden somut ve bilimsel bir şekilde değerlendirilmesi ve doğru sonuçlara ulaşılmasıyla tümlenir.

tanımazlığına rağmen boşa çıkardı, çıkıyor. Düşman bu politikasıyla istediğini elde edemedi. Buna rağmen belli sonuçlar elde etti. Özellikle bu kazanımlarını gerillanın "marjinalleştirilmesi", yani gerillanın bulunması gereken savaş ve kitle çizgisinden sapması için yoğunlaştırdı. Bu konu geniş bir konu olduğu için meselenin bu boyutuna burada girmiyoruz.

İşte böylesi bir savaş ortamında, şubede düşman karşısında zayıf kalan, olumsuz tavır sergileyen, daha doğrusu gerektiği gibi kararlı olmayan her devrimci; ideolojik olarak yara almış ve bu haliyle de düşmanın ideolojik yönlendirmelerine, kendisini kazanma çabalarına, şu veya bu şekilde, dolaylı veya dolaysız açık bir duruşa gelmiş demektir. Düşman bu açığı bazen o anda derinleştirir, derin çözümler yaratır, bazen de süreçte dolaylı veya dolaysız kullanmak üzere şöyle bir kurcalayarak gözlemeye alır. Bunları

panyaları şeklinde durması, diğer zamanlarda ise meseleyi önemini de akıldaki tutacak şekilde işlemesi gerekir. Alan örgütleri de aynı paralelde konuyu eğitim olarak işlemeli, gerekli ciddiyeti, partinin deneyimleri üzerinden insanlarımızı kavratmak suretiyle göstermelidir. Açık ki çözümler, ideolojik doküyle ilintilidir ve esasen bir "sonuç"tur. Bu bağlamda sürekli ideolojik mücadele, eleştiri-özeleştiri kültürünün, savaş ve düşmanı kavrayışın yani politik bilincin sürekli yükseltilmesinin mücadelenin bütünü açısından olduğu gibi bu alanda da olmazsa olmaz zorunluluklar olduğu kesindir ve bu yönlü açılıma bu yazı özgülmünde gerek duymuyoruz.

Anlaşıldığı üzere, mesele ciddi ve önemli. Bu yüzden sorgu sürecinin, yaşayan insanlar üzerinden değerlendirilmesi yani pratiğin muhasebesinin yapılması buraya kadar söylediklerimizden daha da önemli ve ciddi bir

iş. Sorgu süreci özellikle tahribata uğramış, çözülmüş insanlarla değerlendirilmeye çalışılacağından, bu konuda tam bir değişime, dönüştürme, yarıdım ve yeniden ayakları üzerine dikme ve bu arada çözülmeye yolaçan nedenleri somut, bilimsel bir şekilde açığa çıkarıp kişiyi yeniden kalıba dökme gibi çok yönlü bir görevle karşı karşıya kalır. Bu haliyle, proleter suç ve ceza; proleter adalet kavramının anlaşılmasını zorunlu kılar. Zira çözümler, halka, devrime ve partiye karşı işlenmiş bir suç olması itibarıyla cezalandırılması kaçınılmazdır. Ancak proletaryanın adaletinde suç, toplumsal ve ideolojik bir olay olarak kavrandığı ve halk arasındaki çelişkiler doğru ele alındığı, yani bu noktada Maoist bir kitle çizgisi izlendiği oranda, ceza da barındırdığı idari yaptırımların ve örgütsel tedbirlerin yanısıra, esasen bir ideolojik eğitim ve pratik sınamaya süreci olarak işletilecektir.

Mesele; ideolojik, bireyin iç dinamikleri ve çelişkileri ile ilintili olduğuna göre, şubede olumlu bir pratik tavır sergilenmiş olsa dahi, belirli iç çalkantılar ve hesaplaşmalar yaşanmış olabileceği ve pratiğe dökülmese bile, bireyin kendi içinde, yani kafada embriyonik bir çözümler, ideolojik bir zafatın ve tahribatın açığa çıkıp yaşanmış olabileceği açıktır. Bu, bir suç olmasa dahi, aynı ciddiyetle, ideolojik kavrayışla üzerinde durulması gereken bir meseledir. Çözülmemiş, duruşu sağlam yoldaşlar bile bu meseleye mümkün mertebe ciddiyetle yaklaşmalıdır. "Nasıl da direndim, düşmanı ininde yendim" düşüncesi, kısa ve orta vadede bir rehavete, uzun vadede ise bu kendinden memnuniyetle daha olumsuz sonuçlara yolaçabilecektir.

Her yoldaş, bu zorlu çatışma ve sınavı, dirense bile tüm yönleriyle incelemeli, kendini değerlendirmeli ve varsa iç çelişkilerini, dinamiklerini partiye sunmalıdır. Bu konuda esasta olumlu bir tavır sergilense bile, küçük olumsuzluklar ve o an için "masum" ve hiçbir kaybettirici özelliği "olmayan" önemsiz gibi görünen olaylar az önce dediğimiz gibi önemlidir ve partiye açılmalı, paylaşılmalı ve üzerinde durulmalıdır.

Evet, direnen yoldaşlar bile böyle davranmalıdırlar. Çünkü mücadele sürekli. Kaldık o çatışma anında bir an belirmekle yetinip pratiğe olumsuz bir yönüyle dökülmeyen çelişki daha sonra farklı boyutlarda, farklı biçimlerle açığa çıkabilir. Ayrıca düşmanın bizim üzerimizde çok yönlü hesapları

vardır. Bu hesapları gereği bir operasyonda çok yüklendikleri birisine bir sonrakinde yüklenemeyebilirler. Ya da ileride gelişebilecek veya işkenceyle değil de başka bir etkiyle geliştirebilecekleri, yönlendirebilecekleri bir açık, zaaf, yozlaştırmak, çürütmek için tutunabilecekleri bir dal gördüklerinde; o kişiyi şübe deyimiyle "ezmezler". Yine ideolojik duruşunu zayıf gördükleri, ileride kazanabileceklerini, tahmin ettikleri birinin önünü açmak için dahi bir operasyon yapılmış olabilir ve o kişinin "kahramanlaştırılması" suretiyle, yani örgütte yükselmesine engel çıkarmamak için daha az işkence yapabilirler vs. vs. Tüm bu olasılıklar genişletilebilir ve her operasyonun özgülünde somutlanabilir. Bu ve benzeri sebeplerle, sorgu sürecinin değerlendirilmesi, örgütün güvenliği ve ideolojik berraklığının korunması için oldukça önemlidir, karmaşıktır. Bugüne kadar düşünülen aymaz, geçişirici ve kaba değerlendirmelerden kesinlikle uzak durulmalıdır.

Yukarıdaki gibi olasılıkları genişletmek mümkündür. Ancak olasılıkları genişleteceğiz diye paranoyak bir ruh haline de girmek gerekir. Çünkü bu, şubeden geçen her insanımızı olumsuz şekilde değerlendirmemize yol açar ki; bu da başlı başına düşmanın elde etmek istediği bir sonuç olur. Yani bir kuşku, kurgu, korku ve güvensizlik ortamı... Partide kimsenin kimseye güveni bulunmayacak bir ortamı yaratabilirse, düşman bundan alabileceğine zevk duyacaktır.

Çözülen yoldaşlarımızın ise açık ve samimi olması, kendini olduğu gibi tüm yaşadıklarıyla ortaya koyması, aynı şekilde ve çok daha fazla gerekli ve zorunludur. Hangi niyetle olursa olsun, yaşanan olumsuzluğun bir kısmını ya da tümünü gizlemek, yaşananları olduğundan farklı göstermek, partiye, halka ve devrime karşı objektif olarak düşmanlık yapmaktır. Düşmanın üzerinde açtığı ideolojik yarayı gizlemek -en azından bunu yapmaya çalışarak- partiye düşmanın üzerinde oynayabileceği bir zemin bırakmak demektir. Bu ufak olur, büyük olur, farketmez.

Çözülüp te partiden gizlediğiniz mesele çok "önemsiz" bir bilgi olabilir. Çözülmenin önemli boyutunu; yoldaşlar ve parti için güvenlik sorunu olabilecek konuları açtınız ve paylaştınız ama az öncekini, birazcık gurur için, "bunu da mı verdin?", "bunu da mı?" sorusuyla karşılaşmamak için sakladınız. Evet çözülmenin bu bilgisi parti için o anda "önemsiz" olabilir. Ama sizin aldığınız yenilginin tamirini, yani iç hesaplaşmamızı güçleştirecek, zorlaştıracak ve burjuva çizgi lehine geliştirebilecek bir şeydir gizlenenler ve ötesinde gizleme olayı. Kaldık siz kendinizi ne kadar partinin bir bileşeni

ni, partiye bütün görüyor, ideolojik duruşunuzun "ben"inize ilişkin olduğuna kadar parti için, partiye ilişkin olduğunu, yani sorunun sizin değil, partinin sorunu olduğunu ne kadar kavırıyorsunuz? Onurun, parti değerlerinin, yaşam iddiasının, devrimci bilincin şubede ayaklar altına alınmasından sonra hala "birazcık gurur" yaşatmak istemek büyük "cesaret" doğrusu. Evet bu büyük bir cesarettir ve "aptal cesarettir." Bu cesaretle ancak ve ancak yalanın, korkunun ve pis gururun generalı olursunuz, başkası değil.

"Düşmana anlatılanın partiden saklanması", ne adına olursa olsun, kişinin o güne kadar devrim için, halk için, parti için yaptıklarına inanmadığını gösterir. O bir şekilde kendini yaşatmak için, sosyal ortam bulmak için devrimci olmuştur. Bu anlamıyla devrimin olanaklarını kendi yaşamı, pis gururu ve bencilliği için kullanmıştır. Yanlış anlaşılmasın, elbette devrim

dışında yapılacak ilk şey; yaşanan süreci kuralı ilişkilerle ve en ufak ayrıntısıyla partiye sunmak ve değerlendirmek yapılabilmesi için sabırla ve her türlü çabayla yardımcı olmaktır.

YENİLGİLERİ ZAFERE DÖNÜŞTÜRMEK PARTİNİN GÖREVIDİR

Feki çözülen bir insana karşı yaklaşım nasıl olmalıdır? Bu da önemli bir sorun ve partinin kurumsallaştırması gereken bir konudur. Çözülen kişi çözülmenin nedenini öncelikle kendinde arayıp bulmalıdır ve o süreçte yaşadığı ve dışında olan hiçbir sorunu kendine mazeret yapmadan kendini açıklayabilmelidir. Bu, çözülmenin bir rey açısından önüne koyduğu görev olurken, bu çözülme sonuçta bir örgüt ilişkisinde gündeme geldiği için parti de sorun ve kişi çerçevesinde kendi boyutunu bilmeli ve ona göre yaklaşım koymalıdır. Kısacası çözülen ve yeniden istenilen düzeye getirilmeye

zenlemelere gidildikten sonra iş, açılan ideolojik yaraların sarılmasına gelir.

Bu, yukarıda da söylediğimiz gibi kolay bir iş değildir. Ideolojik yaraları sarmak, çözülmeye sebep olan hastalıkları giderebilmek ve tahribatları da onarabilmek için öncelikle teşhisin bilimsel bir tarzda yapılması gerekir. Bu, çözülen yoldaşla işbirliği içerisinde yani onun aktarımları ve bizim çıkardığımız sonuçlar üzerinden değerlendirmelerle gerçekleştirilebilecek bir şeydir. Bu bağlamda kadroların bütünlüklü tanınması ve bütünlüklü ele alınabilmesi, iç çelişkilerini doğru analiz edebilmek açısından önemlidir. Bu teşhis, gene eğitim sürecinde, çözülme yoldaşla derinlikli bir şekilde kavratılmalı, kişinin kendi gerçekliğini görmesine yardımcı olunmalıdır. Açık ki bunu, bu hastalıkları gidermeye dönük pratik eğitim süreci izleyecek, bu süreçte yardım ve yol göstericilik devam edecektir. Unutulmaması gerekir ki, çözülme, sendeleyip düşenler yeniden kalkma azmine sahip iseler, bu, ancak bizim omuzlarımızı kendilerine dayanak yapmamızla olur. Kalkmaları için bu dayanağı sunmadığımız sürece kişinin (yenilgiye uğratılan) o haliyle yeniden ayağa kalkması sanıldığı kadar kolay değildir.

Çok değişik kültürlerden ve farklı sınıf kökenlerinden yoldaşlarımız var. Bu durumlarına ek olarak, farklı farklı mücadele alanlarından dolayısıyla farklı farklı sosyal yaşam ilişkilerinden onlara taşınan toplumsal hastalıklar söz konusu olmuştur. Burjuva-feodal egemen ideolojinin çarpıklaştırdığı, alabildiğine yozlaştırdığı ve topyekün savaş uygulamalarıyla çürüttüğü bir toplumsal şekilleniş var karşımızda.

Hepimiz bu toplumsal yapıdan şu veya bu oranda ister istemez etkileniyoruz. Hal böyleyken kimin neyi ne şekilde kendine sorun yaptığını veya neyi ne kadar önemseydiğini bulup çıkartmak, iç dünyasında yaşadıklarını ortaya sermesini sağlamak oldukça ustalık, sabır ve çaba isteyen bir iştir. Aklımıza ilk anda hep şu tür öncelikler gelir: Örneğin erkek veya kadın olsun, genelde sorgu sırasında yaşananlardan en zor anlatılanı ve açılanı cinsel taciz vb. dir. Kişi bu tahribatı çok zor üzerinden atar. Doğrudur. Bu şekilde en çok yaşanan sorunlardan birisidir. Çoğu devrimci bu sorununu örgütlü, devrimci ortamda da açamıyor, aşamıyor. Neden? Çünkü, devrimci hareketin cinselliğe yaklaşımındaki çarpıklık egemen burjuva-feodal bakış açısının inceltilmiş halini taşıdığından, tacize uğrayan kişi bunu "açsa bir dert, açmasa bir dert". Biraz uç gelebilir bu yaklaşımımız ama kesinlikle abartılı ve yanlış değildir. Bu açıdan kişinin bu tür sorununu açtığında ortamda duyduğu "espiriler" veya mi-

"Düşmana anlatılanın partiden saklanması", ne adına olursa olsun, kişinin o güne kadar devrim için, halk için, parti için yaptıklarına inanmadığını gösterir. O bir şekilde kendini yaşatmak için, sosyal ortam bulmak için devrimci olmuştur. Bu anlamıyla devrimin olanaklarını kendi yaşamı, pis gururu ve bencilliği için kullanmıştır. Yanlış anlaşılmasın, elbette devrim için de çalışmıştır, hatta övünesi bazı başarılı işlerde yapmıştır ama bunlar hep kendini tatmin içindir, kendini yaşamak ve kendisi için konum, mevki, statü bulmak, kullanmak içindir. Kendini açmamasının, daha doğru deyişle samimiyetle kendini açmamasının özünde, partiye, ideolojiye, yoldaşlarına ve devrime hiçbir şekilde güvenmiyor oluşu vardır.

için de çalışmıştır, hatta övünesi bazı başarılı işlerde yapmıştır ama bunlar hep kendini tatmin içindir, kendini yaşamak ve kendisi için konum, mevki, statü bulmak, kullanmak içindir. Kendini açmamasının, daha doğru deyişle samimiyetle kendini açmamasının özünde, partiye, ideolojiye, yoldaşlarına ve devrime hiçbir şekilde güvenmiyor oluşu vardır. Şu unutulmamalıdır: Şubede çözülme ve bilgi verme, düşman yaptırımlarını kabul etme vb. şekilde somutlananların tümü, düzenle kurduğumuz ya da yaşattığımız, kıramadığımız ilişkiler ideolojik bağ, kısaca bizi düzene bağlayan zincirlerdir. Bu noktada partiye karşı, devrime ve halka karşı açık, samimi ve dürüst davranmak, olumsuzluklarımızı bir bütün olarak sunabilmek, devrimci zeminde değişimin, dönüşmenin ve proleterleşmenin ilk adımıdır. Şubeden sonra ister esir kampında, ister o süreç için tekrar serbest bırakılmışak

çalışılan kişinin insanımız olduğu unutulmamalıdır. Hatalarıyla, sevaplarıyla o kişi çözülmüş de olsa bizim insanımızdır ve onun yaşadığı her sorunun, her olumsuzluk bu anlamıyla bizi bağlamalıdır.

İlk elden yapılması gereken ve kesinlikle taviz verilmemesi gereken konu, şubede parti hakkında konuşulan ve açığa çıkarılan öğrenilmesi artık gereken tedbirlerin bir an önce alınmasıdır. Bunun için çözülmeyi araştırarak komisyon, mevcut operasyonu süreçle birlikte değerlendirmeli ve siyasal bir değerlendirme ortaya koymalıdır. Değerlendirilen operasyon kapsamında özellikle şu soru ve cevabı net olarak konmalıdır: "Düşman bu operasyonda neyi hedefledi (kisa ve orta vadede) ve ne kadar amacına ulaştı?" Sürecin teknik ve güvenlikle ilişkili bu boyutu, politik içeriği ve önemi kavranarak tamamlandıktan ve gerekli örgütsel dü-

mikler hatta ilgisiz hareketler bile, alabildiğine duyarlı olduğundan kendisini etkileyecek, sanki herkes onunla alay ediyor veya onu aşağılıyor gibi hissetmesine yolaçacaktır. TV'de bir haberde spikerin söylediklerini ve o haber üzerine yapılan yorumları bile üzerine alacaktır. Ki bu noktada bulunduğu ortamda yapılan espirilerde veya yukarıdaki örnekteki gibi yorumlarda çarpıklık ve inceltilmiş burjuva-feodal bakış açısı varsa, kişi handikapından kurtulamayacaktır. Bu yüzden böylesi bir taciz sonrası onuru kırılarak çözülen kişiye yaklaşımdaki bakış açısı öncelikle devrimci ve proleter olmalıdır. Bu tür örnekler çoğaltılabilir.

Devrimci ve proleter bir çizgiye sahip olmak elbette ki her zaman gereklidir. Ancak sorunlu insanlar karşısında her zamankinden daha fazla gereklidir. Biz bilinen ve hemen akla gelebilen bir örneği seçtik. Ancak bu da kolaycı bir yaklaşımdır. Elbiseleri kirlendiği için, sokakta kalmamak için, işini kaybetmemek için, sosyal yaşamından vazgeçmemek için çözümler vardır. Ya da gerçekten bir yoldaşına kızdığı için, birisini gizli gizli sevdiği için vs. vs... Bunları görebilmek ve bu tür bir durumda böylesi bir takıntıdan, gururdan veya hala aşılammış feodal bir gelenek ya da burjuva bir alışkanlık, değer yargısı sonucu açılmamış, partiden gizlenmiş bir olumsuzluk varsa bunu açığa çıkarabilmek için meseleye geniş bakabilmek gerekir. Hele ki, sorun partiye açıldığı halde ciddiye almayıp kayıtsız kalmak son derece olumsuz sonuçlara yolaçacaktır. Hatta kimileri de vardır ki, çözümlenin verdiği suçluluk duygusuyla açılmazlar ve hesaplaşmalarını kendi kendilerine yapıp, partiye hazır ve nazır bir şekilde kendilerini sunmak isterler. Aslında bu da özünde partiye ve yoldaşlara güvensizliğin, en azından sürece doğru bir şekilde eğilemeyeceklerine güvensizliğin bir ürünüdür.

Çözülme yaşayan insandaki ideolojik kırıklığı aşmanın ve bunu yeni kırıklara yolaçmadan yapabilmenin bir önemli şartı da bulunulan parti ortamının sosyal örgütlenmesindeki devrimci duruştur. Özellikle esir kampları açısından bunu belirtmek istiyoruz. Çözülüp dağılmış bir kişinin parti ortamının çatlaklarında kendisini kolaylıkla gizlemesinin koşullarını kaldırmak gerekir. Daha doğrusu bu tür koşulların oluşmaması için yoğun çaba gösterilmelidir. Örgütlü, düzenli ve disiplinli bir yaşam, insanları geliştiren, dönüştüren, bir siyasal faaliyet, çözülen, dağılan kişinin toparlanmasındaki en büyük yardımcı faktördür. Aksi, dağılmanın, çözülme yaşayanın ve derinleştirmenin aracı olacaktır. Bu konuda bir önemli nokta da; kişinin esir kampına gelip de edindiği ilk izlenim ve tecrübeler, bir bebeğin dünya-

ya gelişinde belli bir yaşa kadar kendiliğinden bilişlenmesinde ve doğal şekillenmesindeki kadar kalıcı ve etkilidir. Bu haliyle, ilk anda sunduğumuz ortam ve yaklaşım şeklimiz büyük oranda belirleyici olacaktır.

Çözülen kişinin örgütsel konumunda öncekine göre değişiklikler olur ve olmak zorundadır. Ancak bu, her zaman kişi tarafından kolay kabul edilen bir durum değildir. Bu noktada hırçınlaşacak ve çeşitli kaprisleri olacaktır. Hatta bunu yıllarca kendisi için bir kinlenme ve hırslanma vesilesi haline bile getirebilecektir. Bu yüzden bu noktadaki yaklaşım net, açık ve kavratıcı olmalıdır. Bununla beraber, başkalarının da, bu konum değişikliğinden, çözülen kişiye bir üstünlük, bir başa kakma, hor görme, ezme, fırsat yakalama anlayışı geliştirebilmesi, kırılganlığı derinleştirici ve iç huzursuzluğu arttırıcı etkide bulunacak ve süreci tıkayacak, daha da sancılı bir hale sokacaktır. "Disiplin uygulayacağım" diye hot-zotçu kesilmek, yardımcı olacağım diye yüzeysel

bir olumsuzlukla uzlaşmama nediyiyle yapılmadığında, bu, çözülen kişiye "iyilik" değil, kötülük olacak, onu kazanıp hastalıklarını düzeltmesine değil, hastalıkları bünyenin bütününde yaşatıp, kişiyi de kaybetmeye hizmet edecektir. O halde bu diyalektiği doğru yöntemle işletmek, Maoist önderlik sanatını uygulamak kaçınılmazdır. Yapılması gereken; her somut durumda, kişiye uygun yani onun özel çelişkilerinin ve özgün sürecinin analizi üzerinden somut yaklaşımlar ve programlar koymak, bu vesileyle kişiye bütünleşip kişiyi kazanırken olumsuzlukları mahkum etmektir. Bunu, illegalite sınırlarını aşmayacak şekilde esir kitlemize de aktarmak, bütünlüklü bir yaşam ve ulaşılması istenen hedef için çabanın tümleyeni olacaktır.

Çözülen kişiye yaklaşım aynı zamanda bizlerin ideolojik genişliğini, esnekliğini, sağlamlığını ve kararlılığını da ortaya koyacaktır. Yine esir kitlemiz için de bu pratiğin kendisi, onları içine doğru bir şekilde katabildiğimiz ölçüde, başlı başına bir eğitim ve top-

Çözülen kişiye yaklaşım aynı zamanda bizlerin ideolojik genişliğini, esnekliğini, sağlamlığını ve kararlılığını da ortaya koyacaktır. Yine esir kitlemiz için de bu pratiğin kendisi, onları içine doğru bir şekilde katabildiğimiz ölçüde, başlı başına bir eğitim ve topyekün düzeltme sorunudur. Özellikle geri insanlarımız tarafından; çözülen veya hatta, olumsuzluk gösteren yoldaşlarımıza karşı topyekün bir "haketmiyor", "bitmiş" anlayışı geliştiriliyor ki, bu bile ciddi bir anlayış sorunudur ve mutlaka giderilmesi gereken bir yanlış anlayıştır.

değerlendirmeleri ve genel doğruları her fırsatta ve özellikle sosyal yaşamın o çoğu kez öldürücü, rutin ve darlaştıran sorunlarında tekrar etmek, sürekli çözülmeyi gündeme getirip her vesileyle -ilgili-ilgisiz- birşeylerin açıklanması, gerekçesi kılma istenilen sonucun tersini elde etmeye yolaçacaktır. Ki bunların başlı başına ideolojik zaaf, hastalık, kimi zaman yetmezlik, kimi zaman politik fırsatçılık olduğu açıktır. Yine çözülen kişinin önüne, kendisini toparlayabilmesi için konan görevler veya eğitim çalışması vb. bu noktada bir baskılanmaya ve altında kalmaya yolaçarsa, bu da istenmeyen sonuçlar getirecektir.

Bunların tersi yaklaşımlar da yanlıştır. Çözülme yaşayan kişiyi "biraz rahatlatın" diye bir bütün olarak kendi kendisiyle başbaşa bırakmak ve denetlememek, kendi kendine süreci aşmasını beklemek de aynı istenmeyen sonuçlara yolaçacaktır. Ve bu da sekteleşme ve liberal bir yaklaşım olacaktır. Kişinin ve sürecin derinlikli ve bilimsel analizi ve "acımasız" eleştirisi hiç-

yekün düzeltme sorunudur. Özellikle geri insanlarımız tarafından; çözülen veya hatta, olumsuzluk gösteren yoldaşlarımıza karşı topyekün bir "haketmiyor", "bitmiş" anlayışı geliştiriliyor ki, bu bile ciddi bir anlayış sorunudur ve mutlaka giderilmesi gereken bir yanlış anlayıştır. Burada esir kitlemizi bu soruna katarken izleyeceğimiz yöntem, kişinin "teşhiri" değildir. Elbette sonuçta çözülme, dağılma ve gerileme bir kişi üzerinde yaşanmıştır ve bu, dediğimiz gibi illegalite sınırlarını aşmadan defifre edilmelidir. Ancak burada, teşhir edilen, kişi değil, yaşadığı olumsuzluk, çözülme olmalıdır. Ters olursa kişinin yaşadığı olumsuzluk, çevresindekilerinin küçük, dar hesaplarına, onların küçük-burjuva hastalıklarına kurban ve meze edilir ki, bu sefer de ortam bir bütün olarak çekilmez hale gelir.

Burada şu konuyu da açmak ve doğru bir hatta koymak gerekiyor: Bugüne kadar çoğu kez yukarıda son olarak açtığımız olumsuzluklar yaşanmasın diye sözde kimin çözüldüğü kimin

çözülmediği "parti sırtı" olarak değerlendirildi ve saklandı. Halbuki bu hiçbir zaman başarılamadı ve sözde uygulanan "gizlilik" sonucu yaşanan çözümler ve direnişler abartılarak dedikodular neticesinde her yere taşındı. Bu şekliyle de bırakalım kişilerin yıpratılmasının önlenmesini, daha vahim sonuçlar yaşandı. Oysa parti, uygun zeminlerde ve yukarıda koyduğumuz anlayış çerçevesinde bu açıklamaları kendisi, kuralları ve güvenliğini gözetten bir şekilde yaparsa, hem dedikodu azaltılır -dedikodu olsa bile, bu şekilde hem kaynağına daha çabuk ulaşılır, kontrol edilir ve yapılması önlenir hem de bu tür meselelerden kişisel kazanç güden, kariyer, grupçuluk, populizm hesapları yapanların önü rahatlıkla alınmış olur. Aynı zamanda örgütsel mekanizmaların arkasına sığınarak kendini abartanların durumu da doğru bir şekilde ortaya çıkar. Yine bu yöntemle kitle çalışmalarında, kitlelerin partiye karşı duyduğu güven daha bir artar ve herhangi bir olumsuzluk, sevilen bir kadro, militan, savaşçı düzeyinde yaşandığında bu, kitleler açısından güven yitirici, kırıcı bir durum arz etmez. Onlar açısından da politikleşme, partiye yakınlaşma, partiyi ve insanlarını daha yakından, daha içten benimseme, sahiplenme duygusu artar. Bu böyle yapılmadığında, kişi yaşadığı çözülme dar bir organda açıyor, hesaplaşmasını bu düzeyde yapıyor ama tekrar mücadele içerisine girdiğinde, kitle çalışmasında karşısına dikilen dedikodular yüzünden, yani süreci bu kez daha kontrolsüz ve her türlü ideolojik bozulmaya açık bir şekilde yeniden ve yeniden yaşamak zorunda kalıyor.

Yaşadığımız iç savaş koşullarında ister olumlu, ister olumsuz yaşanan her tecrübeden, süreç veya atılan bir adımdan, ilk anda göremeyeceğimiz çok yönlü sonuçlar çıkıyor. Bu noktada meseleye derinlikli, birleştirici ve ayrıştırıcı bakabilmeyi öğrenmeliyiz. Konumuz kapsamında, yaşanan çözümler bir ihanetten objektif olarak daha fazla zarar verse dahi, bizimle halk arasındaki bir çelişki olarak, düzeltilebilir bir özelliğe sahiptir. Bu noktada kişileri kazanmayı, onlarla birleşmeyi hedef olarak önümüze koyarken, çözülmeye yolaçan olumsuzlukları, ilişkilere, davranışlara ve yaşam şekline karşı uzaklaştırıcı, ayırtıcı bir pratik izlemeliyiz. Mücadele sürekli. Uzun süreli bir halk savaşı veriyoruz. Bir olumsuzluk, başarısız bir muharebe büyük etkilere ve sonuçlara sahipken, tek başına belirleyici değildir hiçbir zaman. Doğrusunu, daha iyisini yapmak için, düzeltmek için her zaman bir şansımız, olanağımız vardır. Yeter ki MLM'yle bütünleşelim, programımız doğrultusunda savaşalım ●

CEMİL OKA

AĞUSTOS AYI ŞEHİTLERİ

Cemil Oka 27 Ağustos 1977 tarihinde İstanbul'da çatışmada, **Cemil Çelik** Ağustos 1979 tarihinde sivil faşistlerce, **Katip Saltan** 19 Ağustos 1980 tarihinde Almanya'da MİT tarafından, **Aziz Aras** Ağustos 1980 tarihinde İstanbul'da işkenceci, **Hüseyin Kiliğ** 21 Ağustos 1983 tarihinde Dersim'de işkenceci, **Dursun Erkul**, **Yıldız Ayriç**, **İmam İşıtmez**, **Akın Uzun**, **Meral Gezer** 23 Ağustos 1992 tarihinde Dersim'de çatışmada **Sinan Gürer** 30 Ağustos 1994 tarihinde Erzincan'da sivil ve resmi faşistlerce, **Erdal Yıldırım** 31 Ağustos 1995 tarihinde Ankara'da sivil faşistlerce, **Mazlum Mansuroğlu** 15 Ağustos 1996 tarihinde Dersim'de işkenceci şehit düşerek ölümsüzleştiler.

Sensizliği Yaşamak ve Seninle Dolmak

Bir şimşek gibi dolunca beynime
Sensizlik..
Umutların solar hemen oracıkta
Zorlanırım..
Yüreğim büyük bir depremle sarsılır
Gök gürlemesi gibi..
Bir çığlık yükselir içimden
Boguk ve sessiz nağmelerle
Ta.. derinden
De waye...waye, de lori...lori
Bahar yağmuruyla dolar gözlerim
Dindiremem..
Süpürüp getiriverir bir anda
Tüm güzelliklerimi..
Ye koca bir erozyonla kahyorum yüz yüze
Kanından canındanansın
İlmik ilmik dokudum seni yaşamıma
Gül fidan
İlmik ilmik her anıma..
Sensizliği yaşamak donduruyor beni
Çözülüyor yüreğimin buz dağları
Kanım çekiliyor gül fidan
Kanım çekiliyor
Soluyamıyorum..
Ve sonra kendime dönüyorum
Umutlarıma dönüyorum
Umutlarıma yanı..
Ta yakınımda duran yığınca
Sorunlara..
Yaşamla yok olmak arasında kıvrılıp
uzanan
Kahrolası ezici sorunlara..
Ve tabi sorumlulukların ve
Yapmam gerekenin dayatıcı gerçeğine..
Dikiliverir karşıma
Utanam..
Olması gerekenden olduğum yere

Savrulmamaya yanı..
Utanam..
Gerçeğe ve
Gerçeğin beni taşıdığı yaşamın somutuna
Kapatıyamadım gözlerimi
Bir gedik açmalıyım varmak için
Tadına şafağın
Yeni halkalar eklemeliyim yürümek için
Gökyüzüne..
Kolay değil be gül fidan
İşlenmedikçe pos iner derine
Zincirin halkalarında derinleşir özüne
kadar
Ve kopar,
İşte o an evet o an
Yine sarmalar sensizlik tüm bedenimi
Zemherinin dondurucu etkisiyle
İner iliklerime kadar ve
Üşürüm..
Ama ürpermem yürek yarem
Yemin ediyorum
Depremler yaşayıp erozyona uğramam
Bir daha..
Seninle dolacağım gül fidan
Seninle..
Sevda türküleri yakacağım yüreklerde
İşlenmiş halkalardan zincirle merdiven
Dayayacağım
Gökyüzüne..
Öyle bir zincir ki
Güneşle lehimlenmiş purl purl
Oksitsiz..
En amansız zorda dahi kopmayan
Olanca nêtlığı ile yansıtabilsin aydınlığı
Korlansın nebulanın işleyen sıcaklığı ile
Palsansın..
Zelal

DURSUN ERKUL

YILDIZ AYRIÇ

KATİP SALTAN

CEMİL ÇELİK

HÜSEYİN KILIĞ

ERDAL YILDIRIM

İMAM İŞİTMEZ

AKIN UZUN

MERAL GEZER

"General" Engels'in anısına

5 Ağustos 1995'te proletaryanın ve dünya halklarının büyük önderi ve öğretmeni, "General" Friedrich ENGELS, saat 22.30'da hayata gözlerini yumdu. Proletarya ve ezilen halklar, bu kaçınılmaz ve talihli "an"dan sonra, "insanlığın genel kurtuluşu" için yürüttükleri savaşta o büyük ustanın, komutanın direk öğütleri, yol göstericiliği olmadan devam edecekleri yollarına... Elbette bu yalnızlık, büyük bir boşluk yaratmış olmakla beraber, yine bu iki büyük ustanın, Marks ve Engels'in yarattıkları bilimsel sosyalizm öğretisinin yaşayan, canlı özyle doldurulacak, sınıf mücadelesinin kırgın pratiğinde gelişecek ve uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların kanlı, canlı ve ateşten kavgasında Lenin, Stalin ve Mao olarak, kutup yıldızı olmaya devam edecekti. Beş büyük usta, kutup yıldızımız olmayı sürdürüyorlar.

Engels, 28 Kasım 1820'de Prusya'nın Ren eyaletinde, Barmen kentinde bir dokuma fabrikatörünün oğlu olarak dünyaya geldi. Tutucu bir babanın oğlu olan Engels'in yedi kardeşi vardı; ailenin ilk çocuğuydu. Çocukluk yıllarında ve okulda, bulunduğu tutucu ve dindar ortamda bağımsız davranışlarıyla yaşatları arasında dikkat çekiyordu. Daha okul yıllarında eski diller, tarih, sanat ve bilimdeki gelişmeler dikkatini çekiyor ve bu konularda çalışmalar yapıyordu.

Yaşadığı dönemin politik ve düşünsel gelişmelerinden etkilenen Engels, daha çocukluk ve gençlik yıllarında ilgilendiği konularda kendisini geliştirdi ve politikaya aktif olarak katılma isteği, kendisini o unutulmaz yol arkadaşı Karl Marks'la tanıştırdı. İlk tanışmalarındaki soğukluk, birbirlerini daha dolaylı tanımlarıyla, tarihin o ana kadar tanımadığı bir dostluk, sevgi ve yoldaşlık ilişkisine dönüştü. Lenin bu ilişkiyi şöyle tanımlıyordu:

"Eski efsaneler dokunaklı arkadaşlık örnekleriyle doludur. Avrupa proletaryası hakkı olarak ileri sürebilir ki, kendi bilimini yaratmış olan bu iki bilim adamının, bu iki savaşçının arkadaşlığı eskilerin efsanelerinden aktarılan en etkiyleci örnekleri bile geride bırakmıştır." (1)

1844 yılında başlayan bu dostluk, bu iki büyük dava adamının yaşamlarının son anlarına kadar gelişerek daha büyük bir tutkuyla devam etti.

Marks ve Engels, birlikte bir çok esere ortak imza attılar. Aynı ayrı hazırladıkları eserlerin alt yapısında ise o muazzam kollektif çalışma ve uyum vardı. Gerek birarada bulundukları zamanda gerek bugün büyük önem ve değer taşıyan mektuplarında sürekli fikir alışverişinde bulunarak birbirlerinin çalışmalarına yardımcı olurlar, yol gösterirlerdi. Bu sebeple ayrı ayrı yazımladıkları her eser veya tek bir kelime bile birlikte oluşturdukları bilimsel eserin ve sonuna kadar bağlı oldukları diyalektik yöntemin dışında değildi. Birbirlerinin emeğine gösterdikleri saygı, aynı

zamanda ürünleri üzerinde kesinlikle en ufak bir mülkiyetçi, bencilce yaklaşımda bulunmamaları, yaşamları boyunca bağlı oldukları bir ilkeydi.

Engels'i anmaya çalıştığımız bu yazıda, yaşamının tümüne ve eserlerine değinmeyi ve tek tek değerlendirmeyi çok isterdik. Ancak bunun yazımızın kapsamını aşan bir çalışma olacağı ve yerimizin buna izin vermeyeceği açık. Bu yüzden özellikle Engels'in ve tabii ki Marks'ın yapıtlarıyla beraber, dilimize çevrilmiş biyografilerinin de okunmasını, bunun bir ideolojik eğitim olarak üzerinde durulmasını öneririz. Yine bu noktada yayımlanmış mektuplarının aynı şekilde değerlendirilmesini yararlı bulmaktayız. (2) Bu çalışmaya veya eğiti-

görevlere yaklaşımdan, etraflarındaki dostlarına gösterdikleri ilgi ve yanaşıma kadar, daha birçok noktada sergiledikleri tutum; üzerinde düşünülmesi ve incelenerek kavranılması gereken örneklerle dolu.

Yukarıda belirttiklerimize verebileceğimiz bir örnek: Engels'in Marks'ın yanında kendisini bir ikinci keman olarak nitelemesi ve kendilerine bağlı olanların hakkı övgü ve beğenilerini, büyük bir alçakgönüllülikle Marks'a yönlendirmesi ve yine Marks'la birlikte her zaman hem maddi ve hem de bundan daha önemlisi manevi olarak kendilerine gösterilen haksız, gereksiz her türlü özel ilgiyi ustalıkla ve karıştırdıkine öğretici bir şekilde geri çevirmeleridir. "Kişiyi tapma" olarak daha

ve ezilen halkların, devrimci ulusların mücadelelerine sunmaya çalıştılar. Bilimden sanata, politikadan kültüre, askeri konulardan, savaştan eğitime kadar çok çeşitli konularda ortaya koydukları yapıtlarında, yararlandıkları ve sahiplendikleri, kendilerinin dışındaki hiçbir eseri ve yaratıcısını o anki veya tarihteki konumu ne olursa olsun inkar etmediler. Marks'ın Kapital'i yazarken gösterdiği bu titizlik çarpıcıdır. Aynı ilkesel tutumu, Engels; dostu, yoldaşı Marks'ın ölümünden sonra, bıraktığı el yazmaları üzerinde yıllarca çalışarak başkaya çıkardığı anıtsal eserin, Kapital'in ikinci ve üçüncü ciltlerinde sürdürdü. Dedikimiz gibi, insanlığın sınıf mücadeleleri tarihinde yarattıkları ve o günlere ulaşan tüm değerleri inceleme çabası, bir çok ulusun tarihsel ve o günkü mevcut ekonomik, politik şartlarında değerlendirmeye çalıştılar. Elbette bu çabanın "tam" olması, kendilerinin de iyi bildiği gibi üzerinde ne kadar insan çalışırsa çalışsın, belli bir zaman diliminde mümkün değildi. Zaman ilerledikçe bilim ve teknikte, kültürde, sanatta yeni yeni şeylerin çıkmasıyla da hiçbir zaman ulaşılacak bir çabadır. Fakat onlar, Engels'in 75. yaşında hala bir iki yeni dil öğrenme çabasında olduğu gibi, son ana kadar yapılabilenin yapılması tutkusuyla yılmadan, usanmadan ve büyük bir özveriyle çalıştılar.

Engels genç yaşlarında şöyle diyordu: "Bırakın bizi, genç ve güçlü olduğumuz sürece özgürlük için savaşalım" ve bu sözüne son nefesine kadar büyük bir tutku ve tutarlılıkla bağlı kaldı.

Yazımızı, bu büyük ustanın bıraktığı ve sınıfı ortadan kalkıncaya kadar değil sadece, her zaman bize gerekli olan mirasına bağlı kalacağımızı bildirerek; ondan bir sözle bitirmek istiyoruz. Dünyayı yorumlama ve değiştirme eyleminde bize daima yol gösterebilecek diğerlerinin yanında küçük ama önemli bir öğüt:

"(...) gerçekten de diyalektiği küçümsemek cezazsı kalmıyor. (...) Teorik düşünceler ne kadar küçümsenirse küçümsensin, teorik düşünce olmaksızın iki doğa olayını bağıntılandırmak yada mevcut bağıntıların anlamak olanaksızdır. Burada söz konusu olan sadece doğru düşünülüp düşünülmediğidir ve teorisinin küçümsenmesi elbette (...) yanlış düşünmenin en güvenli yoludur." (3)

Dipnotlar

1) - Lenin, Karl Marks ve Doktrini, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, Ocak 1980, ikinci baskı, sayfa 59

(2) - Önerdiğimiz kitaplar:

-Atesi Calmak, Cilt I ve II, Evrensel Yayınları

-E. A. STEDANOVA, Engels Biyografisi Yurt Yayınları

-Karl Marks, F. Engels, Seçme Yazışmalar, C. 1, 1844-1869, Sol yayımları, 1. Baskı, Kasım 1995

-Karl Marks, F. Engels, Seçme Yazışmalar, C. 2, 1870-1895, Sol Yayınları, 1. Baskı, Ekim 1996

-Karl Marks, Biyografisi, Sorun Yayınları

(3) - SBKP-MK Bilimler Akademisi Kolektifi, Biyografi, F. ENGELS, Sorun Yayınları

me, kesinlikle, "teorik" veya akademik bir gözle yada "magazin" bir bakış açısıyla bakılmamalıdır. Aksine bu iki büyük devrimcinin yaşamında, kendi koşulları ve yaşadıkları dönemde ekonomik, politik ve sosyal, kültürel ortamında ortaya koydukları ve nefes alıp verdikleri her ana doğru bir bakış açısı sergiledikleri bir pratik var. Bu pratik, proletaryanın ve ezilen halkların bu düzeni ve devlet aygıtını yıkmaya, parçalamaya ve kendi iktidarını kurmaya mücadelesinin yanında, ideolojik, sosyal ve kültürel olarak "yeni insan"a ulaşma çabamızda bize epey deneyim kazandıracaktır. Sınıf savaşımının zorlu ve keskin anlarından, durgunluk dönemlerindeki yaşamın küçük ayrıntılarına kadar; tarihsel sorumluluk ve

sonraları da sosyalist ülkelerde önemli bir tartışma konusu olan bu konudaki tutumları; bu büyük ustaların yarattıkları onca değere ve gösterdikleri önderlik yeteneğine rağmen her zaman bir "sıra nefesi" olarak yaşamları ve bunu teorik olarak değil, somut olarak pratikte göstermeleri başlı başına bir meseledir.

Onlar her zaman mücadeledeki rollerini ve öğretilerini dogmatikçe ele almaya karşı oldular. Proletaryanın biliminin temelini atıklarının bilinci ve o yüksek tarihsel sorumlulukla; insanlığın o güne kadarki sağladığı ve biriktirdiği tüm entelektüel toplama diyalektiğin süzgecinden geçirerek diyalektik ve tarihsel materyalist bakış açısıyla yorumlamaya, proletaryanın

2. YILDÖNÜMÜNDE ŞAN OLSUN 24 AĞUSTOS ZAFERİMİ ZE

